

ORATIONES

DUAE

Eunebes altera

PLATONIS

Dicta

MENEXENUS,

LYSIAE

altera

Reinfore Mich. Bulford S. S. Tem. Col.
Cont. Alump.

Ex Officina Joh. Hoes, Celebratissimo
Academice Typogr. 1896.
Impensis Edm. J. J. Bibliopola
Amstelredamensis

1875

1875

1875

1875

1875

1875

1875

1875

1875

1875

Reverendo
Nobilissimoque Viro

A C

Domino DD.

MONTAGUE

Sacrofanctæ & Individuæ

TRINITATIS COLLEGII

Magistro admodum colendo.

OMnes, Vir Nobilissime, quaquaversum pervagata est tui nominis celebritas, facile conjicient cur Tibi opus hujusmodi offeremus: Si modò rectè considerent vel horum

§ 3

Orato-

Oratorum famam, vel
Tuam. Horum nimirum
alter Subtilissimi venus-
tissimi politissimiq; scri-
ptoris nomen apud cele-
berimos dicendi magi-
stros promeruit; alter non
temerè Divinus nuncu-
patur : quorum utrius-
que virtutes cùm in Te
omnes consentiant ad
Quem potiùs se confer-
rent ? Cujus vehemen-
tius Patrocinium efflagi-
tarent, quam illius de
quo ipso nulla unquam
ætas conticescet : cuique
propria

propria sua in Rempub-
licam merita peculiarem
quandam dederunt pa-
trocinandi auctoritatem.
Et certè quidem nihil
quicquam in Platone est
aut Lyfia propter quod
erubescas., nihil inso-
lens aut ineptum, nihil
jejunum aut mendicum
nihil non lætum ac niti-
dum, nihil denique quod
non tanti Viri tutelam ju-
re quodam vindicare vi-
deatur : adeò ut (ad no-
stros labores quod attinet)
veniam haud difficile mi-

hi impetrandam censeam,
si modò id Quintiliani
verum sit, *fructum stu-*
diorum etiam viridem promi-
decere, dum audere non dede-
ret. Quantâ Dii boni exul-
tabunt lætitiâ; quàm seriò
triumphabunt perbeati
isti Heroes quos hic nostri
laudant (si quis gloriæ
sensus illustres Defun-
ctorum umbras pertin-
gat) cùm intellexerint
rerum gestarum memo-
riam tuis auspiciis re-
florescere, ac suas sibi
renasci demùm laudes ;
novas

novas scilicet nacti A-
thenas, alterum Lysiam,
Platonem alterum, aut
quod perinde est Te
Patronum, quem non
minus hodiernæ jactant
Athenæ. Vides, Vir No-
bilissime, cur Te impri-
mis salutare gestiat e-
gregium hoc Oratorum
Par : Vides quid me
impulerint has ut pub-
licè edam Orationes,
non certè temerè à re-
liquis operibus avulsas
(ut nihil dicam de præ-
senti rerum nostrarum
statu

statu qui non parùm e-
tiam mihi hoc idem
suadere videtur) cùm
scilicet sæviat undi-
quaque hostile fer-
rum, & crudele nobis
exitium minitetur ef-
frænata Lodoici rabies.
Fieri enim posse exi-
stimabam (& quis non
existimet) ut acriùs
hinc dimicent nostri
Heroes, cùm viderint
quid sperandum sit Pa-
triæ Amatoribus, qui-
bus, cùm caduci spi-
ritûs jacturam immor-
talis

talis gloria abundè pen-
set, non erepta vita,
Sed donata mors esse
videtur. Velis itaque, Vir
Nobilissime, benefacien-
do mortuis (nam hoc
certè est mortuis benefa-
cere) vivis etiã per eadem
vestigia ad Æternitatem
semitam ostendere : Ne-
vè impediat nostra te-
nuitas quò minùs Ti-
bi Platonem ac Lysiam
ambos certè summos
Oratores in nostram
hodiè Rempublicam
prodeuntes debeat & sibi
gratu-

gratuletur Literatus Or-
bis. Digneris inquam, ex-
ilibus quibusdam splen-
doris tui stricturis u-
trumque illuminare ut
quantum iis nostra de-
traxerit imperitia Patro-
ni addat Dignitas.

Tui Vir Nobilissime,

favoris Studiosissimus

Mich. Busted.

I N

I N
P L A T O N I S
M E N E X E N U M

Argumentum.

Continet Menexenus
Exhortationem ad pa-
triam amandam atque co-
lendam. Qua *ποποταδεία*
debent instructi esse illorum
animi qui Remp. com-
modè sunt administraturi.
Afferri enim *οἶνος* debet à
bono cive ad Reip. munera
hæc *σοφία* atque charitas in
patriam

patriam. In hunc finem
Plato commemorat fune-
brem illam orationem, quæ
pro more atque instituto
Reipubl. Athenienses quot-
annis solebat recitari Athe-
nis, in festis Februariis. i.
publico eorum funere qui
pro Republ. cecidissent.
Illorum virorum laudes hîc
copiosè describuntur, &
quibus Atheniensium tem-
poribus illi pro patriæ sa-
lute atque libertate sangui-
nem profundere minimè
dubitarint. Hac de causa
Athe-

Atheniensis historiae doctam
sanè & elegantem summam
colligit, sicuti ex ipsius
orationis verbis apparet.
Denique, institutis imagi-
nibus mortuorum illorum
manes introducit, qui &
liberos & parentes com-
pellent, & commoda præ-
cepta utrisque dicent. Eò
autem redit sermonis sum-
ma, uti unusquisque pa-
triae suæ salutem atque in-
columitatem omnibus rebus
suis, suæque adeò vitæ,
lubentur anteponat, eosque
beatos

beatos existimet, qui hu-
jusmodi rerum causa san-
guinem profuderint, quos
& laus & merces maneat
sempiterna.

T. A.

Τ Α Τ Ο Υ
 Διαλόγου Μενέξενου
 ΠΡΟΣΩΠΑ,
 Σωκράτης, Μενέξενος.

ΕΞ Ἀγοράς, ἢ πόθεν Μενέξενος;
 ME. Ἐξ ἀγορᾶς, ὃ Σώκρατες,
 καὶ ἀπὸ τῆ βελούθειας. ΣΩ. Τί
 μάλιστα σὺ πρὸς βελούθειον;

* ἢ διὰ δὴ ὅτι παιδύσεως * ἢ διὰ δὴ ὅτι
 καὶ φιλοσοφίας ἐπὶ τέλει ἢ- διὰ δὴ ὅτι
 γῆ· ἔν); καὶ ὡς ἱκανῶς ἦδη ἢ διὰ δὴ ὅτι
 ἔχον, ἐπὶ τὰ μείζω ἐπι- annotanda est
 νοεῖς πρὸς πεδῶν; καὶ ἀρχεῖν in Protago-
 ἡμῶν, ὃ θαυμάσιον, ἐπιχει- ra prin-
 ρεῖς ἢ πρὸς πρὸς βυτέρων, τη- cipio.
 λικοῦτο ὧν; ἵνα μὴ ἐκλίπη ὑμῶν ἢ οἱ-

Ἐξ ἀγορᾶς, ἔσθ.] Derivata ab hac voce videri
 possunt omnia apud Scholiast. in Eurip. Hecab. l.
 288. Eam hic locum significat ubi γρησία Senatus
 sive seniores & graviores viri de rebus ad rem-
 publicam spectantibus solebant decernere.

Βελούθεις, ἔσθ.] Theseus Rex decimus unus-
 que ex Athenarum conditoribus abolitis Pry-
 taneis & curiis & magistratibus aliorum oppi-
 dorum Athenis constituit βουλευτήριον. Sive u-
 num prytaneum commune ita dictum Plut.

Α

γία

κία αεί πνα ἡμῶν ὀπιμελητῶ παρεχο-
 μῶν; ME. Ἐὰν σύ γε, ὦ Σώκρατες,
 εἴης καὶ συμβεβλήη ἀρχεῖν, θεωρεῖς μὴ σο-
 μαί. Εἰ δὲ μὴ, ἔ. Νυνὶ μὲν τοὶ ἀφι-
 κόμην πρὸς τὸ βεβλήθειον, πυθόμενοι
 ὅπῃ ἡ βελὴ μέλλει αἰρεῖσθαι ὅστις ἐρεῖ ὅτι
 τοῖς ἀποθανόνσι. ταφὰς γὰρ οἷα ὅπῃ
 μέλλουσι ποιεῖν. ΣΩ. Πάνυ γε. ἀλλὰ
 πάντα εἶλοντο; ME. Οὐδένα. ἀλλὰ ἀνε-
 βάλλοντο εἰς τὴν αὔριον. Οἶμαι μὲν τοὶ
 Ἀρχῆγον ἢ Δίωνα αἰρεθήσεσθαι. ΣΩ. Καὶ
 μὲν, ὦ Μενέξενε, πολλαχοῦ κινδυνάζει
 χαλὸν εἶναι τὸ ἐν πολέμῳ ἀποθνήσκειν.
 Καὶ γὰρ ταφῆς χαλῆς τε καὶ μεγαλοπρε-
 πῆς τυγχανῆς, καὶ ἐὰν πένης τις ὢν τε-
 λωθήσῃ καὶ ἐπαίνεσθαι ἔτυχῃ, καὶ ἐὰν
 φάσθαι ἦ, ὡς Ἀνδρῶν σοφῶν τε, καὶ

Ὅστις ἐρεῖ ὅτι τοῖς ἀποθανόνσι.] (Subaudi) ἐν
 πολέμῳ. Nam qui in bello cecidissent domum
 relati sumptu publico sepeliebantur ac funebri o-
 ratione honestabantur. Quod videre est in De-
 mocrate. oratione adversus Leptinen. Ci-
 cero de orat. quorannis, ait, Apud Atheni-
 enses laudari eos populari oratione qui in praelio
 interfecti essent. Hujusce ritus Authorem non-
 nulli Periclem, qui primus Orationem in eorum
 laudes composuit, qui in bello Peloponnesiaco
 ceciderunt, alii Solonem volunt, ut Plutarchus.
 Non solum apud Athenienses verum etiam apud
 Romanos moris fuit, viros bene de Repub. me-
 ritos, praesertim qui pro patria occubissent hu-
 jusmodi elogiis decorare. sic. Cic. Phil. ix. lau-
 dat Serv. Sulpicium.

Ἦν Ἀνδρῶν σοφῶν τε, καὶ ἐκείνων ἐπαίνων.]

ἐκ ἐκλῆ ἑπαινουμένων, ἀλλὰ ἐκ πολλῆς
 χρέως λόγους παρεσκεύασμένων · οἱ
 ἔγω καλῶς ἐπαινεῖσιν, ὥς τε καὶ τὰ περ-
 σόντα, καὶ τὰ μὴ περὶ ἐκείνου, λέγον-
 τες, καλλίστῃ πῶς τοῖς ὀνόμασι ποικίλ-
 λοντες, γοητὰς ἐσμὲν ἡμῶν τὰς ψυχὰς, καὶ
 πρὸς πόλιν ἐγκωμιάζοντες κατὰ πάντας βό-
 πους. Καὶ τοὺς τετελευτηκότας ἐν τῇ
 πολέμῳ καὶ τοὺς περὶ τὸν πόλεμον ἡμῶν ἀπαντας
 τοὺς ἐμπεσόντας, καὶ αὐτοὺς ἡμᾶς τοὺς ἐπιζῶν-
 τας ἐπαινεῖν. Ὡς ἔγωγε, ὦ Μενέξενε,
 γηναίως πάνυ διαψέσθαι, ἐπαινεῖσθαι
 ὑπὸ αὐτῶν, καὶ ἐκείνους ἐς τὴν ἀκρόωσθαι,
 καὶ κηλεύσθαι, καὶ γὰρ ἐμὲ ἐν τῇ περὶ τὴν
 μάχην, καὶ γενναίωτερον, καὶ καλλίως
 γερονέναι. Καὶ οἷα δὴ τὰ πολλὰ αἰετὶ
 ἐμοῦ ξένοι πνέες ἔπονται, καὶ ξυμμετρεῖν-
 ται. Πρὸς ὅς ἐγὼ σεμνότερον ἐν τῇ
 περὶ τὴν μάχην γίνομαι, καὶ γὰρ ἐκείνοι τὰ
 ταῦτα δοκῶσιν μοι πάχειν, καὶ περὶ
 ἐμὲ καὶ περὶ πρὸς πᾶσι ἄλλοις πάλιν, ἰσχυ-
 ρασιωτέραν αὐτῶν ἡγεῖσθαι ἢ ἢ περὶ
 τερον, ὑπὸ τῶν λέγοντων ἀναπειθόμενοι.
 Καί μοι αὖτις ἡ σεμνότης περὶ τὴν μάχην ἡ-
 μέρας πλείω ἢ τρεῖς · ἔτι πῶς ἐναυλῶ ἀ-
 λογῶς τε καὶ ὁ φθόγγος περὶ τὴν μάχην
 τῶν ἐνδύς) εἰς τὰ ὅσα ὥς τε μόγις τετάρτη

solebant enim orationem dicere, primo, Patres ;
 inde optimi Oratores. Diod. Sic. l. xi.

ἢ πέμπῃ ἡμέρᾳ ἀναμνησκομαι ἑμαυ-
 τῷ, καὶ ἀποδοῖμαι ἔγωγος εἰμι. Τέως δὲ
 οἶμαι μόνον ἐκ ἐν μακάρων νήσοις οἰκεῖν,
 "Οὕτως ἡμῖν οἱ ῥήτορες δεξιοὶ εἰσιν.
 ME. Ἀεὶ σὺ παρρησιάζεις, ὦ Σώκρα-
 τες, τὰς ῥήτορας. Νῦν μὲν τοι οἶμαι ἐ-
 γὼν τὸ αἶρεθέντα ἐκ παντὶ ἐμπορήσειν. Ἐξ
 ὑπογῆς γὰρ παντὰ πασιν ἢ αἶρες γίγ-
 νεν, ὥστε ἴσως ἀνασχεθήσεται ὁ λέγων
 ὡς περ αὐτοχρδιάζειν. ΣΩ. Πόθεν, ὦ
 Ζαδὲ; εἰσὶν ἐκείνοις τέτων λόγοι πα-
 ρεσκάσμενοι. Καὶ ἅμα ἐδὲ αὐτο-
 χρδιάζειν τὰ γε τοιαῦτα χαλεπὸν. Ἐι-
 μὲ γὰρ δέοι Ἀθιναίους, ἐν Πελοποννη-

[Ἐν μακάρων νήσοις οἰκεῖν.] Has eleganter de-
 scribit Horat. Epod. 16. quanquam ubi gentium
 sint, incertum est. Plin. 6. recenset lib. 6. alias
 autem & plures, Diodorus, Mela, ac Solinus.

[Οὕτως ἡμῖν οἱ ῥήτορες δεξιοὶ εἰσιν.] Vide &
 supra Oratorum Characterem, unde colligi po-
 test ratio, quare apud Athenienses Δημογγοὶ
 dicebantur; nempe quod plebem imperitam
 mobilem ac temerariam quocunque vellent dex-
 teritate quādam ingenii impellebant.

[Ἐξ ὑπογῆς.] Scil. Χερσὶν subito, extempore
 ad manus vel in manibus, instans item recens.
 derivatur à χερσίν, καὶ τὸ membrum: Sed propriè
 γούνα pedes, ὅτι.

Eustath. in hunc locum Iliad, ν, ε' γὰρ ἔτ' ἐκ-
 πίδα γούνα ποδῶν καὶ ὀρμηθῆναι, annotat, cum
 γούνα vocantur manus aut pedes, subaudiri ge-
 nit. Χερσὶν seu ποδῶν. Nam de reliquis om-
 nibus partibus dicitur.

στίσις

στοις δ' λέγειν. ἢ Πελοποννησίους ἐν
 Ἀθηναίοις, ἀγαθὸν ἂν ῥήτορ ᾗ δέοι
 τῷ πείσονται, καὶ ἐνδοκιμήσονται. ὅταν
 δέ τις ἐν τέτοις ἀγωνίζηται ἔπειτα καὶ
 ἐπιμαρτυρίαι, ἔδεν μέγα δοκεῖ δ' λέγειν.
 ME. Οὐκ οἶδ', ὦ Σώκρατες. ΣΩ. Οὐ
 μέντοι, μά Δίη. ME. Ἡ οἶει οἷός τ'
 ἂν εἶναι αὐτὸς εἰπεῖν, εἰδέοι, καὶ ἔλοιτό
 σε ἢ βελή; ΣΩΚ. Καὶ ἐμοὶ μὲν γε,
 ὦ Μενέξενε, ἔδεν θαυμάσιον οἶωτ' εἶναι
 εἰπεῖν, ὅτι τυχάνει διδάσκαλός τις ἔσται
 πάντῃ θαύλῃ περὶ ῥητορικῆς; ἀλλ' ἢ περὶ καὶ
 ἄλλας πολλὰς καὶ ἀγαθὰς ἐπείηται ῥήτορας,
 ἕνα δὲ καὶ διαφέροντα τῶν Ἑλλήνων, Πε-
 ρικλέα τὸν Ξανθίππε. ME. Τίς αὖτις;
 * ἢ δηλονότι Ἀσπασίαν λέγεις; For. ἢ δὴ
 ΣΩ. Λέγω γάρ, καὶ Κόννον γε τὸν Ἰωνεῖον,
 Μητροβίαν. Οὗτοι γάρ μοι εἴσιν.
 δύο εἰσὶ διδάσκαλοι. ὁ μὲν, μεσικῆς.
 ἢ τὸ ῥητορικῆς. Οὕτω μὲν ἔν τρεφόν-
 τιν ἀνδρα ἔδεν θαυμάσιον δεινὸν εἶναι
 λέγειν. Ἀλλὰ καὶ ὅστις ἐμὲ κρείον ἐ-

* Ἀλλὰ καὶ ὅστις, εἴς.] Horum obiter imperi-
 tiam scilicet Lampri & Antiphontis perstringit
 Socrates, docetque minimè esse difficile bene-
 dicere Saltem videri inter ipsos quos sibi lau-
 dandos proponunt Oratores; cujus rei causa est,
 quod omnes adeò in adulationem sui compositi
 sunt ut facile id præstantissimum credant quod
 maximè ipsis arridet, eorumque de se opinio-
 nem confirmet, alatque superbiam.

παιδ' ἴδῃ, μουσικὴν μὲν ὑπὸ Λάμπρε
 παιδ' ἰδεῖς, ῥητορικὴν δὲ ὑπὸ Ἀντι-
 ρώντῳ τῷ Ῥαμνουσίῳ, ὅπως καὶ ἔ-
 τ' οἱ τ' εἴη Ἀθηναίους γε ἐν Ἀ-
 θηναίοις ἑσπαινῶν ἐνδοκίμεῖν. ME. Καὶ
 τί ἂν ἔχῃς εἰπεῖν, εἰ θεοὶ σε λέγουσιν;
 ΣΩ. Αὐτὸς μὲν παρ' ἐμαυτῷ ἴσως ἐ-
 δέν. Ἀσπασίας δὲ καὶ χθὲς ἠκροώμενος,
 ἀφαιρέσειν ἐπιτάφιον λόγον περὶ αὐ-
 τοῦ τέτων. Ἦκουσε γὰρ ἄπ' οὐ λέγεις,
 ἐπὶ μέλλοιεν Ἀθηναῖοι αἰρεῖσθαι τὸ ἐρεῖν-
 τα. Ἐπεὶ γὰρ τὰ μὲν ἐκ τῶν ὡδὲ
 χρῆμα μοι διήει, οἷα θεοὶ λέγουσιν,
 τὰ δὲ, φρότερον ἐσκεμμένη. ὅτε, μοι
 δοκεῖ, συνεπίδει τὸ ἐπιτάφιον λόγον,
 ὃν Περικλῆς εἶπε, περὶ λείψματ' ἀπὸ
 ἐξ ἐκείνου συσκολλῶσα. ME. Ἡ καὶ μνη-
 μονόσπους ἂν ἂν ἔλεγε Ἀσπασία; ΣΩ.
 Εἰ μὴ ἀδικῶ γε. ἐμάνθανόν γε τοὶ παρ'
 αὐτῆς. καὶ ὀλίγε πληρῶς ἔλαβον ἐπὶ
 ἐπελανθανόμενος. ME. Τί ἔν-ε διήλ-
 θες; ΣΩ. Ἀλλ' ὅπως μή μοι χαλε-
 πανεῖ ἢ διδάτκαλῳ, ἂν ἐξενέμω αὐ-
 τῆς τὸν λόγον. ME. Μηδὲ μῶς, ὦ Σώ-

[Ἐπιτάφιον λόγος.] A voce τῶν tumulus dicitur
 ἐπιτάφιον λόγος quippe hæc oratio super sepul-
 chra dicta fuit dicuntur & ἄγαντες communi no-
 mine ἐπιτάφιοι de quibus suo loco Meurs. Them.
 Attic. & Petit. in leges Atticas.

καρτερες· ἀλλ' εἰπέ, καὶ πᾶν μοι χρεῖν,
 ἢ τε Ἀππασίας βέλει λέγειν, ἢ τε ὀ-
 ττωῖ· ἀλλὰ μόνον εἰπέ. ΣΩ. Ἀλλ'
 ἴσως με καταγελᾷσθαι ἂν σοι δοξῶ, πρε-
 σβύτης ὄν, ἐπὶ πᾶσι. ΜΕ. Οὐδα-
 μᾶς, δ' Σώκρατες· ἀλλ' εἰπέ παντὶ
 ἔγωγε. ΣΩΚ. Ἀλλὰ μήτοι σὶ γε δ' αἰ-
 χαιζέσθαι· ὥτε καὶ ὀλίγη, εἰ με κε-
 λδοῖς ἀποδωῖτα ὀργήσασθαι, χαισαί-
 μιν ἂν· ἐπειδὴ γε μόνω ἔσμεν, ἀλλ'
 ἄκχε. Ἐλεγε γὰρ, ὥς ἐγὼ μὲν, ἀρξα-
 μένη λέγειν ἀπ' αὐτῶν ἧς τεθνεώ-
 των, ἔπασί.

Ἐργω μὲν ἡμῖν * οἶδ' ἢ ἔ- For. οἶδ'
 χουσι τὰ περσέοντα σφίσιν ἰδὴ ἔχουσιν,
 αὐτοῖς (ὧν τυγχόντες περσέ-
 οντων τὴν εἰρημένην πορείαν, περ-
 συμφορῶντες, κοινῇ μὲν ὑπὸ τοῦ πόλεως,
 ἰδίᾳ δ' ὑπὸ τῶν οἰκείων) λόγῳ δ' ἡ
 ἑλπίδι λαιπόμενον κόσμον δ', τε νόμοι περ-
 σάττει ἀποδοῦναι τοῖς ἀνδράσι, καὶ χρή.
 Ἐργων γὰρ αὖ περσέοντων, λόγῳ κε-
 λδῶς ῥηθέντι μνήμη καὶ κόσμος τοῖς

Τὰ περσέοντα.] Τῶν ὅτι παρὰ ἔχουσιν περ-
 σιχόντας καὶ περσόντας σφίσιν αὐτοῖς πειρασίας.

*Ο. τε νόμοι περσάττει, &c.] Diodor. sic.
 lib. xi. καὶ νόμων (ὁ δὲ Ἀθηναίων δῆμος) ἰδου-
 κε, λέγειν ἐγκάμιν τοῖς δημοσίᾳ διαπομένουσιν
 τὰς περσέοντας ἧς ῥητέον.

περὶ ἧς γίγνεται παρὰ τῆς ἀκροσάντων.
 Δεῖ δὴ τοιάυτε πρὸς λόγους, ὅσις τὰς
 αὐτὰς τελευτήκοις ἰκανῶς ἐπαινέσεται,
 τοῖς ὅς τινες ἐμμελῶς ἀντιθέσεται.
 ἐκρόνοις μὲν καὶ ἀδελφοῖς μιμεῖσθαι τὴν
 τῆς δὲ ἀρετῆς παρακελευόμενοι. πα-
 τέρας ὅς καὶ μητέρας, καὶ εἴ πνευσι τῆς ἀ-
 νωθεν ἐπὶ παρὸντων λείπονται, τέλει
 ὅς παρὰ μὲν ἐμμελῶς. Τίς ἔν τῳ ἡμῶν
 ταῦτα λόγους φανείη; ἢ πόθεν αὖ
 ὁρῶντας ὁρῶμεθα ἀνδρας ἀγαθούς ἐπαι-
 νούντες; οἱ ζῶντες τε τὰς ἐαυτῶν δό-
 ξασιν, δὲ ἀρετῶν καὶ τὴν τελευτήν
 ἀντὶ τῆς ζώντων σωτηρίας ἡλλάξαντο;

Δοκεῖ μοι χεῖναι, καὶ φύσιν, ὡς περ
 ἀγαθοὶ ἐγένοντο ἔγω καὶ ἐπαινεῖν αὐ-
 τούς. Ἀγαθοὶ ὅς ἐγένοντο διὰ τὸ φύ-
 ναι ἐξ ἀγαθῶν. Τὴν ἐγγένειαν ἔν
 πατρὶος αὐτῶν ἐκωμιάζωμεν. δόξας
 ὅς, ἔφην τε καὶ παιδείαν. ὅτι ὅς τέ-
 τοις, τὴν τῆς ἔργων περὶ τὴν ὁπιδεί-
 ξωμεν, ὡς καλὴν καὶ ἀξίαν τέτων ἀ-
 πεφάνησαν. Τῆς δὲ ἐγγένειας πατρὶος
 ὑπὸ τῆς τοῖςδε ἢ τῆς παρὸντων γένε-
 σις, ἐκ ἐπιφυλλῆς ἔπα, ἐδὲ τὰς ἐκρόνους

Εγκωμιάζωμεν.] Ab ἐγκύμιον, ε, τὸ, praconi-
 um, laudatio, quod dictum videtur ἀπὸ τῆς κα-
 μινε quod carmina laudatoria solerent ἐκ κόμης
 in triviis cani.

τέλει

τέλεις ἀποφηνάμεν μετοικῆντας ἐν τῇ
 χώρα, ἄλλοθεν σφῶν ἠκόντων, ἀλλ'
 ἀντόχθονας, καὶ πρὸ ὄντι ἐν πατρίδι οἰ-
 κῆντας καὶ ζῶντας· καὶ τρεφομένους ἐκ
 ὑπομητρεῶς, ὡς ἄλλοι, ἀλλ' ὑπομη-
 τρὸς, τὴν χώραν ἐν ἣ ὤκεν· καὶ νῦν
 κτεῖσθαι τελευτήσαντας ἐν οἰκείοις τόποις
 τὴν τεκνέουσαν, καὶ θρεψάσαν, καὶ ὑποδεξα-
 μένην. Διχαρότατον δὲ κοσμήσθαι πατρί-
 τον τὴν μητέρα αὐτήν· ἔγω γὰρ συμ-
 βαίνει αἶμα καὶ ἡ ψῆς ἐγγένεια κοσμε-
 μένη. Ἐστὶ δὲ ἀξία ἡ χώρα καὶ ὑπο
 πάντων ἀνθρώπων ἐπαινεῖσθαι, καὶ μόνον
 ὑφ' ἡμῶν, πολλὰ γὰρ μὲν καὶ ἄλλα, πρῶ-
 τον δὲ καὶ μέγιστον, ὅτι πλεονέκτησα θεο-
 φιλίης. Μαρτυρεῖ δὲ ἡμῶν πρὸς λόγον
 ἡ ψῆς ἀμφισβητησάντων περὶ αὐτῆς θε-

Χώρα.] Frequenter sumitur pro χώρα ἀττικῇ,
 regio Attica, synecdochice.

Ἄλλ' ἀντόχθονας.] Athenienses se indigenas,
 ab eaque quam incolebant terrā procreatos
 & enutritos, nobilitatem suam prædicantes, glo-
 riabantur. Ἰπλὸς in hoc insolenter se jactantes
 audiens Antisthenes, iucclamavit nihil esse eos
 Bruchis & limacibus nobiliores. Vide Thucyd.
 interpret.

Θεοφιλή.] Vide Paus. lib. 8. Arcad.

Ἡ ψῆς ἀμειβομένη τὴν πόλιν περὶ αὐτῆς θεῶν ἔροι-
 τι καὶ κρίσει.] Legimus contendisse Neptunum
 cum Minervā de Urbis nomine. Urbem verò
 traxisse sibi nomen de nomine Minervæ, utpo-
 te quæ utilius humano generi munus edidisset

ὧν ἔεις τε καὶ κείσις. Ἦν δὲ θεοὶ
 ἐπὶ ἠέσαν, πῶς ἔχ' ἰσ' ἀνθρώπων γε
 συμπάντων δικαία ἐπαινεῖσθαι; Δάτε-
 ρθ' ὃ ἐπαινεθ' δικαίως ἀν' αὐτῆς εἴη,
 ὅπ' ἐν ἐκείνῳ πρὸ χρένῳ, ἐν ᾧ ἡ πα-
 σα γῆ ἀνεδίδε καὶ ἔρου ζῶα παντοδα-
 πα, θηρία τε καὶ βοτὰ, ἐν τέλῳ ἡ ἡ-
 μετέρα, θηρίων μὲν ἀγρίων ἄρονθ' καὶ
 καδαρθ' ἐφάνη, ὅξελέξατο ὃ τῆς ζώων
 καὶ ἐγέννησεν ἄνθρωπον, ὃ σωέσει τε
 ὑπέρχει τῆς ἄλλων, καὶ δικλῶ καὶ θεῶς
 μόνον νομίζε. Μέγα ὃ τεκμήριον τέ-
 λω πρὸ λόγῳ ὅπ' ἡδε ἔτεκεν ἡ γῆ τὰς
 τῶνδ' εἰς τε καὶ ἡμετέρας περὶ νόμους.
 Πᾶν γὰρ τὸ τεκὸν ἑσθὶν ἔχει ἐπιτηδείαν
 ᾧ ἂν τέκη. Ὡ καὶ γυνὴ δῖλῃ τεκῶ-
 σά τε ἀληθῶς, καὶ μὴ, ἀλλ' ἰσοβαλλο-
 μένῃ, εἰ μὴ ἔχη πηλὰς ἑσθῆς πρὸ

nempe oleam. Neptunus verò equum produ-
 cens uno tantum suffragio victus est. Vide de
 Deorum contentione quam hic author innuit;
 Paus. lib. 2. λέγεισι ὃ καὶ ἐν Κορίνθῳ, &c.

Καὶ δικλῶ καὶ θεῶς, &c.] Paulan. lib. 1. A-
 θωαίους ὃ, &c.

Μέγα ὃ τεκμήριον, &c.] Idem vetustatis suæ
 argumentum proferunt Ægyptii apud Iulatinum
 lib. 2. quod refutant Scythæ, nec non aliud
 pro se argumentum asserunt, nempe septen-
 trionalem mundi partem, ab igne omnia prin-
 cipio rerum possidente hyemis rigore prius
 secretam fuisse; adeo ut nunc quoque nulla
 Plaga magis rigeat frigoribus. Vide plura.

* γυοο

* *ῥητορικῶς*. Ὁ δὲ καὶ ἡ ἡ-
μετέρα γῆ τε καὶ μήτηρ ἰ-
κανὸν τεκμήριον παρέχεται,
ὥς ἀνδράποδες ῥητορικῶς.
Μόνη γὰρ ἐν τῷ τότε καὶ πρῶ-
τῃ Ἑσθὴν ἀνδρωπέαν ἦνεσκε
τῇ ἡ πυρῶν καὶ κειδῶν καρ-
πὸν, ὃ καλλιὰ καὶ αἰετα
τρέφεται τὸ ἀνδρωπέον γένος,
ὥς τῷ ὄντι τὸ τοῦ ζῶον αὐ-
τῇ ῥητορικῶς. Μᾶλλον δὲ ἔσθ' ἡ
ἡ γυναικὸς προσέκει δέχεται τοιαῦτα
τεκμήρια. Οὐ γὰρ γῆ γυναικὶ μεμύ-
ρηται κούσει καὶ γεννήσει, ἀλλὰ γυνή
γυνή. τέτε δὲ τὰ καρπὸς ἐκ ἐφ' ἑνὸς,
ἀλλ' ἐνεμε καὶ τοῖς ἄλλοις. Μετὰ δὲ
τὸ ἐλαίε γενέσιν, πόρων ἀρωγῶν, ἀ-
νῆκε τοῖς ἐκτόνοις. Ὁρεῖται δὲ καὶ
αὐξήσουσα πρὸς ἡβῶν, ἀρχοντας καὶ δι-
δοσκάλους αὐτῶν θεὸς ἐπιγὰ γὰρ. ὧν
τὰ μὲν ὀνόματα πρέπει ἐν τῷ ποιῶδε
ἔαν. Ἰσομε γὰρ οἱ τὸ εἶον ἡμῶν κα-
τεκτάσων, πρὸς τε τῷ κατ' ἡμέραν
δαίανται τέχνας πρώτους παρὰ δα-
σά-

In Ald. *ῥη-
τορικῶς, pro
ῥητορικῶς,
non προῤῥη-
τορικῶς, ut
in Ger. po-
tius enim
ῥητορικῶς
vel ῥητο-
ρικῶς di-
cendum
fuisse.*

Μετὰ δὲ τὸ ἐλαίε ῥητορικῶς.] Justinus ex Tro-
go de his ita scripsit. Primi lanificii, & olei,
& vini usum docuere Athenienses lib. 2. c. 6.
de eorum primordiis atque inventis vide plura
Ælian. var. hist. 3. Pausan. in Att. Cic. pro
Flacco, & alios passim.

ῥητορικῶς

μφοι, καὶ πρὸς τὴν ὑπὸ τῆς χάρας φυ-
λακὴν ὁπλῶν κλῆσιν τε καὶ χρῆσιν δι-
δαξάμενοι. Γεννηθέντες δὲ καὶ παιδευ-
θέντες ἔτι οὐκ ἔτι δεξιότροποι, ὥ-
κων πολιτείας κατασκευασάμενοι, ἧς ὁρ-
δῶς ἔχει διὰ βραχέων ὁπμνηθῆναι.
Πολιτεία γὰρ * τροφή ἀνθρώπων ὅτι·
καλὴ μὲν, ἀγαθὴν· ἢ δὲ ἐναντία, κα-
κὴν. Ὡς· ἐν ἐν καλῇ πολιτεῖα ἐτρα-
φησαν οἱ πρότερον ἡμῶν, ἀναγκάως δη-
λῶσαι, διὲν ἦν δὴ κακῆνοι ἀγαθοὶ καὶ
οἱ νῦν εἰσιν, ὧν οἱδε τυγχάνουσιν ὄντες
οἱ τετελεσθηκότες. Ἡ γὰρ αὐτὴ πολι-
τεία καὶ τότε ἦν καὶ νῦν ἀειστοκρατία, ἐν
ἣ νῦν τε πολιδόμῃα, καὶ τὴν ἀει-
χρόνον ἔξ ἐκείνης ὡς ταπλλα. Καλεῖται δὲ
ὁ μὲν αὐτὸν, δημοκρατίαν, ὁ δὲ, ἀλ-
λο, ὅτι ἀνὴρ καὶ ἄλλος· ἔστι δὲ τῇ ἀληθείᾳ
Μετ' ἀδελφείας πλῆθους ἀειστοκρατία. Βα-

* Τροφή Ἀνθρώπων.] Τροφή significat idem
quod δρῶντα educatrix, Nutrix.

Ἡ γὰρ αὐτὴ πολιτεία, ὡς.] Describit hic au-
ctor noster Atheniensis Reipub. statum ratio-
nemque, ac docet, quænam sit bene temperata
δημοκρατία ratio, viz. non ut populus omnia
agat pro arbitrio, quæ est ὀχλοκρατία potius:
etiam si verò summam potentiam habeat popu-
lus, sonatus tamen auctoritate & sententiâ re-
gatur. Quale temperamētum in Repub. Ro-
manâ diu emicuisse legimus: nempe ἀριστοκρα-
τίαν μετ' ἀδελφείας πλῆθους.

σελῆς

πλείς μ' γὰρ αἰεὶ ἡμῖν εἰσιν· ἔτι οἱ δ', ὅτε
 μ' ἐκ γῆρας, τοῖς δ' αἰρητοί. Ἐξ-
 κρηλὲς δ' ἡ πόλεως ταπολλὰ τὸ πλῆ-
 ϑος· τὰς δ' ἀρχὰς δίδωσι καὶ κρητ-
 τοῖς αἰεὶ δόξασιν ἀείροις, ἔτι· καὶ ἔτε
 ἀδενείας, ἔτε πνία, ἔτ' ἀγνωσία πατέ-
 ρων, ἀπελήλαται ἑδείς· ἑδὲ τοῖς ἐναν-
 τίοις πέμπει ὥστε ἐν ἄλλαις πόλε-
 σιν· ἀλλὰ εἰς ὅρθον, ὃ δόξας σοφὸς ἢ
 ἀγαθὸς ἔτι, κρηλεί καὶ ἀρχεῖ. Αἰτία
 δ' ἡμῖν ἡ πολιτείας ταύτης ἢ ἔξ ἴσου
 γῆρας. Αἱ μ' γὰρ ἄλλαι πόλεις ἐκ
 παροδοπῶν κατεσκάσμεναι ἀνθρώ-
 πων εἰσὶ καὶ ἀνωμάτων. Ὡς αὐτῶν ἀ-
 νάμαλοι καὶ αἱ πολιτεῖαι, τυραννίδες
 τε καὶ ὀλιγαρχίαι. Οἰκῶσιν ἔν, ἐνίοι
 μὲν δέλους, οἱ δ', δεσπότης ἀλλήλους
 νομίζοντες· ἡμεῖς δ' καὶ οἱ ἡμέτεροι,
 μιᾶς μητρὸς πάντες ἀδελφοὶ φωνήτες ἐκ
 ἁξιοῦμεν δέλοι ἐδὲ δεσπότη ἀλλήλων
 ἔτι· ἀλλ' ἡ ἰσογονία ἡμᾶς ἢ κρὶ φύσιν

[Ἡ ἔξ ἴσου γῆρας.] Non quod omnes pa-
 rem habeant æquamque potestatem, illa enim
 ἀνάμαλτος esset æqualitas; sed ut omnes ci-
 ves ex æquo jus idem habeant ad cavessenda
 Reipub. Munera, pro legum instituto, & libe-
 ris civium suffragiis. Erat enim populi illius
 ingenium excelsum, æqui juris amans, servilis
 subjectionis impatiens. Quod videre est apud
 Ubb. Emm. de Rep. Atheniensium.

ἰσονο-

ἰσονομίαν ἀνασχάξει ζητεῖν καὶ νόμον,
 καὶ μηδενὶ ἄλλῳ ὑπέκειναι ἀλλήλοις, ἢ
 ἀρετῆς διδῆναι καὶ φρονήσεως. Ὅθεν δὴ
 ἐν πάσῃ ἐλευθερίᾳ τεθραμμένοι οἱ
 πῶνδε πατέρες, καὶ οἱ ἡμέτεροι, καὶ αὐ-
 τοὶ ἑτοί, καὶ καλῶς φῶντες, πολλὰ δὴ
 καὶ καλὰ ἔργα ἀπεφώνησαν εἰς πάντας
 ἀνθρώπους καὶ ἰδίᾳ καὶ δημοσίᾳ· οἷοι-
 μῆνοι δεῖν ὑπὸ τῆς ἐλευθερίας καὶ Ἑλ-
 λησιν ὑπὸ Ἑλλήνων μάχεσθαι, καὶ βαρ-
 βάρους ὑπὸ ἀπάντων τῶν Ἑλλήνων.
 Εὐμώλπε μὲν ἔν καὶ Ἀμαζόνων ὀπίσθε-
 ῖν ὁπλίσαντων ἐπὶ τῷ χόρῳ, καὶ τῶν ἑπ-
 αεστέρων, ὡς ἡμῶν ἄνθρωποι, καὶ ὡς ἡμῶν
 Ἀργείοις πρὸς Καδμείους, καὶ Ἡσακ-
 λείδαις πρὸς Ἀργείους, ὃ, τε χεῖν ὅ-
 ρον ἀξίως, διηγήσασθαι, ποιητὰ τε
 αὐτῶν ἤδη καλῶς τῷ ἀρετῇ ἐν μεσι-
 κῇ ὑμνήσαντες, εἰς πάντας μεμνύουσιν.
 Ἐάν ἔν ἡμεῖς ὅππῃ ῥῶμῃ τὰ αὐτὰ λόγῳ
 ψιλῶ κοσμεῖν, τάχ' ἂν δ' ὅτε σφαιροί-
 μεθα, ταῦτα μὲν ἔν διὰ ταῦτα δοκεῖ μοι
 εἶναι, ἐπεὶ δὴ καὶ ἔχει τὴν ἀξίαν. Ὡν ἡ ἑτε-
 ροειδής πῶς διδῶν ἀξίαν ἔστω ἀξίοις λα-
 βῶν ἔχει, ἐπὶ τῇ ὅτι ἐν ἀμνησίᾳ τέ-
 των πέει μοι δοκεῖ χεῖναι ὅππῃ μνησθῆ-
 ναι, ἐπαινεῖντά τε καὶ παραινέοντά τοις
 ἄλλοις, ἐς ὅδ' αὖτε καὶ τὴν ἄλλω ποί-
 ησιν αὐτὸς δεῖναι, πρεπόντως τῶν

πρὸς αὐτὸν

πραξάντων. Ἐστὶ δὲ τέτων ὧν λέγω
 παρῶτα, Πέρσας ἡγεμόνας τῆς Ἀσίας, καὶ
 δευτέρους πρὸς Εὐρώπην, ἔχοντες οἱ τῆς
 τῆς χώρας ἑκγονοί, γονεῖς δὲ ἡμέτεροι.
 Ὡν καὶ δίκαιον καὶ χρηστὸν μεμνη-
 μένους, ἐπαινέσαι αὐτοὺς πρὸς ἀρετὴν.
 Δεῖ δὲ αὐτῶν ἰδεῖν, εἰ μέλλει τις
 καλῶς * ἐπαινεῖν ἐν ἐκείνῳ
 πρὸ χρόνων γενόμενον λόγον, Post ἐπα-
 νέν, ἐκεί-
 νου παρὰ χρε-
 νῶν γεγε-
 νῶτος λέγει,
 ὅτι. ὅτι.
 ὅτε πάντα μὴ ἢ Ἀσία ἐδέ-
 λαι τεύετο ἥδη βασιλεὺς ὧν ὁ
 μὴ πρῶτος, Κίρξος, ἐλά-
 θεν ὡς Πέρσας τὸς αὐτῶν πε-
 λίους πρὸς αὐτῶν φρονήματα, ἅμα καὶ τὸς
 δευτέρους Μήδους ἐδελώσατο, καὶ τῆς ἁλ-
 λης Ἀσίας μέχρις Αἰγύπτου ἤρξεν. Ὁ
 δὲ υἱὸς αὐτοῦ, Αἰγύπτου τε καὶ Λιβύης, ὅ-
 σον εἶον τε ἦν, ὁπλοῦναι. τεύετο δὲ,
 Δαρῆος, περὶ ἣν μέχρι Σκυθῶν καὶ
 ἀρχὴν ὤρετο, νομιστὴς δὲ, τῆς τε θαλά-
 ττης ἐκράτισε καὶ τῆς γῆς νήσων, ὥστε μηδὲ
 ἀξιῶν ἀντίπαλον αὐτῷ μηδενα εἶναι. αὐ-
 τὸς γινώσκων δεδωλωμένον ἀπάντων ἀν-
 θρώπων ἥξει, ἔτιω πολλὰ καὶ μεγάλα καὶ
 μάχημα γῆν κατὰ δεδωλωμένην ἢ Περ-

Γέν. 7 Familiae, gentes Apud Græcos erant
 30. & singulae constabant e 30 viris; e quibus
 (ut Suid.) legebantur Sacerdotes ad singulas fa-
 milias pertinentia. Eos γυνταὶ dixerunt, quia

σέν

σὼν ἀρχή. Αἰπασύμηνος ὃ Δαφεΐου
 ἡμῶς τε καὶ Ἐρετρείας, Σάρεσιν ὀπι-
 βυλάσσω περὶ αἰσθησύνῃ, πέμψας μυ-
 ριάδας μὲν πεντήκοντα ἐν τε πλοίοις
 καὶ ναυσὶ, ναῦς δὲ τριακοσίας, Δάπνῃ δὲ
 ἀρχόντα εἶπεν ἦκειν ὄρντα Ἐρετρείας
 καὶ Ἀθηναίους, εἰ βύλοιτο τὸ ἐσὺτὲ κε-
 φαλήν ἔχιν. Ὁ δὲ πᾶσας εἰς Ἐρετρείαν
 ἐπ' ἀνδρας, οἱ δὲ τότε Ἑλλήνων ἐν
 τοῖς εὐδοκιμωτάτοις ἦν τὰ πρὸς τὸ πό-
 λεμον, καὶ ἐκ ὀλίγοι, τέταρτοις ἐχειρώσαντο
 μὲν ἐν τρισὶν ἡμέραις. διηρώνησαντο δὲ
 αὐτοῖς πᾶσαν τὴν χώραν, ἵνα μηδεὶς ἀπο-
 φύγοι, τοιούτω τρόπῳ. ὅτι τὰ ἔρια ἐλ-
 δόντες τὴν Ἐρετρείαν οἱ στρατῶν αὐτῶν,
 ἐκ θαλάττης εἰς θάλατταν διαστίντες,
 σικαλάντες πρὸς χεῖρας, διήλθον ἀπα-
 σαν τὴν χώραν, ἵνα ἔχρην τὴν βασιλεῖ
 εἰπεῖν ὅτι οὐδεὶς σφᾶς ἀποπερδῶς εἴη.
 Τῇ δ' αὐτῇ διανοίᾳ καταγέροντο οὗτοι

ex iis essent familiis quæ in τριτίδαις erant
 conjectæ, societatem inter se ex instituto co-
 lentes; non qui genere ac sanguine inter se
 conjuncti erant. Sigon. lib. 1.

[Ἐρετρείας.] Ἐρετρία Insulæ Eubææ urbs
 clarissima Pompon. Mela lib. 2. Hom. lib. 2.
 in Catalogo navium. Dicta autem ab Eretrieo
 Phaetontis filio, quem ex Titanum numero fu-
 isse tradunt. Steph. vocabatur & melaneis à Me-
 lanco Euriti patre. Ell & Eretria Thessaliæ Steph.

Ἐρε-

Ἐρετείαις εἰς Μαραθῶνα, ὡς ἔτοιμον
 σφίσιν ὄν, καὶ Ἀθιωμαίους ἐν τῇ αὐτῇ
 ταύτῃ ἀνδρίῃ ζήσαντας Ἐρετεῖδ' ὄν,
 ἀγειν. Τέτων δ', ἥν' μὲν, προχθέν-
 των· ἥν' δ' ὅπχειρεμίων, οὐτ' Ἐρε-
 τεῖδ' ὄν ἐβοήθησεν Ἑλλήνων ἑδείς, ἔτε
 Ἀθιωμαίοις, πλὴν Λακεδαιμονίων. Οὐ-
 τοι δ' τῇ ὑπερβίᾳ τ' μάχῃς ἀφίκοντο.
 Οἱ δ' ἄλλοι πάντες ἐκπεπληγμένοι,
 ἀγαπῶντες τ' ἐν τῷ παρὲν πωτηρίᾳ,
 ἡσυχίαν ἦγον· ἐν τῷ δὴ ἄν τις γενό-
 μιν γνοίη, οἷοι ἄρα ἐπύλχανον ὄν-
 τες τ' ἀρετῶν, οἱ Μαραθῶνι δεξιάρχοι
 τ' ἥν' βαρβάρων δωϊάμιν, καὶ κολασά-
 μνοι τ' Ἰωνηρατίαν ὅλης τ' Ἀσίας· καὶ
 πρῶτοι σήσαντες τρέπαια ἥν' βαρβάρων·
 ἡγεμόνες καὶ διδάσκαλοι τοῖς ἄλλοις
 χυόμνοι, ὅπ' ἐκ αἵμαχ' εἴη ἡ Περ-

Μαραθ.] Μαραθῶν γυγαμῆν' ἔχον ἥρας,
 ἀφ' ἧς τὸ πένθον ἀνόμεται. Item, δῆμον' οὐδὲ
 Μαραθῶν ἦσαν τῆς πόλεως ἥν' Ἀθιωμαῖον ἀπέ-
 χων, καὶ καρύκε τῆς ἐν Ἐυβρίᾳ· ἧς οἱ βαρβάρους
 μάχ' ἐκράτησαν. τρέπαια δ' τῷ πένθ' Ἀθημαίων
 ἔχον. Pausan. lib. i.

Στήσαντες τρέπαια ἥν' βαρβάρων,] Victoriae
 monumenta ἀνίσταντο τρέπαια & Graeci & Ro-
 mani. quæ erant columnæ marmoreæ, æneæ,
 vel aliquando lignæ. De his Dionys. ἀπὸ τῆς
 τρέπαια Serv. Aen. lib. 10. à conversione ho-
 stium in fugam. Unde ut Jupiter apud Græ-
 cos dict. τρέπαια sicut apud Romanos Sta-
 tor. Liv. lib. i.

ὁὐν

σὼν δυνάμεις, ἀλλὰ πᾶν πλῆθος, καὶ
 πᾶς πλῆτος ἀρετῇ ὑπείκει, ἐγὼ μὲν
 ἐν ἐκείνους τὸς ἀνδρας φημι ἔμνον
 τῶν σωμάτων τῶν ἡμετέρων πατέρας εἶναι,
 ἀλλὰ καὶ τὴν ἐλευθερίαν τὴν ἡμετέραν καὶ
 συμπαντων τῶν ἐν τῇδε τῇ ἡπείρῃ.
 Εἰς ἐκεῖνο γὰρ τὸ ἔργον ἀποβλέψαντες,
 καὶ τὰς ὑστέρας μάχας ἐτόλμησαν διακιν-
 διωδέν οἱ Ἕλληες ὑπὲρ τὴν σωτηρίαν,
 μαθηταὶ τῶν Μαραθῶνι γυνόμηναι. Τὰ
 μὲν ἐν αἰεσίᾳ τῷ λόγῳ ἐκείνοις ἀνα-
 δεύον, τὰ δὲ δαυτερίᾳ, τοῖς περὶ Σα-
 λαμῖνα καὶ ἐπὶ Ἀρτεμισίῳ ναυμαχή-
 σαι καὶ νικήσαι. Καὶ γὰρ τέτων τῶν
 ἀνδρῶν πολλὰ μὲν ἂν τις ἔχοι διελ-
 δεῖν, καὶ οἷα δαπόντα ὑπέμειναν καὶ τε
 γλῶ καὶ καὶ δάλαπταν, καὶ ὡς ἡμύναντο ταῦ-
 τα. Ὁ δὲ μοι δοκεῖ καὶ ἐκείνων κλέ-
 λισον εἶναι, τότε μνησθήσομαι, ὅτι τὸ
 ἐξῆς ἔργον τοῖς Μαραθῶνι διεπράξαντο.
 Οἱ μὲν γὰρ Μαραθῶνι τοσούτον μόνον ἐ-
 πεδείξαντο τοῖς Ἕλλησιν, ὅτι καὶ γλῶ
 οἶόν τε ἀμυνάσθαι τὰς βαρβάρους ὀλί-
 γοις πολλὰς, ναυσὶ δὲ ἐπὶ ἡν ἄδελον.
 Καὶ δόξαν εἶχον Πέρσιν ἀμαχοὶ εἶναι

Σαλαμ.] Σαλαμῖς, Insula sinûs Saronici ; u-
 bi Themistocles Atheniensis & Euribiades Spar-
 tanus ingentes Xerxis copias fuderunt. Olymp.
 75. ann. 1. Sigon. in temp. Athen.

καὶ τὰ

ναυτὰ δάλαπην, καὶ πλήθει, καὶ πλέτω,
καὶ τέχνῃ, καὶ βίῳ. Τὸτο δὴ ἀξίον
ἐπαινεῖν ἥν' ἀνδρῶν ἥν' ἔτε ναυμα-
χουσάντων, ὅτι τ' ἐχθρῶν φόβον διέ-
λυσαν ἥν' Ἑλλήνων, καὶ ἔπαισαν φο-
βεμένους πᾶσι τοῖς νεῶν τε καὶ ἀνδρῶν.
Ἵπ' ἀμφοτέρων δὴ συμβαίνει, ἥν' τε
Μακεδῶνι μαχουμένων, καὶ ἥν' ἐν
Σαλαμῖνι ναυμαχουσάντων, παιδου-
θῶναι τὸς ἄλλους Ἑλλήνας, ὑπὸ τοῦ
ἥν', κατὰ γλῶσσαν, ὑπὸ τοῦ ἥν', κατὰ δά-
λαπην, μαδόντας καὶ ἐδιδόντας μὴ φο-
βεῖσθαι τοὺς βαρβάρους. Τεῖτον ὃ λέ-
γεται τὸ ἐν Πλαταιαῖς ἔργον, καὶ ἀειθμῶ
καὶ ἀρετῇ, γενέσθαι τὴν Ἑλληνικὴν σω-
πείας· κοινὸν ἦν τὸτο Λακεδαιμο-
νίων τε καὶ Ἀθηναίων. Τὸ τοῦ ἔν μέρ-
ους καὶ χαλεπώτατον ἔσται πάντες ἡ-
μῶν, καὶ διὰ ταῦτα τὴν ἀρετὴν νῦν
τε ὑφ' ἡμῶν ἐγκαυμάζονται, καὶ εἰς τὴν
ἐπαύριον χρόνον ὑπὸ τοῦ ὕστερον. Μετὰ
τοῦτο πολλὰ μὲν πόλεις τῶν Ἑλλή-
νων ἔπ' ἡμῶν τοῦ βαρβάρου, αὐτὸς ὃ
ἠγγέλλετο βασιλεὺς διανοεῖσθαι ὡς ἐπι-

[Ἐν Πλαταιαῖς.] Platææ Beotiæ Urbs, Ubi
Pausanias ingentes Xerxis copias fugavit. --- Οἱ
ὃ Πλαταιαῖς (inquit Pausan. l. 9.) τὸ ἐξαρχὴς
(ἐμοὶ δοκεῖν) εἰσὶν ἀντόχδοτες, ὄνομα ὃ φαίνεται
ἀπὸ Πλαταιαῖς, ἢ θυγατέρα εἶναι τοῦ πλαταιῶ-
νός, &c.

Χειρήσων

χειρήσων πάλιν ἐπὶ τὰς Ἑλλήνας, δίκαιον δὴ καὶ τέτων ἡμᾶς ὀφεινόμεναι, οἱ τοῖς ἑωτέρων ἔργοις τέλει τὴν σωτείαν ἐπέδωκαν, ἀνακατηρξάμενοι καὶ ἐξελάσαντες πᾶν τὸ βόρβαρον ἐκ τῆς θαλάσσης. Ἡ δ' ὅτι οἱ ἑσπεύοντες ἐν ναυμαχίαις, καὶ οἱ εἰς Κύπρον στρατεύσαντες, καὶ οἱ εἰς Αἴγυπτον πλεύσαντες, καὶ ἄλλοτε πολλαχόσε· ὧν καὶ μεμνηδαι, καὶ χάριν αὐτοῖς εἶδέναι, ὅτι βασιλείαν ἐποίησαν, δείκνυσθαι, τῇ ἐαυτῶν σωτείᾳ τὴν νέαν προσέχειν, ἀλλὰ μὴ τῇ τῶν Ἑλλήνων ὀπιβελδεῖν φθορᾷ. Καὶ οὗτος μὲν δὴ πάτη τῇ πέλει δίκαιότητι ὁ πόλεμος, ὡς ἐαυτῶν καὶ τῶν ἄλλων ὁμοφώνων πρὸς τὰς βαρβαρίας. εἰρήνης δ' ἐκγενομένης, καὶ τῆς πόλεως πτωχόμενης, ἦλθεν ἐπ' αὐτήν, ὃ δὴ φιλεῖ ἐκ τῶν ἀνθρώπων τοῖς ἀφ' ἑαυτῶν προσώπῳ· πρῶτον μὲν, ζήλοσ, ἀπὸ ζήλου δ', φθόνος. Ὁ καὶ τὴν δὲ τὴν πάλιν ἀκυσαν ἐν πολέμῳ τοῖς Ἕλλησι κατέστησε. Μετὰ δ' ἐτό τε γενομένης πολέμου, συνέβαλον μὲν ἐν Ταννάγῃ, ὡς τῆς Βοιωτῶν ἐλευθερίας Λακεδαιμονίοις μαχόμενοι· ἀμφοτέρωθεν δ' ἐκ τῆς μάχης γενομένης, δίδου

Tanag.] Tanagra Urbs Boeotiae; de qua abunde Pausan. lib. i.

κειναι

κρινε τὸ ὕστερον ἔργον. Οἱ μὲν γὰρ ὄχοντο
ἀπόντες, καταλιπόντες Βοιωτὲς, οἷς ἐ-
βοήθεν· οἱ δ' ἡμέτεροι, τείτη ἡμέρα
ἐν Οἰνοφύτοις νικήσαντες, τὰς ἀδίκως
φεύγοντας, δικάως κατήγαγον. Οὐ-
τοι δὲ πρῶτοι καὶ ἡ Περσικὸν πόλεμον,
Ἐλλήσιν ἥδη ὑπὸ τῇ ἐλπίδι βου-
δῶντες πρὸς Ἐλλήνας, ἄνδρες ἀγα-
θοὶ γενόμενοι, καὶ ἐλπίδα πάντας οἱς
ἐβοήθεν, ἐν τῷδε τῷ μνηματι πικρὴν
τεσὺ τῆς πόλεως πρῶτοι ἐτέθησαν.
Μετὰ τὸ ταῦτα, πολλὰ πολέμῳ γενομένης,
καὶ πάντων τῶν Ἑλλήνων ὀπίσθε δόσαν-
των καὶ τεμόντων τὴν χώραν, καὶ ἀναξίαν
χρεῖν ἐκπνόντων τῇ πόλει, νικήσαν-
τες αὐτὰς ναυμαχίᾳ οἱ ἡμέτεροι, καὶ
λαβόντες αὐτῶν τὰς ἡγεμόνας Λακε-
δαιμονίους ἐν τῇ σφαίρᾳ, ἔξδον αὐτοῖς
διαφθεῖραι, ἐφείσαντο, καὶ ἀπέδωκαν, καὶ
εἰρήνῃ ἐποιήσαντο· ἡγεμῶνοι πρὸς μὲν
ὁμόφυλον μέλει νίκης δεῖν πολεμεῖν,

Ὁμόφυλ.] Ὁμόφυλ. qui ejusdem est tri-
bus opponitur τῷ ἀλλοφύλῳ.

Φυλὴ tribus Athenis est decima pars Ur-
bis. Est & pagus atticus in tribu Oeneide
Tanagræ finitimus, ab Athenis 100 Stad. di-
stans. Strabo lib. 9. Ob Munitissimum olim ca-
stellum celebris, quod adversus Tyrannos te-
nuit Thrasybulus. Steph. Byz. sed de his
postea.

καὶ

καὶ μὴ δὲ ὄργην ἰδίαν πόλεως, τὸ κοι-
νὸν ἥν' Ἑλλήνων διολλύνει. πρὸς ὃ
τὰς βαρβάρους, μέχρι διαφθορῆς. Τέ-
πυς δὴ ἄξιον ἐπιμνῆσαι ἴς ἀνδρας,
οἱ τῶτον τὸν πόλεμον πολέμησαντες, ἐν-
θάδε κεῖν, ὅπ' ἐπέδειξαν, εἴ τις ἀρε-
τὴν ἠμφοισβήτει, ὥς ἐν τῷ πρὸς τὴν πολέ-
μῳ τῷ πρὸς τὰς βαρβάρους ἄλλοι πνὲς
εἶεν ἀμείνους Ἀθιωτάων, ὅπ' ἐκ ἀλη-
θῆς ἀμφοισβητοῖεν. Οὗτοι γὰρ ἐν ταῦτα
ἔδειξαν, σασιπασίης τὴν Ἑλλάδα. Πει-
ργόμοι τῷ πολέμῳ, ἴς πρὸς τὰς
ἄλλων Ἑλλήνων χειρωσάμενοι.
Μεθ' ὧν τότε τὰς βαρβάρους ἐνίκων
κοινῇ, ἴς τοὺς νικῶντες ἰδίᾳ. Τεῖτ

φυλῶν, tribus à Cecrope institutæ erant: à
Clithene ann. 1. Olymp. 66. auctæ à 4 ad 10.
novisque nominibus vocatæ pullis Pisistratidis.
Sigo. lib. 4. A decem Heroibus duxerunt no-
mina ut à

Cecrope	} Athenien- sium Re- gibus.	} Κεκροπῆς Ἐρεχθίδης Πανδίωνος.
Erecteo		
Pandione		

Ægeō, Acamante, Thesei filio, Leonte Atheniensi

Ἀγνῆς, Ἀκαμαντῆς, Λεοντῆς

Hippochoonte Neptuni fil. Ἱπποχωνίδης

Antiocho Herculis filio. Ἀντιόχης

Ajace Telamonis fil. Ἀϊαντῆς

Oeneo Pandionis fil. Ὀινειδῆς

Vide Jul. Polluc. lib. 9.

Plutarchus in Demetrio dicit additas fuisse his
duas alteras. Singulæ tribus in tres curias, quas
vocabant τρίτῳς erat divisæ.

ὅτι πόλεμος μὲν ταύτῃ τῇ εἰρήνῃ ἀ-
νέλπιστος τε καὶ δεινὸς ἐχέμετο. Ἐν ᾧ
πολλοὶ καὶ ἀγαθοὶ τελευτήσαντες, ἐνθά-
δε καὶ πολλοὶ μὲν ἀμφὶ Σικελίαν
πλείστα τρόπαια σήσαντες, ὑπὸ τῇ Λεον-
τῶν ἐλπίσει, οἷς βοηθῶντες διὰ
τὰς ὁρκοὺς, ἐπέδωσαν εἰς ἐκείνους τὰς
τόπους. Διὰ δὲ μῆκος ἔτι καὶ πλεονεξίας
τῆς πόλεως καὶ ταπεινότητος, καὶ ἐδιω-
μύνης αὐτοῖς ὑπερηφείν, τέτρω ἀπειπόν-
τες ἐδυσχίσαν. ὧν οἱ ἐχθροὶ καὶ περ-
σσολεμήσαντες πλείω ἔπαινον ἔχουσι
σωφροσύνης καὶ ἀρετῆς, ἢ ἢν ἄλλων
οἱ φίλοι. πολλοὶ δὲ ἐν ταῖς ναυμαχίαις
ταῖς κατὰ Ἑλλάσποντον, μᾶλλον ἢ ἡμέ-
ρα πάσας τὰς τῶν πολεμίων ἐλόντες ναῦς,
πολλὰς δὲ καὶ ἄλλας νικήσαντες. Ὅ
τι εἶπον δεινὸν καὶ ἀνέλπιστον τὴν πολέ-
μῳ γενέσθαι, τὸ δὲ λέγω τὸ εἰς τοσούτον
φιλονεικίας ἐλθεῖν πρὸς τὴν πό-
λιν τὰς ἄλλους Ἑλλώας, ὥστε πολ-

Λεοντῶν.] Incolæ Arguræ (qui locus Eubææ
fuit) vocabantur Argivi & Leontini. Steph.
λεοντίς, Leontis tribus, à Leonte Atheniense. Vi-
de suprâ ὁμέρου, & φύλαι p. 21. & 22.

ὑπερηφείν.] Est proprie subremigo, ab ὑπὸ &
ἑρέτις remex. inde ministro, inservio. Na-
vigia enim actuaria quæ majoribus inserviebant
dicta erant ὑπηρετικὰ πλεῖστα.

μῆκος

μῆσαι τῶ ἐχθίσῳ ἐπικηρυκᾶσθαι βα-
σιλεῖ, ὃν κοινῇ ἐξέβαλον μὴ ἡμῶν. ἰ-
δίῃ Τῆτον πόλιν ἐπάγειν βαρβάρους ἐφ'
Ἑλλῶας, καὶ συναθροῖσθαι ὅτι τὴν πό-
λιν πάντας Ἑλλῶας τε καὶ βαρβάρους.
Οὐ δὲ καὶ ἐκφανὴς ἐγένετο ἡ τὴν πόλεως
φύσις τε καὶ ἀρετή. Οἰομένων γὰρ ἦδη
αὐτῶν καταπεπλεμῆσθαι, καὶ ἀπειλημ-
μένων ἐν Μιτυλήνῃ πρὸ νεῶν, βοηθή-
σαντες ἐξήκοντα ναυσὶν, αὐτοὶ ἐμβάν-
τες εἰς τὰς ναῦς, καὶ ἄνδρες γενόμενοι
ὁμολογημένως αἰετοί, νικήσαντες μὲν
τὸς πολεμίους, λυσάμενοι δὲ τοὺς φι-
λίους, ἀναξίει τύχης τυγχόντες ἐκάναι-
ρεθέντες ἐκ τῆ θαλάσσης, κεύνται ἐν-
θάδε. Ὡν χρηρὰ αἰεὶ μεμνηδαί τε καὶ ἐ-
παινεῖν. Τῇ μὲν γὰρ ἐκείνων ἀρετῇ ἐνι-
κήσαμεν ὃ μόνον τὴν τότε ναυμαχίαν,
ἀλλὰ καὶ τὸ ἄλλον πόλεμον. Δόξαν
γὰρ δὲ αὐτοὺς ἡ πόλις ἔχει, μή ποτ'
ἂν καταπολεμηθῶσι μὴδ' ὑπὸ πάν-
των ἀνθρώπων. Καὶ ἀληθῆς ἔδοξε. Τῇ
δὲ ἡμετέρα αὐτῶν διαφορὰ ἐκρατήθη-
μεν, ὅχι ὑπὸ τῶν ἄλλων. Αὐτήντοι
γὰρ ἐπὶ καὶ νῦν ὑπὸ γε ἐκείνων ἐσμέν.

Μιτυλήνη. Metropolis Insulae Lesbi, dicta à
Mitylene Macaris filiâ; Steph. Cicero multus
est in hujus urbis laudibus. Est Euripo pervia,
Paus. lib. 8.

ἡμεῖς

ἡρεῖς ὃ αὐτοὶ ἡμᾶς αὐτὰς καὶ ἐνική-
σαιμεν, καὶ ἡπῆθημεν. Μετὰ δὲ ταῦτα
ἡ πύχιας γενουμένης, καὶ εἰρήνης πρὸς τὰς
ἄλλας, ὁ οἰκείῳ ἡμῶν πόλεμῳ ἔτις
ἐπολεμήδου, ὥς ἐστὶν εἰμυρόν ἐστι
ἀνθρώποις σαπάσαι, μὴ ἂν ἄλλως δ-
ξαίῃς μηδὲνα πάλιν ἐαυτὸ νοσήσαι.
Ἐκ τῆ γὰρ τῆ Πειραιέως καὶ τῆ ἄστῃ
ὡς ἀσμένως καὶ οἰκείως ἀλλήλοισι συνέ-
μιξαν οἱ πολῖται, καὶ παρ' ἐλπίδα τοῖς
ἄλλοις Ἕλλησι, ἃ τῇ πρὸς τὰς ἐν Ἐ-
λαδῶνι πόλεμον ὡς μετρίως ἔδεικτο.
Καὶ τούτων ἀπάντων ἐδὲν ἄλλο αἶπον,
ἢ τῷ ὄντι ξυγῆναι, φιλίαν βέβαιον
καὶ οὐμότυλον ἐ λόγῳ ἀλλ' ἔργῳ πα-
ρεχομένη.

Χρὴ δὲ καὶ ἄν' ἐν τούτῳ τῷ πολέμῳ
τελευτησάντων ὡς ἀλλήλων μνείαν ἔ-
χειν, καὶ διαλλάττειν αὐτὰς ὅς δυνά-
μεθα, ἀγαῖς καὶ θυτίαις, ἐν τοῖς ποι-
οῖςδε τοῖς κρατῶσιν αὐτῶν ἀρχόμενες,
ἐπειδὴ καὶ ἡμεῖς διηλλάγμεθα. Ὅου

Νοσήσαι.] Eleganter quidem, & propriè ad-
modum dicitur civitas aliqua νοσῆν, quæ in-
testinis discordiis laborat. ὅτι γὰρ νόσῳ τῆς
πολιτείας ἢ Στάσις.

Ἐκ τε γὰρ τῆ Πειραιέως καὶ τῆ ἄστῃ,] Athe-
næ in duas partes erant divise in ἄστυ & Pi-
ræcum. in hoc Plebeii, in illo nobiles habita-
bant. Steph. Byz.

γδ κακία ἀλλήλων ἤσαντο, ἐδ' ἔχθρα,
 ἀλλὰ δυσυχία. Μάρτυρες ὃ ἡμεῖς
 αὐτοὶ ἐσμέν τέτων, οἱ ζῶντες. Οἱ
 αὐτοὶ γδ ὄντες ἐκείνοις γῆρι, συγγνώ-
 μων ἀλλήλοις ἔχοντο ὧν τ' ἐποιήσα-
 μιν, ὧν τ' ἐπάδομον. Μετὰ ὃ τῶτο
 παντελὲς εἰρήνης ἡμῖν γνομῶνης, ἡσυ-
 χίαν ἦγεν ἡ πόλις, τοῖς μὲν βαρβάροις
 συγγιγνώσκουσα, ὅτι παθόντες ὑπὸ αὐ-
 τῆς κακῶς ἰκανῶς, ἐκ ἐνδεῶς ἡμῶν-
 ῖο· τοῖς δ' Ἑλλησιν ἀγανακτῶσα, με-
 μνημένη ὥς δ' παθόντες ὑπὸ αὐτῆς,
 οἷαν χάειν ἀπέδοξ', κοινωπάμοροι
 τοῖς βαρβάροις, τὰς τε ναῦς περὶ ἐλ-
 ῶμοι, αἱ ποτ' ἐκείνους ἔσωξ', καὶ τεί-
 χη καθελόντες, ἀνθ' ὧν ἡμεῖς τὰ κεί-
 νων ἐκωλύσαμεν πεσεῖν. Διανοεμένη
 ὃ ἡ πόλις μὴ ἂν ἔπ' ἀμυνῆαι μήτε Ἑλ-
 λησι πρὸς ἀλλήλων δελεαμένοις, μή-
 τε ὑπὸ βαρβάρων, ἔτω ᾗκει. Ἡμεῖς
 ἔν ἐν τοιαύτῃ διανοίᾳ ὄντων, ἡγῆ-

Ἄλλ' ἐν δυσυχίᾳ.] Per totam Orationem ap-
 paret satis auctoris nostri animus ac consilium,
 qui ut meritò eos laudare videatur, qui in ci-
 vilibus hisce discordiis occubuerunt, earum
 omnium causam necessitati cuidam fatali im-
 putat. ἢ ὃ κακία ἐδ' ἔχθρα. Ita Cic. Orat.
 pro M. Marcello : de bello Cæsarem inter &
 Pompeium. Omnes enim qui ad illa arma
 fato sumus nescio quo Reipub. misero funel-
 toque compulsi.

σήμερον

πάντες Λακεδαιμόνιοι τὲς μὲν τῇ ἐ-
 λθούσῃς ἐπικέρους πεπωκέναι ἡμᾶς,
 σφέτερον ὃ ἦν ἔργον ἔῃ) καταδου-
 λῶσαι τὲς ἄλλας, ταῦτ' ἔπρατον. Καὶ
 μηκύνειν μὲν τί δεῖ; ἔγωγε πάσαι, ἐδὲ
 πολλῶν ἀνθρώπων γεροντότα λέγουσι
 ἂν τὰ μὲν ταῦτα. Αὐτοὶ γὰρ ἴσμεν,
 ὡς ἐκπεπληγμένοι ἀρίκοντε εἰς χρεῖαν
 τὴν πόλεως ἥν τε Ἑλλήνων οἱ παῖδες,
 Ἀργεῖοι, καὶ Βοιωτοὶ, καὶ Κορίνθιοι·
 καὶ τὸ γε δευότατον πάντων, τὸ καὶ βασι-
 λέα εἰς τῷτο ἀποείας ἀφικέσθαι, ὥς ε
 πείσῃναι αὐτῷ μηδ' αὐτῷ ἀλλοθεν τὴν
 σωτηρίαν γινέσθαι ἀλλ' ἢ ἐκ ταύτης τῇ
 πόλεως, ἣν παρδύμως ἀπώλλυ. Καὶ
 δὴ καὶ εἴπῃς βέλαιοτο τὴν πόλεως κατη-
 γρηῆσαι δικαίως, τῷτ' ἂν μόνον λέγων
 ὁρθῶς ἂν κατηγρηῇ, ὡς αἰεὶ λίαν φι-
 λοικτίμων ὄντι, καὶ τῷ ἡπρόνθ' ἡδονῇ.
 Καὶ δὴ καὶ ἐν τῷ τότε χρόνῳ ἔχ' οἷα
 τὴν ἐγνώστο κατηγρηῆσαι, ἐδὲ διαβυλά-
 ξαι αὐτὴν ἐδὲ δοκτο αὐτῇ, τὸ μηδενὶ δε-
 λεμένῳ βοηθεῖν τῇ σφᾶς ἀδικησάντων·
 ἀλλὰ ἐκάμφοι, καὶ ἐβοήθησε, καὶ τὲς
 μὲν Ἑλλήνας αὐτῇ βοηθήσασα ἀπελύ-
 σατο δουλείας, ὡς ἐλθούσῃς ἔῃ), μέχρις
 ἔτι πάλιν αὐτοὶ αὐτὲς κατεδουλώσαντο.
 Βασιλεῖ ὃ αὐτῇ μὲν ἐκ ἐτόλμησε βοη-
 θεῖν, αἰχμησάντων τὰ βόπαια τὰ τε

Μαργαθῶνι καὶ Σαλαμῖνι καὶ Πλαται-
αῖς. συγάδας δὲ καὶ ἐδελοντάς ἐάσα-
σα μόνον βοηθῆσαι, ὁμολογεμένως
ἔσωσε· τειχισμένη δὲ καὶ ναυπηγη-
σαμένη, ἐκδέξαμένη τὸ πόλεμον, ἐ-
πειδὴ ἠναγκάσθη πολεμεῖν ὑπὲρ Παείων
ἐπολέμη Λακεδαιμονίοις. Φοβηθεὶς
δὲ βασιλῆς πῶς πόλιν, ἐπειδὴ ἐώρα
Λακεδαιμονίους πῶς καὶ θάλατταν πολέ-
μῳ ἀπαγορεύοντας, ἀποσῆναι βελόμην
ἔζητει τὰς Ἑλλήνας τὰς ἐν τῇ ἡπεί-
ρῳ (ὥσπερ πρότερον Λακεδαιμόνιοι
αὐτῶν ἔξεδον, εἰ μέλλοι συμμαχῆσθαι
αὐτῶν καὶ τοῖς ἄλλοις συμμαχοῖς) ἡ-
γούμενον ἐκ ἐδελήσθαι, ἵν' αὐτῶν φό-
βος εἴη τὴν ἀποστάσεως. Καὶ τῶν μὲν
ἄλλων συμμαχῶν ἐφεύδῃ (ἡδέληεν
γὰρ αὐτῶν ἐκδιδόναι, καὶ ξυνέθεντο καὶ
ᾧμορ, Κορίνθιοι, καὶ Ἀργεῖοι, καὶ Βοι-
ωτοὶ, καὶ ἄλλοι συμμαχοί, εἰ μέλλοι
χρήματα παρέχειν, ἐκδώσειν τὰς ἐν τῇ
ἡπείρῳ Ἑλλήνας) μόνοι δὲ ἡμεῖς ἐκ
ἐτολμήσαμεν ἕτε ἐκδύναμι, ἕτε ὁμό-
σαι. Οὕτω δὴ τοι τό γε τὸ πόλεως
γενναῖον καὶ ἐλεύθερον, βέλαιόν τε καὶ
ὑγιές ἐστι, καὶ φύσει μισοβάρβαρον, διὰ
τὸ εἰλικρινῶς εἶναι Ἑλλήνας καὶ ἀμιγῆς
βαρβάρων. Οὐ γὰρ Πέλοπες, ἔδδ' ἐκ Κἀδ-
μοι, ἔδδ' Αἰγυπῆοί τε καὶ Δαναοί, ἐ-
δε'

δὲ ἄλλοι πολλοὶ, εὖσαι μὲν βάρβα-
ροι ὄντες, νόμῳ δὲ Ἑλλήνες, συμποι-
κῆσιν ἡμῖν, ἀλλ' αὐτοὶ Ἑλλήνες, ἔ-
μξοβάρεσι, εἰκῆμεν. Ὅθεν κα-
θαρὸν τὸ μῖσθ' ἐντέθηκε τῇ πόλει
τῇ ἀλλοτείας εὐτεως· ὅμως δ' ἔν ἐ-
μονώδηρῳ πάλιν, διὰ τὸ μὴ ἐθέλῃν
αἰχρὸν καὶ ἀνόσπον ἔργον ἐργάσασθαι, Ἑλ-
λήνας βαρβάρους ἐκδόντες. Ἐλθόντες
δὲ εἰς ταῦτα ἔξ ὧν καὶ τοπρότερον κα-
τεπολεμήθημεν, σὺν θεῷ ἀμεινον ἢ
τότε ἐθέμεθα τὴν πόλεμον. Καὶ γὰρ ναῦς
καὶ τέχνη ἔχοντες, καὶ τὰς ἡμετέρας
αὐτῶν ἱστορίας, ἀπὸ ἀλλήλων τὸ πο-
λέμεν. Οὕτως ἀγαπητῶς ἀπὸ ἀλλήλων
το καὶ οἱ πολέμοι. Ἄνδρῶν μέντοι
ἀγαθῶν καὶ ἐν τέτρῳ τῶν πολέμων ἐσε-
ρῆθημεν, ἥν δ' ἐν Κορίνθῳ χρησα-
μένων δολωεία, καὶ ἐν Λεχαίῳ, περ-
σοσίᾳ. Ἀγαστοὶ δὲ καὶ οἱ βασιλεῖς ἐ-
λδοθερώσαντες, καὶ ἐκβαλόντες ἐκ τῆς
θαλάσσης Λακεδαιμονίους. Ὡν ἐγὼ μὲν
ὑμᾶς ἀγαπημύνησω, ὑμᾶς δὲ πρέπει

Σὺν θεῷ.] Dict. à veteribus vel ut prosperè
succedat opus, vel post rem feliciter gestam.
Vide Shol. in Hom. Iliad. 1. 1. o. ponitur huic αἰνεῖν
ἐκ. Hom. Odyss. 9.

Ἐν Λεχαίῳ.] Lechaum erat portus Corin-
thiacus. de quo Paulan. lib. 2. Καθίκει δὲ ἡ τῆς
Κορινθίαν Ἰσθμὸς, τῇ μῆτι, &c.

ξίως παυεῖν ἢ καὶ κοσμεῖν τοιούτους ἀνδρας.

Καὶ τὰ μὲν δὴ ἔργα ταῦτα τῶν ἀνδρῶν
 τῶν ἐνθάδε κειμένων, καὶ τῶν ἄλλων, ὅσοι
 ἐπὶ τῇ πόλει τετελεύτησας, πολλὰ μὲν
 τὰ εἰρημνία καὶ χαλὰ, πλὴν δ' ἐπὶ πλείω
 καὶ χαλῶν τὰ ὑπολειπόμενα. πολλὰ γὰρ
 ἂν ἡμέραι καὶ νύκτες ἐχέμεναι γένοι-
 το τὰ πάντα μέλλοντι φαίνεσθαι. Τύ-
 των ἐν χρημηνιούσας, πῶς τέτων
 ἐκρόνοισι πάντ' ἀνδρα ὥρα κελεύειν,
 ὥστε ἐν πολέμῳ μὴ λείπειν τίς τὰ
 ξιν τὴν τῶν περὶ γένων, μηδ' εἰς τε-
 πῶς ἀναχωρεῖν, * ἡκοντας κέ-
 κη. Ἐγὼ μὲν ἐν καὶ αὐτοῖς, ὧ Scripsisse
Plat. puto
 πῶδες ἀνδρῶν ἀγαθῶν, νῶν εἰκοντας
 τε ὥρα κελεύομαι, καὶ ἐν τῷ κέρκῳ.
 λοιπῷ χρόνῳ, ὅπως ἂν τῷ ἐντυγχάνω
 ὑμῶν, καὶ ἀναμνήσω καὶ διακελεύομαι
 περὶ μεῖναι ἢ ὡς δεῖσιν. Ἐν ὃ τῷ
 παρὲντι δίκῃ εἰμὶ εἰπεῖν ἂν οἱ πα-
 τέρες ἡμῶν ἐπέστητον ἀπαγγέλλειν τοῖς
 λοιποῖς, εἴ τι πέποιεν, ἢ νῦν κιν-
 δυνάειν ἔμελλον. Φράσω ὃ ὑμῶν ἂν τε
 αὐτῶν ἡκούσα ἐκείνων, καὶ οἷα νῶν ἡδέ-
 ως ἂν εἴποιεν ὑμῖν, λαβόντες δυνά-
 μιν. τεκμαιρόμεθα ὅτι ὅν τότε ἔλε-
 γον, Ἀλλὰ νομίζω καὶ αὐτῶν ἀκούειν
 ἐκείνων ἂν ἂν ἀπαγγέλλω, Ἐλεγον ὃ
 τάδε, ὦ παῖδες, ὅτι μὲν ἐς πατέ-
 ρων

ρων ἀγαθῶν, αὐτὸ μὲν οὖν τὸ νῦν πα-
 ρόν· ἡμῖν δ' ὅσον ζῆν μὴ χαλῶς, χα-
 λῶς αἰρέμεθα μάλλον τελευτήσαν, ὡρὶν
 ἡμᾶς τε καὶ τὰς ἑπειτα εἰς ὀνείδι κα-
 ταστῆσαι, καὶ ὡρὶν τὰς ἡμετέρας πατέ-
 ρας καὶ πᾶν τὸ πρὸθεν γένος αἰχρύναι·
 ἡ γὰρ μὲν οὖν τὰς αὐτὰς αἰχρύνοντι ἀβίω-
 τον (εἶ), καὶ τὰ τοιάτω ἔτε πνεα, ἀν-
 θρώπων ἔτε θεῶν φίλον (εἶ), ἔτ' ὅπῃ
 γῆς, ἐθ' ὑπὸ γῆς, τελευτήσαντι. Χρη-
 ῖν, μεμνημένους τῶν ἡμετέρων λόγων,
 εἰάν τι καὶ ἄλλο ἀσκήτε, ἀσχεῖν μετ' ἀ-
 ρετῆς· εἰδότες ὅτι τέτε λειπόμυρα πάν-
 τα καὶ κτήματα καὶ ἐπιτηδύματα, αἰ-
 χρεθ' καὶ κακὰ. "Ουτε γὰρ πλεῖστον κάλ-
 λος φέρει τὰ κεκτημένω, μετ' ἀναν-
 δείας (ἄλλω γὰρ ὁ ποιεῖτο πλεῖται, καὶ
 ἐχ' ἐκαστὸς) ἔτε σώματός τε καὶ καλλος καὶ
 ἰσχύος δειλῶ καὶ κακῶ ξυνοικῶντα, πρέ-
 πουτα φαίνετο, ἀλλ' ἀπρεπῆ· καὶ ἐπι-
 φανέστερον ποιεῖ τ' ἔχοντα, καὶ ἐμφαίνει
 τὴν δειλίαν. Πᾶσα τε ἐπιστήμη χω-
 ρεῖται οὐκ ἐν δικαιοσυνῇ καὶ τ' ἄλλῃ ἀρε-
 τῇ, πανουργία, καὶ σοφία φαίνεται. Ὡν
 ἐνεκα καὶ πρῶτον καὶ ὕστατον καὶ δια-
 παντὸς πάντων πρῶτον μὲν πει-
 ρᾶς ἔχειν, ὅπως μάλιστα μὲν ὑπερβα-
 λείδῃ καὶ ἡμᾶς καὶ τὰς πρὸθεν εὐκλεία·
 εἰ δ' ἢ μὴ, ἴσῃ ὥς ἡμῖν, ἀν' ἢ νικῶ-

ἢ ὑμᾶς ἀρετῇ, ἢ νίκη αἰσχρόν τι φέροι,
 ἢ ὅ ἥτις, εἰν ἡπεία, εὐδαιμονίαν.
 μάλιστα δ' αὖν νικώμεθα, καὶ ὑμεῖς
 For. νικῶτε, νικῶντες. Et
 in iis que
 proximè se-
 quuntur, ma-
 limum καὶ χρι-
 σόμενοι δ' α-
 ναλώσονται,
 que jungan-
 tur cum para-
 πνεύσει, δε-
 δω. Ceterum
 in iis que
 proximè se-
 quuntur, post
 αἶχρον, de-
 fide-
 rari puto
 αἶδιν.
 καὶ ἀνδρὸν, ἀπορία ἰδίων αὐτῶν κτημάτων
 καὶ εὐδοξίων. Καὶ εἰν ἡ ταῦτα ὅτι πη-
 δεύσῃτε, φίλοι φίλοι φίλοι ἡμῶς ἀφίξε-
 ατε, ὅταν δ' ἡ ὑμᾶς ἡ ἀρετή καὶ μοῖρα κο-
 μίση· ἀμελήσαντες ὅ ὑμᾶς καὶ κακιδέντας
 ἡδεῖς ἐμμελῶς ὑπεδέξεσθαι. Τοῖς μὲν
 ἔν πῶτα ταῦτ' εἰρήσῃ.

Πατέρας ὅ ἡμῶν, οἷς εἰσὶ, καὶ μητέρας

Pro ei non
 dubito quin
 scribendum
 sit αἶν.

* εἰ χρεὶν ὅτι αὐτοῦ δεῖται,
 ὡς καὶ ἡμεῖς φέρειν πῶ
 συμφορῇ, εἰν ἀρετῇ συμ-
 βῇ γενέσθαι, καὶ μὴ ἐννοεῖ-
 σθαι.

ρεδται • (ε γδ τδ λυπήσοντος περσδεή-
 σονται • ἰκάνη γδ ἔσται κη η θμορμήη τυχ
 τῆτο ποείζεσται) ἀλλ' ἰωμλές κη παρύνον-
 τας, ἀναμνησκειν αὐτῆς ὅπ ὦν Repo-
 * ἄχον τὰ μέγιστα αὐτοῖς οἱ θεοὶ *penam*
 ἐπῆκοι γρόνασιν. Οὐ γδ ἀδα- *puto* ἔυ-
 νάτες σφίσι παῖδας ἔυχοντο *sequitur*
 γήεσθ, ἀλλ' ἀγαθῆς κη ἐκλεεῖς • ὦν
 ἔτυχον, μέγιστον ἀγαθῶν ὄντων. Πάν-
 τα ὅ ε ῥάδιον θνητῶ ἀνδρὶ κη νῦν
 ἐν τῷ ἑαυτῷ βίῳ ἐκβαίνειν. Καὶ φέ-
 ροντες μὴ ἀνδρείως τὰς συμφορὰς, δό-
 ξουσι πδ ὄνπ ἀνδρείων παίδων πατέρες
 εἶν, κη αὐτὰ ποιῶσι • ἑοικόντες ὅ,
 ἑοψίαν παρέξουσιν ἢ μὴ ἡμέτεροι εἶναι,
 ἢ ἡμῶν τῆς ἐπαινέτης καταφάσεσθ.
 Χρὴ ὅ ἐδέτερε τέτων • ἀλλ' ἐκείνης
 μάλιστα πάντων, ἡμῶν ἐπαινέτης εἶναι,
 ἔργῳ παρέχοντες αὐτῆς φαινομένης τῷ
 ὄνπ πατέρες ὄντες ἀνδρας ἀνδρῶν.
 Πάλα γδ δὴ τὸ Μηδὲν ἀγαν λεγό-
 μενον, καλῶς δοκεῖ λέγεσθαι. Τῷ γδ
 ὄνπ ε λέγεται. Ὅτῳ γδ ἀνδρὶ εἰς
 ἑαυτὸν ἀνῆρτηται πάντα τὰ πρὸς ἐυ-
 δαιμονίαν φέροντα, ἢ ἐγγὺς τέτυ, κη
 μὴ ἐν ἄλλοις ἀνθρώποις αἰωρεῖται, ὅς
 ὦν ἢ εἶ ἢ κακῶς περζάντων πλανᾷ-
 δαι ἠνάγκασται κη τὰ ἐκείνη, τέτῳ
 αἰετα παρεσκεύασται ζῆν • εἰδ' ὅτιν ὁ

σώφρων, καὶ οὐκ ἂν ἀνδρείῳ καὶ φρόνι-
 μῳ. Οὐτῷ, γιγνομένων χρημάτων
 καὶ παιδων, καὶ διαφθειρομένων, μάλιστα,
 * πείσει τῇ παροιμίᾳ. "Ουτε
Quidam γὰρ χαίρων ἔτε λυπέμενθ' ἄ-
vet.cod. πείσει, γὰρ φανήσει, διὰ τὸ αὐτῷ πε-
 ῖσθαι. ποιδέναι. Τοιούτους ὅς ἡμεῖς γὰρ
 ἀξιόμενοι καὶ τὰς ἡμετέρας εἶναι, καὶ βε-
 λόμεθα, καὶ φαμέν. καὶ ἡμᾶς αὐτὸς νῦν
 παρέχμεν τοιούτους, ἐκ ἀγανακτῶντας,
 ἐδὲ φοβεμένους ἄγαν, εἰ δὲ τελευτῶν
 ἐν τῷ παρόντι. Δεόμεθα δὴ καὶ πα-
 τέρων καὶ μητέρων, τῇ αὐτῇ ταύτῃ δια-
 νοίᾳ χρωμένους ὅτι ἐπίλοιπον βίον διά-
 ρειν. καὶ εἰδέναι ὅτι ἐδρῶντες ἐδὲ
 ὀλοφυνέμενοι ἡμᾶς, ἡμῖν μάλιστα χα-
 εῖν. ἀλλ' εἰ περὶ τοῖς τελευ-
 τηκόσιν αἰδησις ἤν' ζώντων, ἔτις ἀχά-
 ριστοι εἶεν ἂν μάλιστα, ἐαυτὸς ὅτι κα-
 κῶντες, καὶ βαρέως φέροντες τὰς συμ-
 φρονας. κέρως ὅτι καὶ μετρίως, μάλισ-
 ἂν χερίζοιντο. Τὰ μὲν γὰρ ἡμέτεροι
 τελευτῶν ἤδη ἔξει, ἢ ὅτι καλλίστη γί-
 γνεῖ ἀνθρώποις. ὥστε πρέπει αὐτὰ
 μάλλον κοσμεῖν ἢ δρῶν. Γνωσκῶν,
 ὅτι ἢ ἡπείτερον καὶ παιδων ὀπιμελέμενοι,
 καὶ τρέφοντες, καὶ ἐνταῦθα ὅτι νῦν τρέ-
 ποντες, ὅτι τὴν πύχης μάλισ-
 ἂν εἶεν ἐν
 λήθῃ, καὶ ζῶεν κάλλιον καὶ ὀρθότερον,
 καὶ

καὶ ἡμῖν προσφιλέστερον. Ταῦτα δὴ
 ἱκανὰ τοῖς ἡμετέροις παρ' ἡμῶν ἀγ-
 γλλειν. Τῇ δὲ πόλει ~~ὡς~~ κελεύει
 ἂν ὅπως ἡμῖν καὶ πατέρων καὶ υἱῶν ὀπι-
 μελήσονται, τὰς μὲν παιδιδόντες κοσμί-
 ως, τὰς δὲ γηροφθόντες ἀξίως. Νῦν
 δὲ ἴσμεν ὅτι καὶ εἰ μὴ ἡμεῖς παρα-
 κελώμεθα, ἱκανῶς ὀπιμελήσονται.

Ταῦτα ἔν, ὃ παῖδες καὶ γονεῖς ἤν
 τελευτῶντων, ἐκείνοι δὲ ἐπέσκηπτον ἡ-
 μῖν ἐπαγγέλλειν, καὶ ἐγὼ ὡς δυνάμει
 προσδυμώτατα ἀπαγγέλλω. καὶ αὐτοὶς
 δέομαι ὑπὲρ ἐκείνων, ἥν μὲν, μμεῖδαι
 τὰς * αὐτῶν. ἥν δὲ δαρ- *Hic est in*
 ρεῖν ὑπὲρ αὐτῶν. ὡς ἡμῶν *proxime se-*
 καὶ ἰδία καὶ δημοσία γηροφ- *quente loco*
 θησόντων ὑμᾶς καὶ ἐπιμε- *Fic. ita ver-*
 λητομέρων, ὅπως ἂν ἕκαστος *tit quasi lege-*
 ἕκαστος ἐν πυγχαῖν ὁτῶν *rit autem seu*
 ἥν ἐκείνων. Τῆς δὲ πόλεως ἰσὲς πε- *iautem.*
 καὶ αὐτοὶ τῶν ὀπιμελῶν, ὅτι νόμος
 δεῖναι καὶ τὰς ἥν ἐν τῇ πολέμῳ τετε-
 λελευτῶντων παῖδας τε καὶ
 γυνήτερας, ἐπιμελεῖσθαι, καὶ *Pro nomina-*
 διαφερόντως ἥν ἄλλων πο- *tivo - αρχὴ re-*
 λιτῶν προσέτακται φυλάττειν *ponendus esse*
 * ἀρχὴ ἢ ὡς μέγιστον ὄσιν, ὅ- *videtur da-*
tus αρχῇ.

Ἀρχὴ ἢ περ μέγιστον ὄσιν.] Usurpatur Ἀρχὴ
 pro ipso magistratu in Arist. Ethic. lib. 5. c. 3.

πῶς

πως οὐ οἱ τέτων μὴ ἀδικῶν) πατέρες
 τε καὶ μητέρες. Τὲς δὲ παῖδας συνεκ-
 ρέει αὐτῇ, θεωρουμένη ὅτι μάλιστα
 ἀειπλον αὐτοῖς τὸ ὁρῶντιαν γινώσκει. ἐν
 πατρὸς γήματι καταστῆσαι αὐτοῖς αὐτῇ,
 ἐπὶ τῇ παιδὶν ἔστι, καὶ ἐπειδὴν εἰς ἀν-
 Pro partici- δρῶς τέλει ἴωσιν, * ὑπο-
 rio ὑποπέμ- πέμπει ἐπὶ τὰ σφέτερος αὐ-
 πτωτα ponit τῇ, πανοπλία κοσμήσασα.
 ἀνακολλῶντος ἐνδεικνυμένη καὶ ἀναμνησ-
 κος ὑποπέμ- σασα τὰ τῇ πατρὸς ὅπτι-
 πτω. σάματα, ὅργανα τῇ πατρὸς ἀρετῆς δι-
 δῶσα. καὶ ἅμα οἶοντι χάριν ἀρξέσθαι
 εἶναι ἐπὶ τῇ πατρὸς ἐστίν, ἀρξόντα
 μετ' ἑαυτῶν ὅπλοις κακοστημένον. Ἀν-
 τὲς δὲ τὲς τελευτῶντας πρῶτον ἐδέ-

Summus Magistratus sive Archon qui apud At-
 ticos erat Magistratus summus. Hi Archontes à
 populo creabantur post imminutam regiam po-
 testatem; Primo perpetui, postea decennales,
 postremò annui. Existerunt 13. perpetui anno,
 juxta Eusebium 294. ante Olympiadas; quo-
 rum ultimus erat Alcmaeon qui obiit Olymp.
 7. Decennales erant 7. Annui 9. Eodem tem-
 pore imperantes qui creabantur ann. 3. Olym.
 24. Sigon. l. 1. 5.

Πανοπλία κοσμήσασα.] De hac πανοπλία
 Harpocrat. & Plato ἔχει πανοπλίαν ἀναμνησ-
 σασαν τὰ τῇ πατρὸς ὅπτιν δίδουσα. Non au-
 tem ante vigesimum ætatis annum. Vide plu-
 ra Diogen. Laert. in Solone. Aristot. in Panathe-
 naicâ suâ.

ποτε ἐκλείπει καθ' ἑκαστην ἐνιαυτὸν,
αὐτὴ τὰ νομιζόμενα ποιῶσα κοινῇ πᾶ-
σιν ἅπερ ἰδίᾳ ἑκάστω ἰδίᾳ γίγνεται. Πρὸς
ὃ τέτοις ἀγῶνας γυμνικὰς καὶ ἰππικὰς
πιδεῖται, καὶ μουσικῆς πόσης, καὶ ἀτεχνῶς
ἥ μ' ἐτελεύτησάντων, ἐν κληρονομίᾳ καὶ
ἡμέθ' αἰὶρα καθεστηκῆα, ἥ μ' ὃ ἡμέων,
ἐν πατρός· γυνέων ὃ καὶ ἥ μ' τοιούτων, ἐν
ὀπτησίᾳ· πᾶσαν πάντων ὧν πάντα
χείρον ἐπιμέλξαν ποιημένη. Ὡς χρὴ
ἐνδυμνήμεναι, πρῶτον φέρειν τιμὴν
ἐυφορέαν. Τοῖς γὰρ τελευτήσασιν καὶ πῶς
ζῶσιν ὕψος αὖτε προσβλέσασθαι εἴητε, καὶ
ῥᾶσοι θεραπεύειν τὴν καὶ θεραπεύεσθαι. Νῦν
δὲ ἡδὴ ὑμεῖς τε καὶ ἄλλοι πάντες, κοι-
νῇ καὶ τὸν νόμον τὸς τετελευτηκότας
ἀπολορυερόμενοι, ἀπτε.

Οὐδὲς σοι ὁ λόγος, ὦ Μενέξενε,
Ἀσυσίας τὴν Μιλησίαν ὄρεσι. ME. Νὴ
Δία, ὦ Σώκρατες, μακαρίαν γε λέ-
γεις τὴν Ἀσυσίαν. Ἐν γυνὴ ἔστα τοι-

Πρὸς ὃ τέτοις ἀγῶνας, ὧς] Huic rei fidem
inter alios facit Homerus Odys. 24. v. 85. u-
bi describit Achillis funus.

Μήτερ δ' αὖτε αἰσθασα θεὸς περικαλλέει αἰσθασα
Θῶκε μίσση ἐν ἀγῶνι ἀριστήεσσι Ἀχαιῶν.
Et Lucian. de ludu p. m. 795. Καὶ πῶς καὶ ἀγῶ-
νας ἐν αὐτῇ διδιδασκάν, ὧς.

Vide etiam plura Aristid. in Panathenaicā
ῥήσιν.

ἔτι

ἔτεες λόγους οἷα τ' ὅτι σωπιδέναι.
 ΣΩΚ. Ἄλλ' εἰ μὴ πσεύεις, ἀκολούθει
 μετ' ἐμῷ, καὶ ἀκέσῃ αὐτῆς λεγούσης.
 ΜΕ. Πολλάκις, ὦ Σώκρατες, ἐγὼ
 ἐντεπύχηκα Ἀσπασίᾳ, καὶ οἶδα οἷα ὅτι.
 ΣΩ. Τί ἐν; ἐκ ἄραται αὐτῇ, καὶ νῦν
 χάειν ἔχω τέτε τῷ λόγῳ αὐτῆς;
 ΜΕ. Καὶ πολλὴν γέ, ὦ Σώκρατες, ἐ-
 γὼ χάειν ἔχω τέτε τῷ λόγῳ ἐκείνῃ,
 ἢ ἐκείνῳ ὅστις σοὶ ὁ εἰπὼν ὅτιν αὐτόν·
 καὶ πρὶ γὰρ ἄλλων πολλὴν χάειν ἔχω
 πρὸ εἰπόντων. ΣΩ. Εὖ ἂν ἔχοι, Ἄλλ'
 ὅπως με μὴ κατερεῖς, ἵνα καὶ αὐδῇς σοι
 πολλὰς καὶ καλὰς λόγους παρ' αὐτῆς
 πολιτικὰς ὁπαγγέλλω. ΜΕ. Θάρρει,
 ἐκατερῶ· μόνον ἀπάγγελλε. ΣΩ. Ἀλ-
 λὰ ταῦτ' ἔσται.

Τ Ε Λ Ο Σ.

Platonis Menexenus.

Dialogi Personæ.

SOCRATES, MENEXENUS.

I. **E** FORO venis Menexene? Aut unde? MEN. E foro ô Socrates, & è Senatu. SO. Quid tu ad senatum; An fortè quia disciplinæ philosophiæque finem adeptum jam & satis profecisse te putas, majora posthac aggredi studes, nobisque senioribus ipse adeo junior imperare, ut familia vestra semper sicut solita est, aliquem nobis exhibeat consultorem? MEN. Si ipse permittis ô Socrates, consulique operam dabo. Sin contrà nequaquam. Nunc verò idcirco ad consilium profectus sum, quoniam audiveram eligendum esse aliquem qui laudibus defunctos ornet. Nam ut scis, inferias facturi sunt. SO. Audivi equidem, sed quem potissimum elegerunt? MEN. Nullum. Nam in crastinum distulerunt. Arbitror autem Archinum vel Dionem electum iri. SOC. Videtur Menexene apud plurimas gentes præclarum esse in bello occumbere. Etenim qui sic è vita migrat, funere & sepulchro magnificentissime

me

mo honoratur. Et siue pauper quis ita decedat laudatione non caret, siue etiam vilis quispiam & ignavus, rursus à sapientibus viris extollitur : qui non temere, sed multo tempore composita & consulta oratione tam egregiè laudant, ut dum & quæ sunt, & quæ non adsunt, de aliquo prædicant, verborum elegantia auditoribus animos quasi præstigiis beneficiisve quibusdam surripiant atque subducant. Civitatem quoque interim ut lubet, exornant, & eos qui in armis occubuerunt, majorumque retexunt nostrorum originem. Nos quoque ipsos adhuc viventes extollunt. Quapropter ego quidem Menexene ab illis laudatus, nescio quomodo generosum quiddam de me concipio : cumque illis passim aures præbeo, mirifica suavitate demulceor, statimque me majorem, generosorem, pulchriorem quàm antea reputo : ac sæpenumero hospites aliqui mecum hæc audiunt, egoque apud illos è vestigio præstantior quàm antea reddor. Nempe & illis idem quod mihi videtur accidere tam erga me quàm reliquam civitatem. Nam ab oratore protinus persuasi mirabiliorem quàm prius civitatem existimant. Atqui gloriosa hæc venustas mihi plusquam triduum manet. adeo concinna oratio canoraque vox oratoris ore demanans, auribus meis infunditur, ut vix tandem quarta post die vel quinta

quinta mei ipsius reminiscar, & ubinam gentium sim, agnoscam. Actunc demum fuisse deceptum animadverto, cum me antè putaverim in beatorum insulis constitutum. Usque adeo Rhetores apud nos ingeniosi sunt. MEN. Semper Rhetores ludis ô Socrates. Nunc autem vereor, ne illi qui eligetur defutura sit dicendi facultas, subita namque obtigit optio. Quamobrem cogetur fortè quisquis dicturus erit, ex improvviso quodammodo verba facere. SOC. Quinam ô bone vir? singulis enim istorum sunt orationes dudum in hoc compositæ. Tum nec arduum est de his rebus absque meditatione dicere. Si enim oporteret vel in Peloponneso Athenienses, vel Peloponnesiacos Athenis orare, facundo tunc oratore opus esset, qui & persuaderet, & probaretur. Quando autem apud eosdem se quis exercet, quos & laudat, facilè ejus verba laudantur. MEN. Facilene istud existimas Socrates? SOC. Equidem. MEN. An speras eloqui posse te, si opus fuerit, & Senatus consulto eligaris? SOC. Quid mirum Menexene, me ad dicendum sufficere, qui magistratam haudquaquam imperitam in Rhetorica nactus fuerim, quæ & alios multos eloquentes reddidit oratores, & unum Græcorum omnium præstantissimum filium Xanthippi Periclem?

clem? MEN. Quænam ista? Nunquid Aspasiæ dicis? SOC. Et hanc dico, & filium Metrobii Connum. Hi nanque duo præceptores mihi sunt, Connus quidem Musicæ, Aspasia verò Rhetoricæ. Ita igitur eruditum virum nihil mirum est in his eloquentem esse. Quinimo & si qui s etiam deterius quàm ego doctus fuerit musicam quidem à Lampro, Rhetoricam verò ab Antiphonte Rhamnusio, istamen poterit inter ipsos Athenienses, Athenienses laudando, sic eloqui, ut ejus ab auditoribus oratio probetur. MEN. Quidnam habes quod in medium afferas, si te verba facere oportuerit? SOC. Ex me quidem fortasse nihil. Sed heri Aspasiæ ipsam audiui funebrem de his orationem dictantem. Audiverat enim quæ & ipse dicebas, Athenienses aliquem selecturos esse qui de his orationem haberet. Deinde partim mihi ex improvviso quæ dicenda forent, partim meo quidem judicio præmeditata exponens, funebrem orationem contexuit, quam dixit Pericles reliquias quasdam ex illa componens. MEN. Nunquid recordereris quæ dicebat Aspasia? SOC. Equidem, nisi injurius sim. Ab ea namque edidici, parumque absuit quin propter oblivionem plagis illa me cæderet. MEN. Cur non refers? SO. Vereor ne magistra mihi subirasca-

birascatur, si orationem illius edidero.
 MEN. Nullo pacto Socrates. Verum gratificare mihi, seu Aspasiae, sive cuiuslibet alterius orationem dicere placet, dicas modo. SOC. Fortè me ridebis, si senex adhuc joculari tibi visus fuero.
 MEN. Absit ô Socrates. Dic amabo. SO. Mos tibi gerendus est. Ferme namque si nudatum me saltare juberet, quando quidem soli sumus, obsequeretur. Sed audi jam. Hunc enim in modum, ut arbitrator, loqui cœpit, sumens ab ipsis defunctis exordium.

Re quidem ipsa iusta his a- II. *Oratio*
 pud nos exhibita sunt, quæ jam *funebres*.
 assequuti iter fatale peragunt, tam publicè à civitate, quàm privatim à suis magnifico sumptu, & frequenti concursu dimissi. Verbis verò laudationem addi lex jubet, ac profecto ita decet. Bene siquidem rebus gestis ex ipsa verborum exornatione, ad eos qui gesserunt apud auditores memoria perennis splendorque provenit. Ea verò opus est ratione, quæ defunctos satis laudet, superstites benignè moneat, filios eorum fratresque ad virtutis ipsorum imitationem hortetur: parentes autem, & majores alios siqui supersunt, consoletur. Quæ igitur nobis talis erit oratio? vel unde potissimum præclaros laudare viros incipiemus, qui viventes

tes virtute propria suos mirificè delecta-
vere, & pro salute viventium offerre se
morti non dubitarunt ; Videtur itaque
mihi oportere secundum naturam ut bo-
ni effecti sunt, ita eos laudare: boni au-
tem ideo provenerunt, quia ex bonis tra-
xerunt originem. Quapropter generosam
primo illorum stirpem laudamus. Dein-
dè educationem & disciplinam. Postre-
mò narremus, ita ab eis fuisse res gestas,
ut maximè decebat eos, qui essent ex
III. talibus oriundi, & ita postmodum
educati. Prima quidem generis ho-
rum laus est, quòd majorum origo haud
peregrina fuit, neque successores hos ita
hic reliquit velut inquilinos novósque ho-
mines, ex advenis genitos : sed indigenas
ac revera in patria habitantes, viventés-
que & nutritos non à noverca quidem,
ut alii, sed ab ipsa matre ipsorum regio-
ne quam habitarunt : in qua & nunc
condantur vita functi, ipsis videlicet in
visceribus ejus quæ peperit eos, & nutrit
& excepit. Par est enim matrem ipsam
ante omnia honorare: nam ita maximè
horum genus excolitur. Est autem regio
hæc non solum nobis, sed omnibus ho-
minibus celebranda, cum aliis multis de
causis, tum ex hoc præcipuè quia diis
charissima est. Quod testatur deo-
rum de hac inter se concertatio. Ea
verò

verò quæ à diis laudata est, cur non à cunctis hominibus collaudetur? Altera ejus laus erit, quòd eo tempore quo tellus animalia omnia pro ducebat, feras, & pascentia omnia, terra duntaxat nostra ad hæc sterilis erat, agrestibusque animalibus vacua. Propriè verò ex omnibus animantibus hominem genuit, quicæteris intelligentia præstat, solusque jus ac deos animadvertit. Quòd verò hæc regio & eorum quos pro *Attica tellus hominem primo produxit* concione celebramus & nostros majores progenuit, hinc evidenter *primo produxit* licet cognoscere: quia omne quod gignit, alimentum conveniens genito continet. Quo planè discernitur, mulier illa quæ peperit, ab ea quæ infantem simulando sapposuit: nam quæ peperit, lacte abundat ad ejus quod genitum est alimoniam, alia verò nequaquam. Tellus itaque nostra matérque perspicuum argumentum præbet, quòd homines procreaverit. Nam & sola & prima tunc pabula humana porrexit, tritici hordeique fruges, quibus comodissimè genus hominum alitur, utpote quæ verè animal id produxerit. Potius autem de terra quam de muliere conjectare id licet. Neque enim terra mulierem conceptu partúque sed terram mulier imitatur. Hujusmodi verò pabulum
fine

sine invidia non hominibus solum abundè verumetiam brutis subministravit. Posthæc oleum laborum subsidium natis suis supeditavit. Nutritis autem adultisque filiis principes præceptorésque deos induxit. Quorum nunc prætermittenda sunt nomina. Neque enim nos latet qui vitam nostram munierint, tam artium inventionem ad quotidianum victum spectantium, quàm traditione peritiæque armorum ad regionis ipsius custodiam. Ita majores horum geniti atque educati Rempub. instituerunt. Qua de rectè habet si paucis

IV. dicamus. Res enim pub. hominum educatrix est, bona quidem bonorum, contrariorum verò contraria. Quòd ergo in præclara Repub. enutriti sunt nostri majores, declarandum est, cujus beneficio, & illi qui nunc sunt superstites boni evaserunt, & ipsi adeo illi qui honestam mortem obierunt. Eadem namque Reipub. forma quondam, quæ nunc; optimatum videlicet gubernatio, sub qua & his temporibus ac fermè semper ex eo tempore degimus. Eam quidam popularem vocant, alii aliter, utcunque placet. Est autem revera hæc optimatum cum quadam auctoritate populi gubernatio. Semper enim nobis reges sunt, aliàs generis successione, aliàs electione creati, sed auctoritatis civitatis plurimum apud populum,

pulum, qui semper his qui optimi judicantur magistratus impertit. Ubi neque parentum debilitate vel paupertate vel ignobilitate quisquam rejicitur, neque contrariis de causis honoratur ut in aliis civitatibus fieri solet. Sed una hæc est regula ad munerum rationem definiendam. Quicumque sapiens aut bonus habetur, dominatur & imperat. Causa nobis gubernationis hujusmodi, ex æquo generatio est. Aliæ siquidem civitates sunt ex variis dissimilibusque generibus constitutæ: quo fit, ut inæquales sint & gubernationes, tyrannides, paucorumque potentia. In quibus ita homines vivunt, ut se invicem partim dominos, partim servos existiment. Nos autem nostrique una ex matre omnes, fratres invicem geniti, haud arbitramur invicem nos domi nos & servos esse: sed generationis æqualitas nos inducit, ut & legis quæramus æqualitatem, neque rei prorsus ulli nisi opinioni virtutis prudentiaque cedamus. Quapropter & nostri & horum parentes, & hi honestè creati, & in omni libertate nutriti, multa atque præclara facinora apud omnes gentes notissima privatim & publicè ediderunt, existimantes libertatis gratia tam adversus Græcos pro Græcis aliis quam adversus barbaros pro cunctis Græcis esse pugnandum. Enimvero

rò quo pacto in bello juverint Argivos quondam adversus Cadmios, & Heraclidas adversus Argivos, cum Eumolpus & Amazones, ac etiam cum his superiores regionem invaderent, nimis angustum tempus est pro dignitate referre, & poëta illorum virtutem eleganter carminibus celebrantes in omnes gentes divulgaverunt. Quare si nos eadem nudo sermone repetere nunc aggredieremur, fortè videremur illis esse secundi. Hæc igitur ob hanc causam arbitror dimittenda, quandoquidem pro dignitate jam satis celebrata videntur. Quæ verò nondum ut rerum dignitas exigit à poëtarum aliquo decantata sunt, necdum tamen ab oblivione quisquam vindicavit, hæc nobis prædicanda nunc arbitror, ut & nos ea laudemus & adiuverimus, provocemusque alios ad eadem odialiisque carminibus ut decens est exornanda. Eorum autem quæ dico, prima hæc extant. Persas profectò cum Asiæ imperarent, & Europæ dominarentur, regionis hujus homines primi inhibuerunt, hinc quidem oriundi, nostri autem progenitores: quorum meminisse, virtutemque laudare & oportet in primis & decet. Eam namque nosse oportet, si quis sufficienter laudaturus sit res ab illis eo in tempore gestas, quo Asia omnis tertio jam regi servierat. Quorum pri-
mus

mus Cyrus magnitudine quadam animi
cives suos Persas in libertatem redigens,
simul dominos Medos subiecit, totique
Asiæ usque ad Aegyptum imperavit. Fi-
lius autem ejus Ægypto quoque & Li-
byæ, quousque penetrare dabatur. Ter-
tius Darius, pedestri pugna usque ad Scy-
thas extendit imperium. Navali autem,
mari, & insulis est dominatus. Quo fa-
ctum est, ut repugnare illi nullus auderet.
Animi quidem hominum omnes servili
quadam formidine abjecti jam erant : a-
deo multæ, frequentes, & bellicosæ gen-
tes sub Persarum imperio tenebantur. Nos
autem Eretrienſesque accusans Darius qua-
si Sardibus insidiaremur, & hanc belli oc-
casionem nactus, quingenta hominum mil-
lia classibus misit, naves vero trecentas,
hisque Datum præfecit, atque illi man-
davit, ut captivos ad eum Eretrienſesque
& Athenienses duceret, si suum ipsius ca-
put salvum esse vellet. Ille navibus ad-
vectus Eretriam, ubi non pauci erant,
ac præterea in rebus bellicis inter Græ-
cos eorum temporum illustrissimos nu-
merabantur, triduo eos captivos fecit, ac
omnem regionem sic exploravit, ut ne
ulli esset effugiendi locus : hoc scilicet mo-
do : Nempe ad fines Eretriæ profecti
milites ejus, & à mari in mare sese ex-
tendentes, discurrentesque junctis invicem

C

ma-

manibus universam regionem protinus percurrerunt, ut regi referre possent, neminem se subterfugisse, Eodem consilio ex Eretria Marathonem descenderunt, utpote quòd illis ad id aptissimum erat, ut Athenienses una cum Eretrienſibus quasi sub eodem jugo ducerent captivos. His autem partim quidem ita peractis, partim verò tentatis, nullus Græcorum præter Lacedæmonios Eretrienſibus Athenienſibusve succurrit. Et ii sequenti post pugnam die venerunt, Cæteri autem omnes perterriti sunt, ac bene secum agi putantes si periculum præſens evaderent, quieverunt. Ex hoc intueri licet quanta illorum virtus fuerit, qui in Marathone barbarorum impetum sustinuerunt, eorúmque superbiam domuerunt. Primi fanè de barbaris triumpharunt, & exemplo reliquis ostenderunt, Persarum vim haud inexpugnabilem esse, imò verò & multitudinem omnem, & divitiarum copiam virtuti parere. Eos equidem viros non modo nostrorum corporum genitores, sed & libertatis tum nostræ, tum omnium qui in hujusmodi habitant continenti, auctores arbitor extitisse. His namque exemplis provocati posteriores Græci in sequentibus bellis pericula omnia pro salute sua subire non dubitarunt, discipuli profectò illorum qui in Marathone Persas proſligavere. Primam itaque

itaque palmam oratione illis tribuere decet, secundam verò iis qui circa Salaminam Artemisiúmque hostes prælio navali vicerunt. Multa nempe ab his viris gesta narrare possemus, & quantos casus sustinuerint terrâ marique, quamque forti animo eos propulsarunt. Quod autem præ cæteris egregium puto, nunc referam. Nam quod restabat post bellum Marathonicum, perfecerunt. Siquidem qui in Marathone certarunt, hoc tantum Græcis demonstraverunt, quòd terrestri pugna pauci quidem Græci multorum impetum barbarorum frangere possent. Maritima verò victoria adhuc incerta, existimabanturque Persæ in maritimis præliis, & multitudine & divitiis artèque & robore inexpugnabiles esse. Hoc itaque in his qui tunc navibus pugnâre, laude dignum est, quòd metum Græcis insitum penitus depulerunt, feceruntque ne amplius navium virorumque numerum pertimescerent. Utrisque his factum est, tam in Marathone terra pugnantibus, quam mari postea circa Salaminam, ut reliqui Græci & docerentur & provocarentur, ab illis quidem terra, ab his autem mari, ad prælia contra barbaros intrepidè committenda. Tertium assero quod in Plateis gestum est, & numero & virtute, salutis Græcæ causam extitisse. Commune

verò id jam Lacedæmoniis, & Atheniensibus facinus. Igitur omnes hi Græci in summis à nobis, & à posteris laudabuntur.

VI. Posthæc multæ insuper Græcorum urbes adhuc sub barbaris erant. Rex autem minabatur Græcos se iterum invasurum. Decet profecto illos commemorare, qui superiorum operibus salutis extremam manum imposuerunt, cum omnem ex mari barbariem, depulissent. Hi verò fuerunt qui circa Eurymedontem classe pugnarunt, & in Cyprum militaturi se contulerint: itemque in Ægyptum navigare, plurimásque alias terrarum oras peragrarunt. Horum meminisse oportet, his gratia est habenda, quòd regem perterritum coegerunt de salute sua cogitare potius quàm ad Græcorum perniciem insidias tendere. Atque id bellum per omnes urbes diffusum fuit, dum Græci seiplos omnésque linguæ ejusdem homines adversus barbaros tutarentur. Pace verò demum confecta, honoratáque civitate, contigit ei quod solet ab hominibus in eos quibus prosperè res succedunt oriri, primo quidem æmulatio, ab æmulatione deinde invidia, quæ hanc civitatem invitam in bellum cum Græcis gerendum traxit. Post hæc initio bello in Tanagra congressi sunt, pro libertate Boeotiorum adversus Lacedæmonios concurrentes,

tantes. Cumque incertus pugnae esset eventus, quod postea sequutum est, rem ipsam aperuit. Plerique sanè aufugerunt destituentes Bœotios, quibus auxilium allaturi convenerant. Nostri autem die tertia in Enophtis potiti victoria, eos qui injustè fugerant, justè reduxerunt. Hi utique primi post bellum Persicum Græcis gratia libertatis auxiliati contra Græcos, viri quidem præclari, & libertatis auctores his quibus opem tulerant, his in monumentis honorati à civitate priores sunt positi. Hisverò peractis, cum increbresceret bellum, Græcique omnes sumptis armis regionem devastarent, urbique indebitam gratiam referrent, eos nostri navali prælio superarunt, & eorum duces Lacedæmonios comprehenderunt: quos quamvis jugulare liceret, dimiserunt, pacemque firmarunt, existimantes adversus ejusdem generis homines ad victoriam utique pugnandum, neque ob propriam civitatis indignationem Græcorum communionem penitus dissolvendam, sed adversus barbaros ad necem usque certandum. Hos itaque laudare viros decet, qui hoc bello peracto hic jacent, quoniam ostenderunt inanem esse illorum suspensionem, siqui Atheniensium virtuti diffisi opinentur in primo contra barbaros bello alios quosdam prestantiores Atheniensibus extitisse.

tisse. Hi enim omnis cum Græcia seditionibus agigaretur, ipsique viros cæteris Græcis præstantiores bello superatos comprehendissent, declaraverunt eos seorsum se vincere, quibus cum communiter barbaros expugnaverunt. Tertium post VII. pacem hanc bellum improvisum & grave exortum est, in quo cum multi fortisque viri occubissent, hic conduntur. Quorum multi circa Siciliam plurimis sunt potiti victoriis pro salute Leontinorum, quibus jurejurando astricti opem ferebant, quo fœdere ad ea loca navigaverant. Cum verò diuturna esset navigatio, ac interim rerum discrimine penuriæque civitas premeretur, neque illis posset succurrere, negatis subsidiis res eorum haud prosperè successerunt. Quorum hostes belloque adversarii majorem temperantiæ virtutisque laudem quàm amici aliorum habent. Multi præterea navali bello per Hellespontum die una omnes adversariorum naves ceperunt, plurimâsque alias devicerunt. Bellum verò idcirco insperatum durumque vocavi, quia nullus existimasset reliquos omnes Græcos contra civitatem tam acerrimo studio contentionis accendi, ut regem illum barbarum insensissimum, quem unâ nobiscum expulerant, rursus per legatos ad bellum Græcis inferendum irritare non dubitarent, & universos

versos tum Græcos, tum barbaros ad hanc urbem obsidendam colligere. Ubi præcipue potentia virtusque civitatis hujus effulsit. Nam cum existimarent eam jam succubuisse, navisque obsessæ circa Mitylenem essent, ipsi auxilium laturo sexaginta naves ingressi, viri quidem sine controversia fortes, hostem profligarunt, liberarunt amicos, cum indigno casu circumventi, non autem mari interfecti essent, hic jacent. Quorum semper cum laude meminisse decet. Nam illorum virtute non modo tunc ex navali certamine, sed reliquo etiam prælio victoriam reportamus. Etenim propter illos tantam est nostra civitas gloriam consecuta, ut nunquam expugnari posse nec ab omnibus quidem hominibus crederetur. Quod certè haud procul à veritate abest. Neque enim aliorum insidiis viribusque, sed propria defensione devicti sumus. Nempe nunc etiam ab exteris sumus invicti. Sed ipsi nos expugnâvimus, nobis ipsis succubimus. Post hæc tempora pacatis omnibus, cumque aliis pace confecta, VIII. intestina nobis seditio coorta est, in qua se ita gesserunt, ut si quidem omnino fatis decretum esset homines seditionibus agitari, nemo videatur aliter ægrotare patriam optaturus. Nam ex Piræo & urbe quàm benignè atque domesticè præter cæ-

terorum Græcorum opinionem cives invicem conflixerunt! bellumque adversus eos qui Eleusine erant concitum, quàm moderatè transegerunt atque sedarunt! Horum profectò omnium alia nulla est causa præter veram ipsam cognationem, quæ amicitiam firmam atque cognatam non sermone, sed re his hominibus indidit. Oportet autem eos etiam qui hoc in bello mutuis vulneribus conciderunt, memoria colere, & utcunque possumus, inter se eos conciliare votis sacrificiisque pro illis qui superavere peractis, quandoquidem & nos conciliati sumus. Neque enim improbitate inimicitiisque sed infelicitate quâdam manus invicem consecraverunt. Horum verò testes sumus ipsi superstites. Nam cum illis genere conjuncti simus, mutuo damus veniam, & recipimus, siquid vel in alium intulimus, vel perpeSSI sumus ab alio. Deinde cum in summa rerum tranquillitate quiesceret civitas, barbaris quidem ignoscebat, quòd infestati ab illa satis fortiter repugnarent: Græcis autem indignabatur, quia pro acceptis beneficiis injuriam quandoque retulerant, dum societatem cum barbaris inirent, navisque quibus fuerant servati, diriperent, dissiparentque muros quibus nos moenia eorum ne corruerent, quandoque defendissemus. Instituit itaque civitas

vitas ultrà haud tueri Græcos, siquando vel à Græcis, vel à barbaris opprimerentur. Cum verò nos in hac essemus sententia constituti, putaréntque Lacedæmonii nos libertatis tutores jacere, opus verò suum fore posthæc, ut alios subjugarent, sic egerunt. Quid multis opus est verbis? Neque enim vetera, neque multis retro seculis gesta dicerem quæ sequuntur. IX. Neque nos latet, perteritos Græcorum primos Argivos, Bæotios, Corinthios auxilium civitatis hujus imploravisse. Quodque omnium divinissimum est, rex ipse tanta est iudigentia pressus, ut non aliunde quàm ex hac civitate quam omni studio diruere conatus fuerat, salutem suam tutari posse confideret. Enimverò si quis hanc civitatem incusare jure voluerit, hoc duntaxat objicere poterit, quòd misericordia nimis semper afficiatur, diligentiusque sublevat succumbentem. Ea siquidem tempestate tolerare non potuit, quòdve instituerat ultrà servare. Deceverat sanè nullis unquam eorum à quibus injuriam accepisset, succumbentibus opem ferre. Mutavit tamen propositum, & auxilium præstitit. Unde Græcos liberavit à servitute, ita ut liberi vixerint donec ipsi se invicem subjugarunt. Regi verò succurrere ausa est minimè. Verebatur enim triumphos ex Marathone, Salamina,

Plateis antea reportatos. Sed quum finiret fugitivos & volones opem ferre, sine controversia eum quoque servavit. Structis autem muris, fabricatisque navibus, belloque suscepto quando coacta est bellum gerere, pro Pariorum salute contra Lacedæmonios dimicavit. Metuens verò civitatem rex, postquam Lacedæmonios viderat navale bellum renuere, & idcirco deficere volens, postulavit Græcos qui in continenti erant, quos prius ipsi Lacedæmonii exhibuerant, si propugnandum foret nobiscum cæterisque belli sociis, arbitratus hoc sibi negatum iri, quòd deficienti à nobis occasionem nancisceretur. Ubi à propugnatoribus sociisque aliis est deceptus. Namque exhibere illi voluerunt, conveneruntque jurejurando adhibito Corinthii, Argivi, Bœotii, cæterisque belli socii, si daret pecunias, ut eos illi qui in continenti erant Græcos traderent. Soli verò neque tradere, neque jurare tunc ausi sumus, usque adeo mos civitatis hujus generosus, liber, constans, integer, & natura barbaris est insensus, propterea quòd homines hi absque ulla barbarorum commixtione puri integrique sunt Græci. Neque enim miscentur nobiscum Pelopes, aut Cadmii, aut Ægyptii, Danaïve, aliique permulti, natura quidem barbari, lege solummodo Græci, sed ipsi Græci duntaxat

taxat nulla prorsus infecti barbarorum confusione perseveramus. Quæ quidem puritas odium huic civitati adversus genus alienum ingenuit. Soli rursus purique ex hoc perseveravimus, quod opus profanum perpetrare nolimus, Græcosque barbarorum manibus tradere. Ad hæc igitur descendentes, ex quibus primo superati fuimus, favente Deo, felicius quam tunc bellum constituimus. Nam retinentes naves, muros, nostrasque colonias, à bello liberati sumus: adeo libenter & hostes ipsi destiterunt. Viros tamen fortes hoc quoque in bello amisimus, partim apud Corinthum regionis asperitate, & angustia interceptos, partim proditione apud Lecheum profligatos. Insignes quoque viri, qui & regem liberavere, & ex mari Lacedæmonios expulerunt. Quo ego equidem in memoriam vobis reduco. Vos autem viros hujusmodi collaudare celebrareque decet. Atque opera quidem hæc virorum hic jacentium, cæterorumque omnium quicumque pro patria obierunt, quæ relata sunt, multa sunt, atque præclara: sed quæ restant, plura admodum præstantioraque sunt. Atqui dies multi vix noctesque sufficerent. si quis omnia complecti voluerit. His ergo memoria repetitis, unumquemque virum oportet natos horum assidue exhortari, ut tanquam in bello majorum suorum

suorum ordinem servant, neque per ignaviam aufugiant. Equidem ô virorum præstantium filii, vos ipse & in præsentia exhortor, & in posterum quemcunque vestrum nactus fuero, admonebo semper, & cohortabor, ut quàm optimi evadere contendatis. Nunc quoque par est vobis referre quæ nobis patres vestri mandarunt posteris prædicare siquid paterentur, cum foret periclitandum. Recensebo igitur vobis in præsentia quæ ex illis ipsis audivi, quæve ipsi nunc vobis, si facultas daretur, libenter præciperent, conjecturam equidem ex illis quæ quondam dicebant, facio. Estimare verò nunc quæ referam illos ipsos audire loquentes. Hunc autem in modum exorsi sunt: Quòd ex præclaris parentibus orti estis ô filii, præsentia vobis testantur: profectò cum nobis liceret turpiter vivere, honestè emori maluimus, quàm vos ceterosque posteros infamix cuiquam subicere, ac parentibus nostris majoribusque dedecori esse, putantes homini suos dedecoranti non esse vivendum. Ei namque neque in vita, neque post mortem amicum aliquem esse, vel hominum vel deorum. Oportet igitur vos verborum nostrorum memores, siquid aliud exercetis, cum virtute exercere, scientes absque virtute exercitationes & possessiones omnes turpes malasque esse. Divitiæ nanque
splend.

splendorem afferunt nullum eas cum ignavia possidenti. Neque enim sibi hic, sed alteri parat possidētque divitias. Neque forma corporis atque robur timido ac pravo cum insunt, decorem præstant. Eum nanque dedecent, notiozem efficiunt, ignaviam patefaciunt. Præterea scientia quævis si à justitiâ & reliquâ virtute sejungatur non sapientia, sed calliditas esse videtur. Quorum causa & primò, & postremò, atque per omnia omni studio diligentiaque contendite, ut & nos, & majores nostros virtutis gloria superetis. Alioquin scitote, si vobis virtute præstemus, victoriam hanc nobis dedecus allaturam, sin superemur à vobis, felicitatem. Ita verò maximè nos quidem superabimur, vos autem superabitis, si ea ratione vitam instituetis, ut majorum gloria non abutimini, neque eam ut ita dixerimus, expendatis erogetisque, scientes viro aliquid esse se existimanti nihil turpius posse accidere, quàm seipsum honorandum non propriam ob virtutem, sed propter gloriam superiorum præbere. Gloria enim parentum natis præclarus est magnificusque thesaurus. Uti verò pecuniarum honorumque thesauro, & hunc ad posteros non transfundere, propriæ possessionis gloriæque defectu, turpiter & à viri generosità penitus alienum. Si igitur hæc exercueritis,

cueritis, quum debito fato concefferitis chari ad nos filii charos parentes proficiscemini. Sin autem neglexeritis hæc, & improbi evaseritis, nemo vos libens excipiet. Natis quidem nostris hæc sint dicta : **XI.** patres autem nostros, ac matres si-
cut nostrum supersunt atque consolatione indigent, consolari oportet, quia deceat facile quæcunque acciderint ferre, neque cum illis unâ deplorandus est casus, lamentationibus enim aliorum non indigebunt : satis enim sors tristitiæ illis inferet. Mederi profectò lenirêque oportet, & in primis illud commemorare, quod maxima eorum quæ exoptare solent, exaudientes dii jam tribuerunt. Neque enim immortales sibi filios dari, sed bonos & illustres optabant. Cujus quidem voti compotes effecti sunt, quod maximum existimandum est bonum. Omnia verò mortali viro ad votum in vita succedere, haud facile est. Atqui si sortem forti animo tolerabunt, videbuntur revera fortium filiorum parentes ipsique fortes esse. Sin autem dolori succumbent, suspicionem hominibus inferent, ne fortè aut parentes nostri minimè sint, aut qui nos laudibus efferunt, mentiantur. At horum neutrum evenire oportet, imò verò laudatores nostros re ipsa præcipuè illos esse, ostendentes se revera parentes viros esse, virorum. Enimverò vetus illud
prover-

proverbium, Nequid nimis, scite dictum videtur. Nam qui ita se comparavit, ut ex ipso pendeant omnia quæ ad beatitudinem ei conferunt, aut quamproximè ad hoc accedat, ut nec ex aliis pendeat hominibus, qui si vel bene vel malè agant, hic sua quoque mutare cogatur : is optimè vitam instituit, temperans, fortis, prudens is est : hic sive pecunias nanciscatur ac filios, sive amittat, proverbio semper parebit. Nunquam enim nimis aut lætitia exultabit, aut dolore dejicietur, propterea quòd ipsi pareat. Tales esse & nostros debere judicamus, & volumus. Atqui & in præsentia nos ipsos tales penitus exhibemus, haud certè perturbatos, vel nimio metu perterritos, si nunc vita decedere nos oporteat. Oramus quoque patres nostros ac matres, ut similiter affecti vitam futuram agant, scientes quòd non lamentationibus ejulationibúsque maximè nobis gratificabuntur : verum si quis est his qui defuncti sunt, sensus viventium, ita maximè nobis molesti futuri sunt, si seipsum perdiderint, & iniquè sortem tulerint : sin autem moderatè ac leviter, nobis summo opere obsequentur : nostra porrò eum jam finem habebunt, qui hominibus est pulcherrimus. Quamobrem collaudanda sunt potius quàm deffenda. Profectò si uxores nostras filiosque tuebuntur, & nutriant,

trient, & his incumbant, ita maximè casus oblivioni mandabunt, pulchriùsque & rectius nobisq̃ue gratius vitam agent.

XII. Hæc igitur nostro nomine nostris prædicare sufficiet. Civitati verò mandamus, ut parentum nostrorum filiorumque curam habeat, & hos quidem honestè erudiat illorum verò senium digne foveat. Cognovimus certè vos, etiam si hæc minimè præceperimus, optimè curaturos. Hæc igitur ô filii defunctorum atque parentes, ut moneremus illi mandarent: ego verò quantum possum, diligentissimè moneo, eorumque nomine obsecro, juniores quidem, ut præclaras suorum res imitentur: seniores autem, ut de se optimè sperent. Nempe senectutem vestram privatim publicèque alemus: & quemcunque ex illorum progenie nacti fuerimus, summa benevolentia complectemur. Civitatis verò providentiam ipsi minimè ignoratis, quæ statutis legibus, parentes & filios eorum qui in bello interiere, tutatur, & ante alios cives summo magistratui talium committit curam, ne ulla prorsus injuria parentes horum afficiantur. Filios autem educat ipsa, studetque ut illis ignota sit orbitas. Nam ipsa parentis gerit vicem & dum pueri sunt, & cum ad matura ætatem venerunt, ad officia sua transmittit, omni armatura fulcit

fulcit & ornat, patris studia ostendit, & memorat, dum paternæ virtutis tribuit instrumenta. At simul auspicii gratia jubet tunc primum domum paterna ingredi filium quasi imperaturum, & armis cum robore fultum. Eos præterea qui decesserunt è vita, honorat, ceremonias quotannis lege decretas communiter cunctis instaurans, quæ privatim unicuique propriè peragi solent. Gymnica item certamina equestrîaque instituit, musicosque ludos varios adhibet. Ac profectò quod ad defunctos spectat, hæredis & filii subit conditionem: quo ad filios, patris: quo ad parentes ceterosque hujusmodi, curatoris, omni diligentia semper omnibus providens. Quarum rerum animadvertitione quæ acciderunt, æquo animo ferre debetis. Nam hoc pacto & mortuis, & viventibus eritis gratiores, facilèque curabitis, & facilè curabimini. Nunc verò vos, ac cæteri omnes qui communiter secundum legem eos qui naturæ cesserunt, jam lugubribus expiationibus prosecuti estis, abite. Hic est ô Menexene, XIII. Aspasiæ Milesiæ sermo. MEN. Per Jovem ô Socrates, beatam dicis Aspasiam, si cum mulier sit, tales potest orationes componere. SOC. At si minus credis, sequere me, dicentem ipsam audies. MEN. Sæpenumero cum Aspasia fui, Socrates, &

& qualis sit, novi. SOC. Cur igitur etiam non veneraris? Cur non habes propter hanc orationem illi gratiam. MEN. Ingentem equidem habeo gratiam mulieri huic, seu viro, quisquis tibi orationem hanc tradidit. Ac præ cæteris multis narranti gratiam habeo. SOC. Bene quidem. Sed ne me prodas, ut deinceps multas ejus præclarasque de civilibus rebus orationes tibi recenseam. MEN. Bono animo est. Non prodam. Referas modo. SOC. Fiet ut postulas.

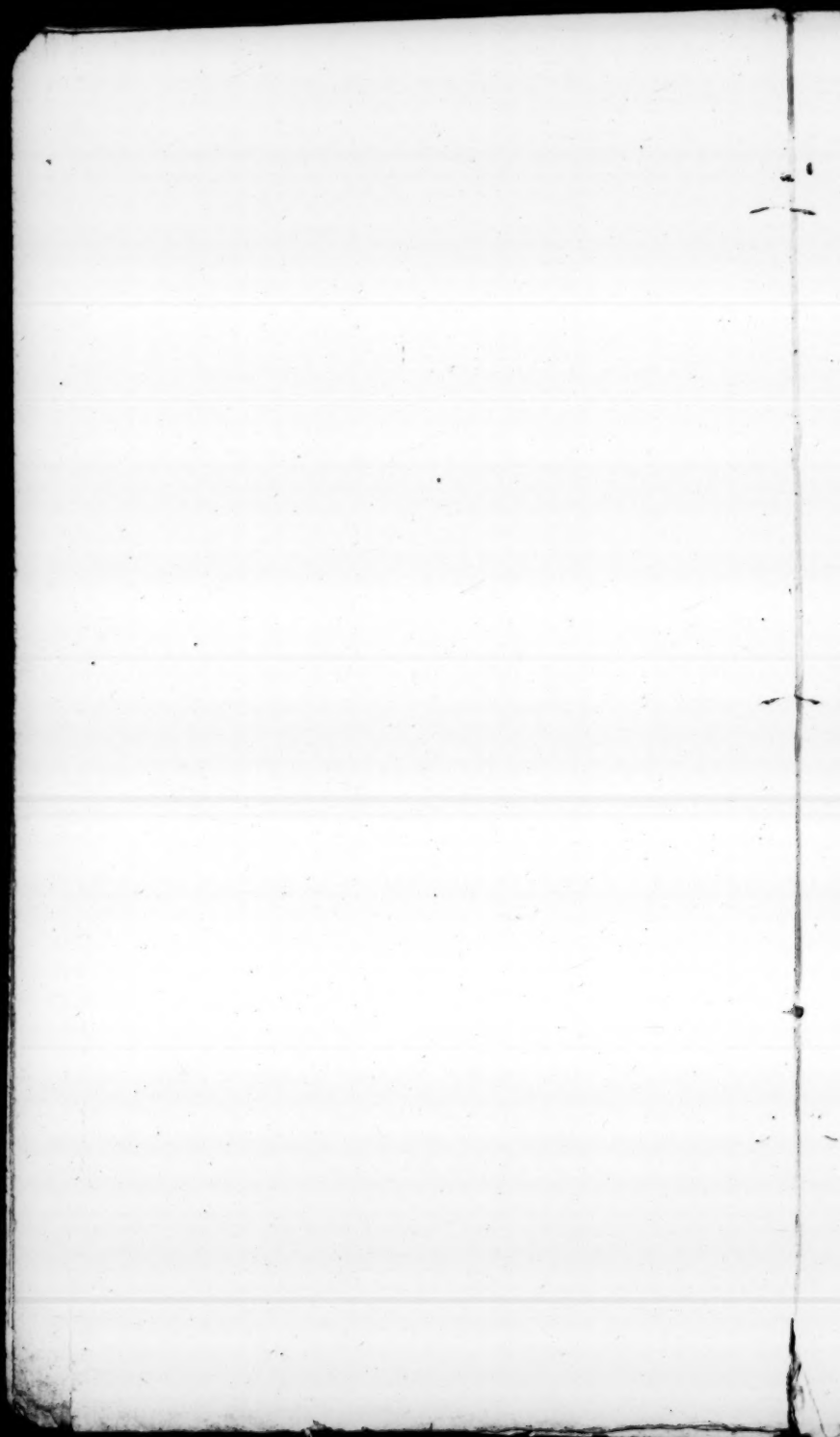

ORATIONES
DUÆ
Funebres altera
PLATONIS
Dicta
MENEXENUS
LYSIÆ altera.

Recensore *Mich. Buxteed S S. Trin. Coll.*
Cant. Alumn.

ARGUMENTUM

I N

LYSIAE

Oratoris

Funebrem Orationem pro iis
Atheniensibus, qui *Corin-*
thiis adversus *Lacedamonios*
auxilium ferentes praelio in-
teriere.

HÆC oratio habita est dum
Athenienses aliquot bello
casi humarentur, qui *Corinthiis*
auxilium tulerant adversos *La-*
cedamonios. *Corinthios* enim
priscos *Lacedamoniorum* socios,
ad infringendas *Lacedæmonio-*
rum vires ad defectionem solli-
citatos *Athenienses* sibi conjun-
xerant :

xerant : quos dum communi
hoste oppugnatos tueri conantur,
non paucos suorum amiserunt.
Hâc itaque occasione oblatâ, A-
theniensium gesta omni penè
memoria antiquiora recenset ; &
enumeratis majorum pugnis, bel-
licæ laudis præstantiam, fortitu-
dinem & ipsorum æquitatem
haud vulgariter extollit. Atque
ut Græcos omnium gentium
ita Athenienses omnium Græco-
rum præstantissimos asserit.

ΛΥΣΙΟΥ

ΛΥΣΙΟΥ

ΤΟΥ

ΡΗΤΟΡΟΣ ΕΠΙΤΑΦΙΟΣ

ΛΟΓΟΣ

ΤΟΙΣ ΚΟΡΙΝΘΙΩΝ ΒΟΗΘΟΙΣ.

ΕΙ μὲν ἡγάμεν διόντε^{τι}, ὧ πα-
 ρόντες, ἐπὶ τῷ δε τῷ τάφῳ,
 λόγῳ δηλῶσαι τὴν ἡμῶν ἐνθά-
 δε κημῶν ἀνδρῶν ἀρετὴν, ἐ-
 μεμψόμεν, ἀν τοῖς ἐπαγγέλσιν ἐπ'
 αὐτοῖς ἐξ ὀλίγων ἡμερῶν λέγειν. Ἐ-
 πειδὼν ὅ τοῖς πᾶσιν ἀνθρώποις ὁ πᾶς
 χρόνος ἐκ ἱκανοῦ λόγον ἴσον ᾧ ἔ-
 σκεδάσαι τοῖς τέτων ἔργois, διὰ τοῦτο
 καὶ ἡ πόλις μοι δοκεῖ προσεμελῆναι ἡμῶν
 ἐνθάδε λεγόντων, ἐξ ὀλίγου τὴν προ-
 σκεῆν ποιῆσαι, ἡγεμεν ὅπως ἀν μά-
 λιστα συγγνώμης αὐτοὺς παρὰ ἡμῶν ἀκε-

Διὰ τοῦτο ἡ πόλις, &c.] Vide supra in Me-
 nex. ubi ἐξ ὁμοιοῦς παντάπασιν (inquit,) ἡ
 αἰρεσιτῆρον, &c. ex hac igitur temporis exi-
 guitate occasione[m] captat Lysias auditores suos
 προπαθεία quādam afficiendi, quò magis placeat
 oratio supra spem bona.

σάντων

πάντων πυγχαίνειν, ὅμως ἢ ὁ μὲν λό-
 γος μοι περὶ τέτων, ὁ δὲ ἀγὼν ἐ-
 πὲρ τὰ τέτων ἔργα, ἀλλὰ περὶ τὰς
 πρότερον ἐπ' αὐτοῖς εἰρηκότας. Το-
 σαύτῳ γὰρ ἀφρονίαν παρεσκόλασεν ἡ τέ-
 των ἀρετὴ, καὶ τοῖς ποιεῖν δυνάμενοις,
 καὶ τοῖς εἰπεῖν βουληθεῖσιν, ὥς τε κα-
 λὰ μὲν πολλὰ τοῖς προτέροις, περὶ αὐ-
 τῶν εἰρηῶν, πολλὰ δὲ καὶ ἐκείνοις πα-
 ρελελείφθαι, ἱκανὰ δὲ καὶ τοῖς ἐπι-
Ant. γνουμένοις "ἔξῃν εἰπεῖν. "Ουτε
Muret. γὰρ γῆς ἀπεφοῖ. ἔτε θαλάπῃς
pro izm legendum ἐ δὲ μᾶς, πανταχῇ δὲ καὶ ὅθι
putat i- πᾶσιν ἀνθρώποις, οἱ τὰ αὐ-
 ξῆ. τῶν πυνθύντες καὶ τὰς τέ-
 των ἀρετὰς ὑμνεῖσι.

Πρῶτον μὲν ἔν τὰς παλαιὰς κινδυνεύ-
 σῃ πρόχων δίδμι, μνήμῳ παρὰ τῇ
 φήμῃ λαβών. "Αξίον τὸ πᾶσιν ἀν-
 θρώποις καί κείνων μεμνήσθαι, ὑμνεῖν-
 τας μὲν ἐν ταῖς ὥδαῖς, λέγοντας δὲ
 " In Editione ἐν ταῖς τῶν ἀγαθῶν " γυνώ-
 Steph. legi- μας, πμῶντας δὲ ἐν τοῖς
 tur μνήμας καμροῖς τοῖς τοῖς τοῖς, πα-
 pro γνῶμας. δεύοντας δὲ ἐν τοῖς * τε-
 Sed γνῶμας in margine. θνεώτων " λόγοις τοὺς ξῶν-
 Ibid. pro- λόγοις, ἔργοις. Sed λόγοις in marg. *Ant.* Muret.
addi vult articulum * Τῶν, cui lectioni subse-
quens clausula fidem facit. ἐν τοῖς τῶν τιμῶ-
 των σῶματι.

τας.

τας. Ἀμαζόνες" μὲν γὰρ Ἀ- " *Antonius*
 ρεῖται μὲν τὸ παλαιὸν ἡγεῖσθαι *Muret. illud*
 γατέρεις, οἰκῆσαι δὲ τὴν γῆν *μὴ descendum*
 θερμώδοντα ποταμὸν, μὴ *censet.*
 ναίειν δὲ ὠπισθόθεν σιδήρῳ ἤντι πρὸς αὐ-
 τὰς, περὶ δὲ ἤντι πάντων, ἐφ' ἵππους
 ἀναβάσαι, οἷς ἀνελπίως δὲ ἀπείρως
 ἤντι ἐναντίον, ἤσαν μὲν τὸς φέροντας,
 ἀπέλκον δὲ τὸς διώκοντας, ἐνομίζον-
 το δὲ διὰ τὴν διψυχίαν μᾶλλον ἄν-
 δρες, ἢ διὰ τὴν φύσιν γυναικες.
 Πλέον γὰρ ἐδόκειν ἤντι ἀνδρῶν ταῖς ψυ-
 χαῖς διαφέρειν, ἢ ταῖς ἰδέαις ἐλλεί-
 πειν. Ἀρχοῦσι δὲ πολλῶν ἐθνῶν, καὶ
 ἔργῳ μὲν τὸς πρὸς αὐτὰς * *Legendum*
 καταδεδωκυῖαι, λόγῳ δὲ *puto cum*
 πρὸς τὴν γῆν χάρας ἀκῶσαι *Ant. Mureto*
 κλέειται μέγα, πολλῆς δόξης *τὰ περὶ αὐ-*
 καὶ μεγάλης ἐλπίδος χάριν, *τὸς ut refera-*
 παραλαβῆται τὰ μαχημῶ- *tur ad id*
 τατα ἤντι ἐθνῶν, ἐστὰς δὲ *quod anteces-*
sit πολλῶν
ἐθνῶν.

Ἀμαζόνες μὴ γὰρ, ἔσθαι.] Amazonici belli cau-
 sa (ut Justinus ex Trogo refert) raptus fuit
 Hippolytæ Orithyæ Sororis, & Antiopæ Re-
 ginarum Amazonum. Quod videre est Justin.
 lib. 2.

Παρὰ τὸν Θερμώδοντα ποταμὸν.] Thermodon
 fluvijs Themiscyra [quæ est regiuncula Cap-
 padociæ contermina) Amazonum cædibus nobi-
 litatus ; ut Virg. Æneid. 11.

σαν ἐπὶ τήνδε τ' πύλιν, τυχεῖται δ' ἀ-
 γασθῶν ἀνδρῶν, οἰκίας ἐκθήσαντο τὰς
 ψυχὰς τῇ φύσει, καὶ ἐναντίαν τ' δόξαν
 τ' προτέρας λαβῆσαι, μᾶλλον ἐκ τῆς
 κινδυνίων, ἢ ἐκ τῆς σωμάτων ἔδωξαν
 εἶη γυναικες. Μίναις δ' αὐταῖς ἐκ
 ὀξεγένετο ἐκ τῆς ἠυβρημένων μαδέ-
 σαις περὶ τῆς λοιπῶν ἀμείνον βελδύσα-
 δς, ἐ δ' ὀικαδε ἀπελθέσαις ἀπαγ-
 γείλαι τὴν τε σφετέρην αὐτῆς δυσ-
 χίαν, καὶ τλῶ τῆς ἡμετέρων περὶ γένων
 ἀρετῶν. Ἀυτὰρ δ' ἀποθανεῖσαι, καὶ δέ-
 σαι δίκλῳ τ' ἀνοίας, τῆςδε μὲν τ' πό-
 λεως διὰ τ' ἀρετῶν, ἀθάνατον μνή-
 μῳ ἐποίησαντο, τ' ἣ ἑαυτῆς πατεῖδα,
 διὰ τ' ἐνθάδε συμφορὰν, ἀγώνουμον
 κατέστησαν. Ἐκεῖναι μὲν ἔν τ' ἄλλο-
 ρίας ἀδίκως ὀπιδυμήσασαι, τ' αὐτῆς
 δικαίως ἀπώλεσαν. Ἀνδράς τε καὶ το-
 λωεῖκας ἐπὶ θήβας στραλίσαντων, καὶ
 ἡπιδέντων μάχῃ, ἐκ ἐόντων τῆς Καδ-
 μείων δάπην τὲς νεκρῆς, Ἀθηναῖοι

Quales Threicia cum flumina Thermodontis

Pulsant, et prius bellantur Amazones armis.

Οὐκ ἐόντων τῆς καδμείων δάπην τὲς νε-
 κρῆς.] Athenienses præ cæteris in hoc sepul-
 cra officio deprehenduntur fuisse seduli. His
 nimirum tanta fuit sepulchrorum cura, ut etiam
 exercitus ductores, qui tempestate impediti, na-
 vali pugnâ cæfos decorare sepulchro neglexe-

ἦγν-

ἡ γησάμενοι ἐκείνες μὲν εἴπῃ ἡδίκην, ἀ-
ποθανόντας δὲ κίω ἔχειν ἢ μερίστω,
τὰς δὲ κῆτω τὰ αὐτῶν ἔκομίζεσθαι,
ἐξερῶν δὲ "μῖαινομένων τὰς " Steph. in
ἀνω δεὺς ἀσεβείδαι, τὸ μὲν Marg. γο.
ἡρώτον πέμψαντες κηρύκας, μὴ γηομήσαν.
ἐδέοντο αὐτῶν δύναι ἡν νεκρῶν ἀναι-
ρεσιν, νομίζοντες ἀνδρῶν μὲν ἀγαθῶν
ἢ) ζῶντας τὰς ἐχθρὰς πμωείσασθαι,
ἀπσέντων δὲ σφίσι αὐτοῖς ἐν τοῖς ἡν
τεθνεῶτων σώμασι ἢ διψυχίαν ὀπι-
δείκνυσθαι. Ὁ δὲ δυνάμενοι δὲ ἰστων τυ-
χεῖν, ἐσετάδωσαν ἐπ' αὐτὰς, ἔδὲ μῖας
διὰφορὰς ἡρώτερον πρὸς Καδμεῖς ὑ-
παρχέσης, ἔδὲ τοῖς ζῶσιν Ἀργείων χα-
ειζόμενοι, ἀλλὰ τὰς τεθνεῶτας ἐν τῷ
πολέμῳ ἀξίοντες ἡν νομιζομένων τυ-
γχάνειν πρὸς τὰς ἐτέρας, ἡν ἀμφο-
τέρων ἐκινδυνώσαν. Ὑπὲρ μὲν ἡν,
ἵνα μηκέτι εἰς τὰς τεθνεῶτας ὄξα-

rant, capite plecterentur. Ut ex Lysia nostri
oratione xi. in Erasthenem triginta virum di-
scere licet.

Κηρύκας.] Hi κήρυκες sive Præcones viden-
tur Administri fuisse ἡν πρεσβυτῶν; Legato-
rum, qui ut scribit Jul. Pollux. lib. 8. Ono-
masti. C. 11. Ἀσυλοὶ ἦσαν ἡν ἐξῆν αὐτοῖς παν-
τακόσους ἀδελφούς εἶναι. Ita Iliad. 10. 14. & 17. 8.
jubetur Priamus ad classem Achivorum missas,
neminem secum assumere, præter unum tan-
tum κήρυκα γηραίτερον, præconem seniore.

μαρτάνοντες, πλείω δὲ τὰς θεὰς ἔξυ-
βείζωσιν. Ὅτι περὶ ὃ ἤν' ἐτέρων, ἵνα
μὴ πρῶτον εἰς ἡμῶν αὐτῶν ἀπέλθωσι,
πατρίε πμῆς ἀτυχήσαντες, καὶ Ἑλλωι-
κῶ νόμῳ σερηθέντες καὶ κοινῆς ἐλπίδι
ἡμῶν τηκότες. Ταῦτα διανοηθέντες, καὶ
τὰς ὅπῃ τῶν πολέμων τύχας, κοινὰς ἀ-
πάντων ἀνθρώπων νομίζοντες, πολλὰς
μὲν πολέμους κτάμενοι, τὸ δὲ δίκαιον
ἔχοντες σύμμαχον, ἐνίκων μακάριοι.
καὶ ἔχ' ὑπὸ τῇ τύχῃ ἐπαρθέντες,
μείζοντα ὧν καὶ καδμείων πτωρίας ἐ-
πεθύμησαν, ἀλλ' ἐκείνοις μὲν Ἀντὶ τῇ
* εὐσεβείας, τῇ ἐαυτῶν ἀρε-
* *Mirum ni pro iusticiis. Tὴν ἐπεδείξαντο, αὐτοὶ δὲ*
video tamen λαβόντες τὰ ἄλλα ὧν περ
in emendatis- ἐνεκα ἀφίκοντο, τὰς Ἀρχι-
fimis editioni- ων νεκρὰς ἔθαψαν ἐν τῇ
bis non cor- αὐτῶν Ἑλᾶσίῃ. Περὶ μὲν
rīgi. ἔν τὰς ἀποδάνοντας τῶν ἐπὶ ἀ ἐπὶ θή-
βας, τοιῦτοι γερύνασιν.

Ὅτι τέρῳ δὲ χρόνῳ ἐπειδὴ Ἡρακλῆς
μὲν ἔξ ἀνθρώπων ἐφανίσθη. Οἱ δὲ
παῖδες αὐτῆς ἐφάργον μὲν Ἐυρυδέα, ἔξ η-

Ελευσ.] Eleusis & Eleufin, modò Lepsiæ
vocatur, civitas Atticæ vicina, non longè ab
Athenis, in quâ Eleusius regnavit, quem Ceres
docuisse fertur omnem agriculturam, à quo &
civitas nominata est. Car. Steph.

λαύνοντο

λαύνοντο ὃ ὑπὸ πάντων τῶν Ἑλλήνων,
 ἀχχωμένων μὲν τοῖς ἔργοις, φοβε-
 μένων ὃ τ' Εὐρυθέως δυνάμιν, ἀρι-
 νόμοι εἰς τιμὰς τ' πάλιν, ἰκέτω ἐπὶ
 τ' βωμὸν ἐκαθέζοντο. Ἐξαίεμενε ὃ
 αὐτὸς Εὐρυθέως, Ἀθηναῖοι ἐκ ἡδέλη-
 σαν ἐκδῆναι, ἀλλὰ τ' Ἡρακλῆες ἀρετὴν
 μᾶλλον ἡδῆντο, ἢ τ' κίνδυνον τ' ἑαυτῶν
 ἐφοβῆντο, καὶ ἡξιῶν ὑπὸ τῶν ἀδυνεσέ-
 ρων μὲν τὰ δίκαια διαμάχῃσιν μᾶλ-
 λον, ἢ τοῖς δυναμένοις χαιρεζόμενοι
 τὰς ὑπὸ ἐκείνων ἀδικημένους ἐκδῆ-
 ναι. Ἐπερατώσαντο δ' Εὐρυθέως
 μὲν πρὸ τῶν ἐκείνῳ χρόνῳ Πελοπόννη-
 σον ἐχόντων, ἐκ ἐγγύς τῶν δεινῶν γε-
 νόμοι μετέγνωσαν, ἀλλὰ τὴν αὐτὴν
 εἶχον γνώμην, ἣν περ πρὸτερον. Ἀ-
 γαρδὸν μὲν ἐδὲν ἰδίᾳ ὑπὸ τ' πατρὸς
 αὐτῶν πεπονδότες, ἐκείνας τ' ἐκ εἰ-
 δότες ὁποῖοί πινες ἄνδρες ἔσονται γε-
 νόμοι. Δίκαιον ὃ νομίζοντες εἶναι,

Ἐπὶ τὸν βωμὸν &c.] Creditur à nonnullis
 hoc primum ab Atheniensibus asylum fuisse
 constitutum, & Asyli jus altaribus ac templis,
 Principumque statuis tributum, licet non om-
 nibus. Qui ad hujusmodi templa & Altaria
 confugiebant, inde extrahi non poterant. Qua-
 re Liv. lib. 35. dicit: Eâ religione, & eo
 jure sancto quo sunt templa, quæ Asyla Græci
 vocant. Vide plura Euripid. in Supplic. Act. 1.

ἡ περὶ τὰς ἐχθρας ὑπαρχέσης πρὸς
 Ἑυρυδέα, ἐδὲ κέρδους περιειμένους πλὴν
 δόξης ἀγαθῆς, τοσούτον κίνδυνον ὑπὸ
 αὐτῶν ἦσαντο, τοὺς μὲν ἀδικημένους,
 ἐλεῦντες, τὰς δ' ὑβρίζοντας, μισθύντες
 καὶ τὰς μὲν κωλύειν ἐπιχειρῶντες, τοῖς
 δ' ἐπικρῖν ἀξιῶντες, ἡ γέμφοι ἐλδι-
 δερῖας μὲν σημεῖον εἶναι, μηδὲν ποι-
 εῖν ἄκοντας, δικαιοσύνης δ' τοῖς ἀ-
 δικημένοις βοηθεῖν, διψυχίας δ' ὑπὸ
 γάτων ἀμφοτέρων εἰς δέοι, μαχομέ-
 νους ἀποθνήσκειν. Τοσούτον δ' ἐφρό-
 νων ἀμφοτέρω, ὥς θ' οἱ μὲν μετ' Ἑυ-
 ρυδέως ἐδὲν παρ' ἐκόντων ἐζήτεν Ἑυ-
 εῖσκεσθαι, Ἀθηναῖοι δ' ἐκ ἐζήτεν Ἑυρυ-
 δέα αὐτὸν ἐκείδοντα, τὰς
 ἡλικίας αὐτῶν ὕξελεῖν. Πα-
 ραξάμφοι δ' ἰδίᾳ δυ-
 νάμει τ' ἡ ἀπάσης Πελοπον-
 νήσου στραπὸν ἐλθῶσαν ἐνί-
 κων μάχῃμοι. Καὶ τῶν παῖδων τὰ
 μὲν σώματα εἰς Ἀθῆνας κατέστησαν, ἀ-
 παλλάξαντες τὰ δεῦς καὶ τὰς ψυχὰς
 ἡλιδέωσαν. "Διὰ τ' τὰ
 πατρὸς ἀρετῇ, ἐκείνης δ'
 τοῖς αὐτῶν κινδύοις ἐσε-
 φάνωσαν. Τοσούτον δ' δι-
 τυχέσεσσι παῖδες ὄντες ἐγένοντο τὰ
 πατρὸς. Ὁ μὲν γὰρ καὶ περ ὢν ἀγα-
 θῶν

" Steph. γρ.
 ἡλικίας αὐτῶν
 παρ' ἐαυτῶν
 ἐξαυτεῖν, πα-
 ράταξ.

" Steph. γρ.
 διὰ τὴν ἡ-
 ρακλεῶς τὴν
 πατρὸς, &c.

θῶν πολλῶν αἵπῳ ἅπασιν ἀνθρώποις,
ἐπίπτονον καὶ φιλόνηκον, καὶ φιλόπμον
αὐτῷ κατεστήσας τὸν βίον, τὺς μὲν
ἄλλους ἀδικούντας ἐκόλασεν, Ἐυρυδεία δὲ
καὶ ἐχθρὸν ὄντα, καὶ εἰς αὐτὸν ἔξαμύρ-
τάνοιτα, ἐκ οὗτος τε ἦν πτωρῆσασθαι.
Οἱ δὲ παῖδες αὐτῆς διὰ τὴνδε τιμὴν
πόλιν τῇ αὐτῇ εἶδον ἡμέρα τιμῆν ἐ-
αυτῶν σωτηρίαν, καὶ τιμὴν τῶν ἐχ-
θρῶν πτωρίαν. Πολλὰ μὲν ἔν τῃ
πῆρχε τοῖς ἡμετέροις πατρὶνοῖς μὴ
γνώμη χρωμένοις περὶ τῆς δικῆς δίκαι-
μάχεσθαι, ἢ τε ῥῶ ἀρχὴν τῆς εἰς δικαίαν.
Οὐ ῥῶ ὥς περ οἱ πολλοὶ πανταχόθεν
σωσευγμένοι, καὶ ἑτέρες ἐκβόλλον-
τες, τὴν ἀλλοτριάν ᾤκησαν, ἀλλ' αὐ-
τόχθονες ὄντες, τὴν αὐτὴν ἐκέκμητο
μητέρα καὶ πατεῖρα. Πρῶτοι δὲ καὶ μό-
νοι, ἐν ἐκείνῳ τῷ χρόνῳ ἐκβάλλον-
τες τὰς παρὰ σφίσιν αὐτοῖς δωασεί-
ας, δημοκρατίαν κατεστήσαντο, ἡγέ-
μενοι τῶν πάντων ἐλδοδερίαν, ὁμό-
νηαν εἶναι μερίσιν. Κοινὰς δὲ ἀλ-
λήλοις τὰς ἐκ τῶν κινδύνων ἐλπίδας
ποίησαντες, ἐλδοδεραῖς ταῖς ψυχαῖς
ἐπολιτῶντο, νόμῳ τὰς ἀγαθὰς π-
μῶντες καὶ τὰς κακὰς κολάζοντες. Ἡ-
γησάμενοι θείων μὲν ἔργον εἶναι τοῦ
ἀλλήλων βίαν κρατεῖσθαι. Ἀνδρώ-

ποις ὃ προσέκην, νόμῳ μὲν ὀρίσαι τὸ
δικαίον, λόγῳ δὲ πείσαι, ἔργῳ δὲ τέ-
τοις ὑπηρετεῖν, ὑπὸ νόμῳ μὲν βασιλο-
μήοις, ὑπὸ λόγῳ δὲ διδασκομήοις.
Καὶ γάρ τοι καὶ θωίτες καλῶς καὶ γνόν-
τες ὁμοία, πολλὰ μὲν καλὰ καὶ θαυμα-
στὰ οἱ πτόργοι τῶν ἐνθάδε κειμένων
εἰργάζοντο, αἰμυνησαὶ δὲ καὶ μεγάλα, καὶ
πανταχῶς οἱ ἔξ ἐκείνων γερνότες, τρέ-
πυα δὲ τὰ πῶς αὐτῶν ἀρετὴν κατέλι-
πον.

"Steph. in
marg. γρ.
μύριοι γὰρ ὑ-
πὲρ ἀπάσης
τῆς Ἑλλ. ut
notavit. Ant.
Muretus in
variis lectio-
nibus.

"Μόνοι γὰρ ὑπὸ ἀ-
πάντων τῶν τ' Ἑλλάδος ὅτι πρὸς
πολλὰς μυριάδας τῶν βαρ-
βάρων διεκινδυνώσαν. Ὁ
γὰρ τ' Ἀσῶς βασιλεὺς ἐκ ἀ-
γαπῶν τοῖς ὑπάρχουσιν ἀ-
γαθοῖς, ἀλλ' ἐλπίζων καὶ
τιμὴν Ἑυρόπῃ δολώσασθαι,

ἔσειλε πενήκοντα μυριάδας στρατὸν.
Ἡγησάμενοι δὲ εἰ τήνδε τὴν πόλιν, ἣ
ἐκῆσαν φίλῳ ποιήσαιντο, ἢ ἄκυσαν
ναυαγιστρέψαιντο, ῥαδίως τῶν πολλῶν
Ἑλλήνων ἄρξιν, ἀπέβησαν εἰς Μαγα-
δῶνα, νομίσαντες οὕτως ἂν ἐρημοτά-
τες εἶναι συμπάχων τὰς Ἑλλήνας εἰ ἔπ-
ρασιαζέσθης τ' Ἑλλάδος ὅτι ὥπνι καὶ ὅ-
πως τοὺς ἐπόντας ἀμυνάσθαι τὸ κίνδυνον
ποιήσαιντο. Ἐπὶ δὲ αὐτοῖς ἐκ τῶν πτο-
γέων ἔργων περὶ τὴν πόλεως τριαύτη δόξα
ᾧει-

φεικισθήκει, ὥς εἰ μὲν πρῶτον ἐπ' ἄλλω
 πόλιν ἴωσιν ἐκείνοις, καὶ Ἀθηναίοις πολε-
 μήσουσι · πρῶτον γὰρ τοῖς ἀδικησάνοις
 ἤξουσιν βοηθήσοντες, εἰ δ' ἐνθάδε πρῶτον
 ἀφίξοντο, ἐδέναι αἰτίας ἢ Ἑλλήνων πολ-
 μήσειν ἑτέρας σώζοντας φανερόν ἐχθραν
 πρὸς ἐκείνας ὑπὲρ αὐτῶν καταδέσθαι. Ὅτε
 μὲν, τοίνυν, ταῦτα δίδενο- " Steph. in
 ἔντο, ἀλλ' οἱ ἡμέτεροι πρῶ- marg. γρ.
 γονοὶ ἐλογισμῷ εἰδότες τὸς πιαῦτα.
 ἐν τῷ πολέμῳ κινδυνεύουσιν, ἀλλὰ νομί-
 ζοντες ὅτι δόκλει δάνατον, ἀδάνατον
 περὶ ἢ ἀγαθῶν καταλείπειν λόγον, ἐκ
 ἐφοβήθησαν τὸ πληθεῖν ἢ ἐναντίων,
 ἀλλὰ τῇ αὐτῇ ἀρετῇ μάλλον ἐπίστυ-
 σαν. Καὶ αἰσχυρόμενοι ὅτι ἦσαν οἱ
 βάρβαροι αὐτῶν ἐν τῇ χώρᾳ, ἐκ ἐνέ-
 μειναν πυδέσθαι, ἐπὶ βοηθῆσαι τὸς
 συμμάχους, ἐπὶ ὥρθησαν δεῖν, ἐτέροις
 ἢ σωτηρίας χάριν εἰδέναι, ἀλλὰ σφί-
 σιν αὐτοῖς τὸς ἄλλους Ἑλληνας. Ταῦ-
 τα μὲν γνώμη πάντες γνόντες, ἀπὸ
 πόντων, ὁλίγοι πρὸς πολλούς. Ἐνόμι-
 ζον γὰρ ἀποθανεῖν μὲν αὐτοῖς ὑπὲρ πάν-
 των προσήκειν, ἀγαθὸν δ' εἶναι μὲν ὁ-
 λίσθαι · καὶ τὰς μὲν ψυχὰς ἀλλοτρίας διὰ

Ὅτι λογισμῷ εἰδότες.] Λογισμὸς hic implicat
 anxietatem quandam meticulosam animi peri-
 cula timide detrectantis.

τὸ θάνατον κελῆσαι, πλὴν δ' ἐκ τῆς
 κινδύνων μνήμης ἰδίαν καταλείπειν.
 Ἡξίεν δ' ἕς μὴ μόνοι νικῶεν, εὐδ' ἂν
 μὲν συμμάχων δυνάσασθαι. Καὶ ἡ-
 πηθύντες μὲν ὀλίγω τῆς ἄλλων περα-
 πλεῖσθαι, νικήσαντες δ', καὶ τὲς ἄλλας
 ἐλευθερώσειν. ἄνδρες δ' ἀγαθοὶ γηρό-
 μυροι, καὶ τῶν μὲν σωμάτων ἀφειδή-
 σαντες, ὑπὲρ δ' ἡ ἀρετῆς φιλοψυχίσα-
 ντες, καὶ μᾶλλον τὲς παρ' αὐτοῖς νόμους
 αἰσχρονομυροὶ, ἔσθλ' μὲν τρέπμα ὑπὲρ δ'
 Ἑλλάδ' ὅ τῶν βαρβάρων ἐν ἡμετέρων,
 ὑπὲρ χρημάτων εἰς τὴν ἀλλοτρίαν ἐκβα-
 λόντων παρὰ τὲς ὅρας τὴν χώρας. Οὐ-
 πω δ' διὰ ταχέων τὴν κίνδυνον ἐποιή-
 σαντο, ὥστε οἱ αὐτοὶ τοῖς ἄλλοις ἀπή-
 γγειλαν τὴν ἐνθάδε ἀφίξιν τῶν βαρβάρων,
 καὶ τὴν τῶν περὶ τὴν νίκην. Καὶ
 γὰρ τοὶ ἑσθλοὶ τῶν ἄλλων ἔδειξεν ὑπὲρ τῶν

Ἄνδρες δ' ἀγαθοὶ, ἴσθι.] Locus hic (inquit Muretus) in omnibus editis libris mutilus est & corruptus, quem sic corrigit ē duobus veteribus libris, altero Veneto, altero vaticano. Ἄνδρες δ' ἀγαθοὶ γηρόμυροι καὶ τῆς μὲν σωμάτων ἀφειδήσαντες ὑπὲρ τῆς ἀρετῆς καὶ φιλοψυχίσαντες, καὶ μᾶλλον τὲς παρ' αὐτοῖς νόμους αἰσχρονομυροὶ ἢ τῶν περὶ τῶν πολεμικῶν κίνδυνον φοβούμενοι, ἔσθλ' ἔσθλ' μὲν τρέπμα ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδ' ὅ τῶν βαρβάρων ἐν τῇ αὐτῶν χώρᾳ ὑπὲρ χρημάτων εἰς τὴν ἀλλοτρίαν ἐμβαλόντων παρὰ τῶν ὁρῶν ἔσθλ' ἔσθλ' τῶν. ἴσθι.

μὲν γ' ὅ

μύρον ἢ κινδύνου, ἀλλ' ἀκύναντες ὑπὸ
 τῆς αὐτῶν ἐλευθερίας ἡδονῇ. Ὡς ἐ-
 δὲν θαυμαστὸν, παλαιῶν ἔργων γεγνη-
 μένων, ὥσπερ κρινῶν ὄντων, ἐπ' αὐτῶν
 ἢ ἀρετὴν αὐτῶν ὑπὸ πάντων ἀνθρώ-
 πων ζητῆσθαι. Μετὰ τὴν ταῦτα Ζέ-
 ξης δ' ἡ Ἀσίας βασιλῆς, καταφρονή-
 σας μὲν τῆς Ἑλλάδος, ἐφιδόμενος
 τῇ τῆς ἐλπίδος, ἀπμαζόμενος ἢ τῶν γε-
 γνημένων, ἀχρόμυθος ἢ τῇ συμφορᾷ.
 Ὁρμιζόμενος τῇ τοῖς αἰπτοῖς ἀπαθῆς δι' ὧν
 κακῶν καὶ ἀπειρῶν ἀνδρῶν ἀγαθῶν, δε-
 κάτω ἔτει ᾧδε σκιδασάμενος, χιλίαις καὶ
 καὶ διακοσίαις ναυσὶν ἀφίκετο. ἡ τῇ πε-
 ζῆς σφαίρας ἔως ἀπειρον τὸ πλῆθος
 ἦγεν, ὥς καὶ τὰ ἔθνη, τὰ μετ' αὐτῆς
 ἀκολοθήσαντα πολὺ ἂν ἔργον, εἴη κα-
 ταλέξει. Τὸ τὴν μέγιστον σημεῖον τῶν
 πλήθους. Ὁδὸν γὰρ αὐτῶν χιλίαις ναυσὶ
 διαβιβάσαι καὶ τὸ σενότατον τῶν Ἑλ-
 λεσπόντων πῶς εὐχαπὰν ἐκ τῆς Ἀσίας εἰς
 πῶς Ἑυρώπῃ, ἐκ ἐδέλησεν, ἡγεμὼν
 ἢ διατεβὴν αὐτῶν πολλὴν ἔσεσθαι.
 Ἀλλ' ὑφιδὼν, καὶ τὰ οὐρεὶ πεφυκότα,
 καὶ τὰ θεῖα περὶ γυμνασία, καὶ τὰς ἀν-
 θρωπίνους διανοίας, ὁδὸν μὲν διὰ τῆς
 θαλάσσης ἐποίησατο, πλὴν τῇ διὰ τῆς γῆς
 ἡν ἀγχασε γυμνάσει. Ζάξας μὲν τῆς Ἑλ-
 λήσποντος, δι' ὁρύξας ἢ τῆς αἰῶνος, ὑφι-
 σταμένης

σαμένους ἔδενδς, ἀλλὰ τῷ μὲν ἀκόντων
 ὑπακούντων, τῷ δὲ ἐκόντων προσδιδόν-
 των, Ὅι μὲν μὲν ἔχ' ἰκανοὶ ἦσαν ἀ-
 μυυῶνται, οἱ δὲ ὑπὸ χημάτων ἐφθαρ-
 μένοι. Ἀμφότερα δ' ἦν αὐτὲς τὰ
 πείθοντα, κέρδιον, καὶ δέον. Ἀθη-
 ναῖοι δ' ἔτι διακημένης τῆς Ἑλλά-
 δος, αὐτοὶ μὲν εἰς τὰς ναῦς εἰς βάν-
 τες, ἐπὶ Ἀρλεμίσσιον ἐβόηθησαν, Λακε-
 δαιμόνιοι δὲ καὶ τῶν συμμάχων ἔνιοι
 εἰς θερμοπύλας ἀπῆνθησαν, ἠγέμενοι
 διὰ τὸ γενόσημα τῶν χερσίων, τὸ πά-
 ρον ὅσον τε ἔσεσθαι διαφυλάττειν. Γε-
 νομένους δὲ τῷ κινδύνῳ καὶ τὸ αὐτὸν
 χέρον, Ἀθηναῖοι μὲν ἐνίκων τῇ ναυ-
 μαχίᾳ, Λακεδαιμόνιοι δὲ ἔτι πῶς ψυ-
 χαῖς ἐνδεεῖς ῥυόμενοι, ἀλλὰ τῷ πλή-
 ρει ψαδέντες, καὶ ὅς φυλάττειν ὄντο,
 καὶ πρὸς ὅς κινδυνάσειν ἔμελλον ἔχ' ἡ-
 ῖπηνδέντες τῶν ἐναντίων, ἀλλ' ἀποδα-
 νόντες ἔτι περ ἐτάχθησαν μάχεσθαι. Τέ-
 ῖον δὲ τὰς τρεῖς τῷ μὲν δυσυχησάντων,
 τῶν δὲ τὸ πλεονέκτημα κερτησάντων, οἱ μὲν
 ἐπορεύοντο ἐπὶ τῇδε τὴν πόλιν. Ὅι
 δ' ἡμέτεροι πρὸς ἄλλους πυδόμενοι μὲν τὴν
 γαλήνην Λακεδαιμονίοις συμφορὰν,
 ἀπορῥήγες δὲ τοῖς πειρῶσιν πρὸς γυμνα-
 σιν, εἰδότες δ' ὅτι εἰ μὲν καὶ γῆς
 τοῖς βαρβάρους ἀπωτήσονται, ὅτι πλεονέ-
 σοντες

σαντες ὁλίαις ναυσὶν ἐρήμῳ τὴν πό-
λιν λήψονται. Ἐἰ δ' εἰς τὰς τριήρ-
εις ἐμβήσονται, ὑπὸ τῆς πεζῆς στρατῶς
ἀλώσονται. Ἀμφοτέρω δ' ἐδωθήσονται,
ἀμυνάσαι τε καὶ φυλακὴν ἰκανὴν κατα-
λιπεῖν. Δυσὶν δ' ὡρσκειμένοις πτό-
τερον χρὴ τὴν πατείδα *Apud Steph.*
ἐκκλίνειν, ἢ μὲν τῶν βαρ- *legitur κατὰ*
βάρων ὁμομένους καταδύ- *λιπεῖν. in*
λώσασθαι τὴν ἑλληναν, ἢ γη- *marginē vero*
σάμμοι κρεῖττον εἶναι μὲν ἀ- *ἐκκλίνειν, ut*
ρετῆς, καὶ πενίας, καὶ φυγῆς ἐλδ' ἀντι-
αν, ἢ μὲν ὀνείδους καὶ πλῆθος δαλείων
τῆς πατρίδος. Ἐξέλιπον ὑπὸ τῆς
Ἑλλάδος τὴν πόλιν, ἵνα ἐν μέρει πρὸς
ἐνατέραν, ἀλλὰ μὴ πρὸς ἀμφοτέρας
ἅμα τὰς δυνάμεις κινδυνώσωσιν, ὑ-
πεκδέμενοι παῖδας, καὶ γυναῖκας, καὶ
μητέρας εἰς Σαλαμῖνα, σωτήριον καὶ
τὸ τῶν ἄλλων συμπάχον ναυπλέον. Οὐ
πολλοὶ δ' ὕστερον ἡμέρας, ἦλθε καὶ

Ἐἰς τὰς τριήρεις.] Legimus apud Budæum
de assē lib. 5. Demosthenem legem tulisse ut
300 opulentiores cives hāsce triremes *τριήρεις*
instruere suis sumptibus cogantur. Præfati
Triremium dicebantur *τριήρεις*. Hi arma-
mamenta ac victum suis impendiis Remigibus
suppeditabant *Sigon. lib. 4.*

ὑπεκδέμενοι δ' ὅτι.] Cicero depositos hos
omnes fuisse dicit Troozene lib. 3. Offic.

ἢ πρὸς

ἡ περὶ τὴν στρατὸν, καὶ τὸ ναυμαχικὸν τὸ
 ἦν βαρβάρων, ὅπως ἐκ αὐτῶν ἰδὼν, ἐφο-
 ρήθη, οἱ δὲ μέγας καὶ δεινὸς τῇ δὲ τῇ
 πόλει κινδυνῶν ὑπὲρ τῆς τῶν Ἑλλή-
 νων ἐλευθερίας ἐγωνίσθη. Ποίαν δὲ
 γνώμην εἶχον ἢ οἱ θεόμυθοι τὰς ἐν
 Ἰαῖς ναυὸν ἐκείναις, ἔσης καὶ τῆς αὐ-
 τῶν σωτηρίας ἀπέχε, καὶ τὰ πρὸς τὸν
 κινδύνον, ἢ οἱ μέλλοντες ναυμαχίῃσιν
 ὑπὲρ τῆς φιλόπτητος, ὑπὲρ τῶν ἀθλῶν
 τῶν ἐν Σαλαμινίοις. Τότετον παρὰ
 χρόνον περὶ τὴν πλῆθους πολεμίων,
 ὥς τε ἐλάχιστον μὲν αὐτοῖς ἦν τῶν
 παρόντων κακῶν ἢ θάνατον ἢ αὐτῶν
 περιεμέναι, μερίσιν δὲ συμφορὰν ὑπὸ
 τῶν βαρβάρων ἐτυχεσάντων, τὰς ὑπὸ
 ἐκτεθέντας ἡλπίζον περὶσεῖναι. Ἦτοι
 διὰ τὴν ὑπάρχουσαν ἀπορίαν, πολλὰ-
 κίς μὲν ἐδεξιώσαντο ἀλλήλους, εἰκό-

“Ὅπως ἐκ αὐτῶν ἰδὼν.] non est cur miremur au-
 thorem nostrum hoc ita dicere; cum Justi-
 nus asserit Navium decies centena millia fuisse
 lib. 3. Sed supra omnem fidem.

Ἐδεξιώσαντο.] Notandum est. morem hunc
 jungendi dexteras tum in latis & festivis ami-
 corum conventibus ac salutationibus observatum
 fuisse, tum inter charissimos amicos, & fami-
 liares, vel periculosissimos casus subituros vel
 à se invicem discessuros, & supremum suis
 Vale dicturos, ideoque tam tristitiam animi &
 ægritudinem indicat quam lætitiā, quasi quis

τως ὃ σφάς αὐτὲς ὠλοφύραντο. Ἐιδότες μὲν τὰς σφετέρας ναῦς ὀλίγας ἔσας, ὀρῶντες ὃ πολλὰς τὰς ἡμῶν πολεμίων. Ἐπιστάμενοι ὃ τὴν πόλιν ἡρημομένῃ. Τὴν ὃ χώραν πορθεμένην, καὶ μεσὺν ἡμῶν βαρβάρων. Ἰερῶν ὃ κοιμηθῶν, ἀπάντων δὲ ἐγγύς ὄντων θενῶν. Ἀκούοντες δὲ ἐν ταύτῃ συμμιγμένῃ Ἑλληνικῇ καὶ βαρβαρικῇ παιάνῳ, ὡς κελεύσμεν δὲ ἀμφοτέρων, καὶ κραυγῆς ἡμῶν διαφθιζομένων, καὶ τῆς θαλάττης μεσῆς ἡμῶν νεκρῶν, καὶ πολλῶν μὲν συμπεπνόντων, καὶ φιλιῶν, καὶ πολεμίων ναυμαχίων, ἀντιπάλῃς ὃ πολὺν χρόνον ἔσθης τῆς ναυμαχίας. Δοκῶντες, τό τε μὲν νενικηκέναι καὶ σωθῆναι, τότε δὲ ἠπῶσθαι, καὶ ἀπολωλέναι. Ἦσαν δὲ τὰ παρόντα φόβον πολλὰ μὲν ὥς ἴδυσαν ἰδεῖν ὧν ἐκ εἶδον, πολλὰ δὲ ἀκούσαι ὧν ἐκ ἤκουσαν. Ποῖται δὲ ἐχέμεν τεῖσαι θεῶν ἐγένοντο, ἢ θυσιῶν ἀνα-

dixerit amicum relicturus, quam nollem sed ferendum est. Vale.

Καὶ βαρβαρικῇ παιάνῳ.] Παιὴν Πξαν erat hymnus propriè in laudem Apollinis, qui canebatur ad amoliendum & propoliandum aliquod malum: vel frequenter in praelii congressu, ut prosperè dimicerent, vel post partam victoriam. Παιννίζειν dicebantur qui hymnos in Apollinis laudem decantabant: vel latiori in sensu qui Deos propitios celebrabant. Suidas.

μνηστῆς,

μηήσεις, ἑλεός τε παίδων καὶ γυναικῶν
 πόθο, δικτός τε πατέρων καὶ μητέρων;
 λογιζόμενος δ' εἰ δυσυχίσειν ἤμ' μελλόντων
 ἔσεται κακῶν. Τίς ἐκ ἂν θεῶν ἠλέη-
 σεν αὐτὰς ὑπὲρ τῶν μεγέθους τῶν κινδύνων,
 ἢ τις ἀνδρῶν ἐκ ἀνεδάκρυσεν, ἢ τ' τόλ-
 μης αὐτὰς ἐκ ἂν ἠγάδη; ἢ πολὺ
 πλείστον ἐκεῖνοι, καὶ τὴν ἀρετὴν ἀπάκ-
 των ἀνθρώπων δεινέστερον, καὶ ἐν τοῖς
 θαλάμοις καὶ ἐν τοῖς τῶν πολέμων κιν-
 δυοῖσι. Ἐκλιπόντες μὲν τὴν πόλιν,
 εἰς τὰς ναῦς δ' ἐσβάντες, τὰς δ' αὖ-
 τῶν ψυχὰς ὀλίγας ἔσας ἀνπτὰ ξαντες
 παρὰ πλῆθος παρὰ τ' Ἀσίας. Ἐπέδειξαν ὅ
 πάντες ἀνθρώποις νικήσαντες τῇ νου-
 μαρχίᾳ. ὅτι κρείττον μετ' ὀλίγων ὑπὲρ
 τῆς ἐλδοθερείας κινδυνεύειν, ἢ μὲν πολ-
 λῶν βασιλευσύνων ὑπὲρ τῆς αὐτῶν δε-
 λείας. Πλείστα ὅ καὶ κάλλιστα ἐκεῖνοι
 ὑπὲρ τῆς ἡμ' Ἑλλήνων ἐλδοθερείας σωσε-
 βάλοντο. Στρατηγὸν μὲν θεμιστοκλέα
 ἰκανώτατον εἰπεῖν, καὶ γινώσκειν καὶ περ-
 ἶναι, ναῦς ὅτι πλείους ἡμ' ἁλ-
 λων "συμμάχων, ἀνδρας
 δ' ἐμπειροτάτους. Καὶ τοι
 πίνες ἂν τέτοις ἡμ' ἁλλων
 Ἑλλήνων ἦεναι γνώμη, καὶ

" Steph. in
 marg. γρ.
 ἁλλων ἀπέν-
 των βαρβα-
 ρων.

Στρατηγ.] Στρατηγὸς idem qui θαλασάρχης
 duflor Ierierum 156. & στρατηγία seu φάλα-
 γή τις

πλήθει, καὶ ἀρετῇ, ὥς τε διηγάως μὲν
 ἀναμφισβητήτως αἰετοῖα τῆς ναυμα-
 χίας ἔλαβον, ὥρα τῆς Ἑλλάδος.
 Εἰκότως ὃ πῶν δ' ἔτι χαν ὁμονοῦσαν
 τοῖς κινδύοις ἐκλήσαντο, γνησίαν δ' καὶ
 αὐτόχθονα τοῖς ἐκ τῆς Ἀσίας βαρβάροις
 τῇ αὐτῶν ἀρετὴν ἐπέδειξαν.

Ἐν μὲν ἔν τῇ ναυμαχίᾳ πύετες
 οὗτοι πασχόντες, καὶ πολὺ πλείεσσιν ἢ
 κινδύων μεταχόντες τῇ ἰδίᾳ ἀρετῇ,
 κοινὴν τὴν ἐλευθερίαν τοῖς ἄλλοις ἐκ-
 τίσαντο. Ὑστερον δ' Πελοποννησίων τε-
 κιζόντων ἢ ἰσχυρόν, καὶ ἀγαπόντων μὲν
 τῇ σωτηρίᾳ, νομιζόντων δ' ἀπικλάχ-
 θαι τὸ κατὰ δαλατῆαν κίνδυνον, καὶ δια-
 νομένων τὰς ἄλλας Ἑλλήνας παῖδας,
 ὑπὸ τοῖς βαρβάροις γενομένους, ὀργισθέν-
 τες Ἀθηναῖοι, συνεβέβηκον αὐτοῖς ἐ-
 παύειν πῶν γινώσκοντες ἔξουσιν περὶ ἀπα-
 σιν τὴν Πελοπόννησον τεῖχος περιβα-
 λῆν. Εἰ γὰρ αὐτοὶ ὑπὸ Ἑλλήνων περ-
 διδουμένοι μὲν τῶν βαρβάρων ἔσονται, ἔ-
 τ' ἐκείνοις δέησιν χρίων νεῶν, ἔ-
 τε τέρας ὀφελήσειν τὸ ἐν ἰσχυρῷ ἱε-
 ρος. Ἀκινδύνως γὰρ ἔσονται τὴν τῆς
 θαλάσσης ἀρχὴν τὴν βασιλείαν· διδα-

ἡ γὰρ ἡσ continent 4 mille & 96. viros. Vi-
 de Arran.

σχοδοίμοι

σκόμφοι ὃ καὶ νομίζοντες αὐτὸ μὲν ἀ-
δικά τε ποιεῖν καὶ κακῶς βελδέεσθαι,
Ἀθηναῖες ὃ δίκαιά τε λέγειν, καὶ τὰ
βέλπιστα αὐτοῖς ὄφθαιναι, ἐβοήθησαν
εἰς Πλαταιάς, ὑποδράντων ὃ ὑπὸ νύκ-
τα τῶν πλείστων συμμάχων ἐκ τῶν πό-
ξεων διὰ τὸ πλεῖστον τῶν πολεμίων.
Λακεδαιμόνιοι μὲν καὶ Τεγεάῳ, τὸς βαρ-
βάρους ἐπρέψαντο, Ἀθηναῖοι ὃ καὶ πλα-
ταιῆς πάντας τὸς Ἕλληνας ἐνίκων μα-
χόμενοι, τὸς ἀπογνόντας τῆς ἐλπίθε-
ρίας, καὶ ὑπεμείναντας τὴν δουλείαν.
Ἐν ἐκείνῃ ὃ τῇ ἡμέρᾳ καλῶς τε-
λάσθην τοῖς περὶ τοὺς κινδύους ἐπι-
δέντες, βέβαιον μὲν τὴν ἐλπίθερίαν
τῇ Ἑυρώπῃ κατηργάσαντο, ἐν ᾧ πασι
ὃ τοῖς κινδύοις ὄντες ἔλεγχον τῆς
ἑαυτῶν ἀρετῆς, καὶ μόνοι, καὶ μεθ' ἐ-
τέρων, καὶ πεζομαχῶντες, καὶ ναυμα-
χῶντες, καὶ πρὸς βαρβάρους καὶ πρὸς τὸς
Ἕλληνας ὑπὸ πάντων ἡξιώθησαν, καὶ
μεθ' ὧν ἐκινδύνισον, καὶ πρὸς ἑς ἐπο-
λέμεν ἡγεμόνες γενέσθαι τῆς Ἑλλάδος.
Ἦν δὲ τῶν ὃ χρόνον Ἑλληνικὴ πόλεμος κα-

Ἦν δὲ τῶν ὃ χρόνον Ἑλληνικὴ πόλεμος κα-
Leviter admo-
dum intestina Græcorum bella perfringit, quæ
tamen & gravissima erant & diuturna teste
Thucidide. Sed exultimare licet ipsum pudore
prohibitum maximas Græcorum inter ipsos

πασάντῃ,

ταςάντθ, δια ζήλον τῷ γεννημένων
 καὶ φόνων τῷ πεπραγμένων, μέγα μὲν
 ἅπαντες φρονέοντες, μικρῶν δ' ἐγκ-
 λημάτων ἕκαστοι δέοντο, ναυμαχίας
 Ἀθηναίοις, πρὸς Ἀιγινήταις καὶ τὰς ἐκεί-
 νων συμμάχους ἡγομένης, ἐσθδμήκοντα
 πειρήσεις αὐτῷ ἐλάβανον. Πολιορκούν-
 των ὃ καὶ τὸ αὐτὸν χρόνον, Ἀιγυπθόν
 τε καὶ Ἀιγίνα, καὶ τὴν ἡλικίας ἀπόσης, ἐν
 τε ταῖς ναυσὶ, καὶ ἐν τῇ πεζῇ στρατι-
 μα, Κορίνθιοι καὶ οἱ ἐκείνων σύμμαχοι
 ἡγέμενοι ἢ εἰς ἔρημα πλὴν χόρσαν ἐμ-
 βαλεῖν, ἢ ὅτι Ἀιγίνης ἄξιον τό στρατό-
 πεδον, ὅτε ἐλθόντες πανδημεὶ Γερανίαν
 κατέλαβον. Ἀθηναῖοι ὃ τῷ μὲν ἀπόν-
 των, τῷ δ' ἐγγυς ὄντων, ἐδένα ἐ-
 πόλμισαν μεταπέμψασθαι, ταῖς δ' αὖ-
 τῶν ψυχαῖς πεισάσαντες, καὶ τῶν ὀπι-
 ὄντων καταφρονήσαντες οἱ γενναίτεροι,
 καὶ οἱ τὴν ἡλικίας ἐντὸς γεγονότες, ἡξι-
 εον αὐτοὶ μόνοι τὸ κίνδυνον ποιήσασθαι.
 Οἱ μὲν ἐμπειεῖα πλὴν ἀρετῇ, οἱ ὃ
 φύσει κεκτημένοι. καὶ οἱ μὲν, αὐτοὶ πολ-
 λαχρὸν ἀγαθοὶ γεννημένοι, οἱ ὃ ἐκεί-
 νες μιμέμενοι. Τῶν μὲν πρεσβυτέ-
 ρων ἀρχεῖν ὀπισθιμένων, τῶν ὃ νεω-
 τέρων τὸ ὀπιταθόμενον ποιεῖν δυνά-

clades non recensuisse ; præcipuè cum à pro-
 posito longè aberat.

μίτων

μένων, Μυρωνίδεσθε παθγῆντο ἅπαν-
 τήσαντες αὐτοὶ εἰς τὴν Μεγαρικὴν,
 ἐνίκων, μαχόμενοι ἅπαρ τὴν δυνάμιν
 τὴν ἐκείνων. Τοῖς ἡδὴ ἀπειρηκόσι καὶ
 τοῖς ἔπο δυνάμενοις τὰς εἰς τὴν σφε-
 τέραν ἐμβαλεῖν ἀξιώσαντας εἰς τὴν
 ἀλλοτρίαν ἀπαντήσαντες, τρέπμον ὃ
 σήσαντες καλλίσε μὲν αὐτῆς ἔργα,
 αἰχμῆς ὃ τοῖς πολεμίοις. Οἱ μὲν ἔκ
 ἔπ τοῖς σώμασιν. Οἱ δ' ἔπο δυνά-
 μιοι, ταῖς ὃ ψυχῆς ἀμφοτέρω κρεί-
 πτες γένεοι, μὲ καλλίσε δόξης εἰς
 ὃ αὐτῶν ἀπελθόντες, οἱ μὲ πάλιν ἐ-
 παιδεύοντο, οἱ ὃ περὶ τῶν λοιπῶν
 ἐβελδύοντο. Καθ' ἔχασον μὲν ἔρφδι-
 ον τὰ ὑπὸ πολλῶν κινδυνόδεγτα, ὑφ'
 ἐνὸς ῥηθῆναι. Οὐδε τὰ ἐν ἅπαντι
 πῶ χρόνῳ περὶχθέντα, ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ
 δηλοθῆναι. Τίς γὰρ ἂν ἢ λόγῳ, ἢ
 χεῖρ, ἢ ῥήτρεϊ κανὸς γένοιτο μινύ-
 σαι τὴν τῶν ἐνθάδε κειμένων ἀνδρῶν
 ἀρετὴν; μὲ πλείων γὰρ πόνων καὶ φα-
 νερωτάτων ἀγώνων, καὶ καλλίστων κιν-
 δυνῶν, ἐλδόμενοι μὲν ἐποίησαν ὃ Ἐλ-
 λάδα, μεγίστω δ' ἀπέειξαν ὃ ἑαυ-
 τῶν πατερίδα. Ἐβδμήκοντα μὲν ἔπ
 τῆς θαλάσσης ἀρξάντες, ἀσασιᾶς ὃ
 παρὰ γῆς, τὰς συμμάχους, ἐ τοῖς ὀλί-
 γοις τὰς πολλὰς δαλεύειν ἀξιώσαντες,
 ἀλλὰ

ἀλλὰ τὸ ἴσον ἔχειν ἅπαντας ἀναγκα-
σαντες, ὃ ὃ τὰς συμμάχους ἀδινεῖς
ποιῶντες, ἀλλὰ καὶ κείνους ἰσχυρὸς κα-
δισάντες, καὶ τὴν αὐτῶν δυνάμιν τοσαύ-
την ἐπιδείξαντες, ὥς θ' ὁ μέγας βα-
σιλεὺς, ἐκ ἑπ' τῶν ἀλλοτρίων ἐπεθύ-
μη, ἀλλ' ἐδίδεκε τῶν ἑαυτοῦ, καὶ περὶ
τῶν λοιπῶν ἐφοβεῖτο, καὶ ἔτε πειήρεις ἐν
ἐκείνῳ τῷ χρόνῳ ἐκ τῆς Ἀσίας ἐπεί-
σαν, ἕτε πύραν ἐν τοῖς Ἑλλησι κα-
τέστη, ἕτε Ἑλληνὶς πόλις ὑπὸ τῶν βαρ-
βάρων ἠνδραποδίσθη. Τοσαύτῳ σω-
φροσύνῳ καὶ δέος ἡτέτων ἀρετῇ πᾶ-
σιν ἀνθρώποις παρείχεν, ὧν ἕνεκα δεῖ
μόνες, καὶ προσάτας τῶν Ἑλλήνων, καὶ
ἡγεμόνας πλεον γίγνεσθαι. Ἐπιδείξαν
ὃ καὶ ἐν ταῖς δυστυχίαις τὴν αὐτῶν
ἀρετὴν. Ἀπολλυμένων γὰρ τῶν νεῶν
ἐν Ἑλλησπόντῳ, εἴτε ἡγεμόνοις κακῶς,
εἴτε θεῶν διανοίᾳ, καὶ συμφορᾷ ἐκεί-
νης μεγίστης γλυομένης, καὶ ἡμῶν τοῖς ду-

Καὶ προσάτας,] Προσάτης dux erat dux sive
praefectus qui rei alicui praerat eamque ad-
ministravit. Xen. Hell. 3. Πάσης γὰρ Ἑλλά-
δος προσάται εἰπ. & Pæd. 7. Προσάτης αὖ πο-
λέμικ. Illi qui Perigrinorum affectorum inju-
ria suscipiebant, eisdemque tutabantur, tam
προσάται dicti erant, quam πρόξενοι. Sic &
Plutarch in Mario. Πάτρηνας καλεῖται τὰς προ-
σάτας οἱ Ρωμαῖοι.

συγίσασθαι,

ευχήσασι, καὶ τοῖς ἄλλοις Ἑλλησιν ἐδή-
 λωσεν, ὅτι πολλῶν χερσὶν ὕπερρον, ὅτι ἡ
 τὴ πόλεως δυνάμεις τὴ Ἑλλάδι ἦν σω-
 τηεῖα. Ἐτέρων γὰρ ἡγεμόνων γενομέ-
 νων, ἐνίκησαν μὲν ναυμαχίαις τὰς
 Ἑλληνας, οἱ πρῶτον εἰς τὴ θάλασσαν
 ἐκ ἐμβαίνοντες, ἐπλάσαν δ' εἰς τὴν
 Ἑυρώπην. Δελεύεσι δὲ πόλεις Ἰῶν Ἑλ-
 λήνων, τύραννοι δ' ἐγκαθίστανται. Οἱ
 μὲν μὲν Ἰῶν ἡμετέραν συμφορὰν, οἱ
 δὲ, μὲν Ἰὴν νίκῃ Ἰῶν βαρβάρων, ὥστε
 ἄξιον ἦν ὅτι παρὰ τῷ Ἰάφῳ τότε κεί-
 ραντες τὴ Ἑλλάδι, καὶ πενθήσαντες ἐν-
 δάφει κειμένους, ὡς συγκαταδαπτομένης
 τῆς αὐτῶν ἐλευθερίας τῆς τέτων ἀρε-
 τῆς, ὡς δυστυχὲς μὲν ἡ Ἑλλάς, ποσέ-
 των ἀνδρῶν ὄρφανὴ γενομένη, ἀτυχὲς
 δ' ὅ τῆς Ἀσίας βασιλεὺς, ἐτέρων ἡγε-
 μόνων λαβόμενος. Τῇ μὲν γὰρ, τέτων
 σεριθείσῃ δακρύα, ᾤκισεν, τῷ δ' ἄλ-
 λων, ἀρξάντων ζῆλον ἐγγίνετο τὴ τῶν

Κείρανται. Ἦσ. Ἰ In luctu caput radebant
 Graeci, nec non prolixiores formosioresque ca-
 pillos (πλόκαμον sive βόσρυκον) vel tumulis
 imposuerunt, vel iniecerunt in ignem. Eusta-
 thius in Iliad. β. Δίγοντο τὸν μὲν ἄλλον πάν-
 τα χερσὶν κομᾶν οἱ Ἕλληνες. ἐν δὲ πένθεσι χαρὰ
 κείρανται, Ἦσ. De more hoc vide & Cicero-
 nem lib. 3. Tusculan. quaest. p. m. 222. Ex
 hac opinione sunt illa varia & detestabilia ge-
 nera lugendi, Ἦσ.

στρ

παρ' ὧν διανοίας, ἀλλὰ ταῦτα μὲν
 ὑπὸ πάσης ὀλοφύρεται τῇ Ἑλλάδι Θ, ἐ-
 κείνων δὲ ἥν' ἀνδρῶν ἀξίον ἐν ἰδίᾳ,
 καὶ δημοσίᾳ μεμνηῖται, οἱ φάροντες τῇ
 δακρίαν, καὶ πρὸ τῆς δικαίας μαχόμενοι,
 καὶ ὑπὸ τῇ δημοκρατίας σασιάζεσθαι, πάν-
 τας πολεμίας κεκλημένοι, εἰς τῇ Πει-
 ραιᾷ κατήλθον, ἐκ ὑπὸ νόμους ἀναγ-
 γαδέντες, ἀλλ' ὑπὸ τῇ φύσεως πε-
 θέντες καὶ νοῖς κινδυνώοις τὴν παλαιὰν
 ἀρετὴν ἥν' παρ' ὧν μιμησάμενοι, ἢ
 αὐτῇ ψυχῇ κοινῶς τὴν πόλιν, καὶ
 τοῖς ἄλλοις κτιστάμενοι θάνατον μετ'
 ἐλαδρείας αἰρέμενοι, ἢ βίην μὲν δακρίαν.
 Οὐχ ἡπὶ τῇ συμφορᾷ αἰχμησάμενοι,
 ἢ τοῖς ἐχθροῖς ὀρμίζόμενοι μάλλον
 βεληθέντες ἐν τῇ αὐτῇ ἀποθνήσκουσιν,
 ἢ ζῆν τῇ ἀλλοτρίᾳ οἰκύντες, συμμά-
 χους μὲν ὄντας, καὶ σωθῆναι ἐχόντες, πο-
 λεμίας δὲ τῇς προτέρας ὑπάρχοντας καὶ τῇς
 πολιτας τοὺς ἑαυτῶν. Ἀλλ' ὅπως ἐπὶ
 πληθὺ Θ ἥν' ἐναντῶν φοβηθέντες, ἀλλ'
 ἐν τοῖς σώμασι τοῖς ἑαυτῶν κινδυνώ-
 σαντες, τρέποντες μὲν ἥν' πολέμιων ἐ-
 σθῆ, μάρτυρας δὲ τῇς αὐτῶν ἀρετῆς
 ἐγγυὲς ὄντας τῇ δὲ τῇ μνήματι Θ τοὺς
 Λακεδαιμονίων τάφους παρέχονται. Καὶ
 γὰρ τοὶ μέγαλοι μὲν ἀντὶ μικρῶς ἀπέ-
 δειξαν τὴν πόλιν. Ὁμοιοῦν δὲ ἀντὶ
 σασιάζεσθαι

σασιζέσης ἀπέριωαν, λείψι ὃ ἀντὶ τῆς
 καθηρημένων ἀνέστη. Ὅι ὃ κατελ-
 δόντες αὐτῶν ἀδελφὰ τὰ βελδύματα
 τοῖς ἔργοις τῆς ἐνθάδε κειμένων ἐπιδει-
 κνύοντες, ἐκ ὅπῃ πτωχείαν τῶν ἐχθρῶν,
 ἀλλ' ὅπῃ σωτηρίαν τῆς πόλεως ἐτράποντο.
 καὶ ὅτε ἐλαττωμένοι δυνάμενοι, ἔτι αὐ-
 τοὶ πλέον ἔχειν δεόμενοι, τῆς μὲν αὐτῶν
 ἐλδοθείας, καὶ τοῖς βελοφόροις δολιχά-
 εις μετέδωκαν, τῆς δὲ ἐκείνων δολιχά-
 αὐτοὶ μετέχειν ἐκ ἡξίωσεν, ἔργοις ὃ μεί-
 σοις καὶ καλλίστοις ἀπελογίσαντο, ὅτι ἐκα-
 κία ἢ αὐτῶν, ἔτι δὲ ἀρετῇ τῶν πολεμίων,
 πρὸς τὴν ἐδυσχύνον ἡ πόλις. Εἰ γὰρ σα-
 σιάσωντες πρὸς ἀλλήλους βίᾳ παρόντων
 Πελοποννησίων καὶ τῶν ἄλλων ἐχθρῶν εἰς
 τὴν αὐτῶν οἰοί τε ἐγίνοντο κατελθεῖν,
 δῆλον ὅτι ῥαδίως ἂν ὁμονοήσας πο-
 λεμεῖν αὐτοῖς ἐδυνάμηντο. Ἐκεῖνοι μὲν
 ἐν διὰ τὰς ἐν Πειραιεὶ κινδυνεύοντες ὑπὸ
 πάντων ἀνθρώπων ζηλῶνται. Ἀξίον
 ὃ καὶ τοῖς ξένους τὰς ἐνθάδε κειμένους
 ἐπαινέσαι, οἱ τὰ πλήθει βοηθήσαντες
 καὶ ὡς τῆς ἡμετέρας σωτηρίας μαχόμενοι,
 πατρίδα τὴν ἀρετὴν ἡγεσάμενοι, τοι-
 αύτως τὰς βίβας ἡγεσάμενοι ἐποίησαντο.
 Ἀνθ' ὧν πόλις αὐτὰς καὶ ἐπένθησε, καὶ
 ἔταψεν δημοσίᾳ, καὶ ἔδωκεν ἔχειν αὐ-
 τοῖς τὰ πάντα χερόνιον τὰς αὐτὰς πρὸς
 τοῖς

τοῖς ἀσπίσι. Ὅι ὃ νῶ δαπρόμενοι
 βοηθήσαντες Κορινθίοις ὑπὸ παλαιῶν
 φίλων ἀδικουμένοισι, κοινοὶ σύμμαχοι
 γυνόμενοι, ἐ τ' αὐτῶν γνώμῃ Λακε-
 δαιμονίοις ἔχοντες. Ὅι μὲν γὰρ τ' ἀ-
 γασθῶν αὐτοῖς ἐφθόνην, οἱ ὃ ἀδικου-
 μένους αὐτὰς ἠλέεν, ἐ τ' ἑστέρας ἔχ-
 θρας μεμνημένοι, ἀλλὰ τὴν παρῶσαν
 φιλίαν περὶ πολλῆ ποιέμενοι πᾶσιν ἀν-
 δρώποισι, φανεράν τὴν αὐτῶν ἀρετὴν
 ἐπιδείξαντες. Ἐτόλμυσαν γὰρ μεγά-
 λην ποιῆντες τὴν Ἑλλάδα, ἐ μόνον πε-
 εὶ τ' αὐτῶν σωτηρίας κινδυνεύειν, ἀλλὰ
 καὶ ὑπὲρ τῆς Ἰῶν πολεμίων ἐλδοθερίας
 ἀποθνήσκειν. Τοῖς γὰρ Λακεδαιμονίων
 συμμάχοις, περὶ τῆς ἐκείνων ἐλδο-
 θερίας ἐμάχοντο. Νικήζτες μὲν γὰρ
 ἐκείνους Ἰῶν αὐτῶν ἡξίων, δυσυχίσαντες
 ὃ βέβαιον τὴν δολίαν τοῖς ἐν Ἰῇ Πε-
 λοποννήσῳ κατέλεπον. Ἐκείνοις μὲν
 ἔν ἔτω δ' ἰακχιμένοις, ὁ βίΘ οἰκτρὸς
 καὶ ὁ θάνατΘ δ' ἰκτὸς, ἔτοι ὃ καὶ ζῶν-
 τεσ καὶ ὑποθανόντες ζῆλωτοί. Παιδω-
 δέντες μὲν ἐν τοῖς Ἰῶν προγόνων ἀ-
 γαστοῖς. Ἄνδρες ὃ γυνόμενοι, τὴν τ'
 ἐκείνων δόξαν δ' ἰασώσαντες, καὶ τὴν αὐ-
 τῶν ἀρετὴν ἐπιδείξαντες, πολλῶν μὲν
 γὰρ καὶ καλῶν, αἵ ποὶ γένηνται Ἰῇ ἐ-
 αὐτῶν πατρίδι. Ἐπὶ νῶρθ' ὃ, τὰ

ὅς' ἑτέρων δυσυχθέντα, πόρρω ὅ' ὑπὸ
 τῆς αὐτῶν ἢ πόλεων κατέστη. Ἐλ-
 λ' αὖτις ὅ' ἢ βίον, ὥσπερ χεὶρ τὰς ἀ-
 γαθὰς ἀποθνήσκειν. Τῇ μὲν γὰρ πα-
 τρίδι τὰ ὑφεία ἀποδόντες, τοῖς ὅ' τρέ-
 ψασι λύπας καταλιπόντες, Ὡς τε ἀ-
 ξίαν τοῖς ζῶσι ἴετες ποθεῖν, καὶ σφὰς
 αὐτὰς ὀλοφύρεσθαι, καὶ τὰς περσέκοντας
 αὐτῶν ἐλεεῖν ὅτι ὀπλοῖπε βίαι. Τίς
 γὰρ αὐτοῖς ἔπ' ἡδονὴ καταλείπεται, Ἰο-
 νέτων ἀνδρῶν θαπτομένων, οἱ πάντα
 περὶ ἐλάττωσθαι τῆς ἀρετῆς ἡγέμενοι,
 αὐτὰς μὲν ἀπεσέρηθαι βίαι, γήρας ὅ' γυν-
 αῖκας ἐποίηθαι. Ὀρφανὰς ὅ' τὰς αὐ-
 τῶν παῖδας ἀπέλοιπον, ἐρήμους δ' ἀ-
 δελφοὺς καὶ πατέρας καὶ μητέρας κατέ-
 στηθαι; πολλῶν ὅ' καὶ δεινῶν ὑπαρχόντων,
 τὰς μὲν παῖδας αὐτῶν ζηλῶ ὅτι νεώ-
 τεροί εἰσι, ἢ ὥς τε εἶδέναι ὄϊων πα-
 τρώων ἐσέρην. Ὡς δ' ὦν δ' ἔτι γέ-
 νασιν οἰκτεῖρω ὅτι πρεσβύτατοι ἢ ὥς
 τε ὀπιλαδέω τῆς δυσυχίας τῆς ἐαυτῶν
 πῶ γὰρ ἂν ἴστων ἀνῆαρώτερον γένοιτο,
 ἢ τεκεῖν μὲν καὶ θρέψαι, καὶ θάψαι τοὺς
 αὐτοὺς, ἐν ὅ' πρὸ γήρας, ἀδυνατῶν μὲν
 ἔτι πρὸ σώματι, πασῶν δ' ἀπεσέρη-
 μένους ἢ ἐλπίδων ἀφίλους καὶ ἀπόρκους γε-
 γονέναι, ὑπὸ ὅ' ἢ αὐτῶν πρότερον ζη-
 λῶσθαι, καὶ ἡμῶν ἐλεεῖσθαι; ποθεινότερον
 δ' αὖ-

Α' αὐτοῖς ἔῃ ἢ θάνατον ὅς τις. Ὁ-
 σω γὰρ ἄνδρες ἀμείνους ἦν, πρῶτον τοῖς
 καταλειπομένοις τὸ πένθος μείζον.
 Περὶ δ' αὐτὸς χρηλῆξαι τῆς λύπης,
 πότερ' ἐν ᾧ τῆς πόλεως συμφορᾷς,
 ἀλλὰ τότε αὐτῷ εἰκὸς καὶ τὰς ἄλλας
 μεμνηῖσθαι, ἀλλ' ἐν ᾧ εὐτυχίαις ἢ κοι-
 ναῖς, ἀλλ' ἱκανὸν λυπῆσαι. Τῶν
 μὲν σφετέρων τέκνων τετελεύτηκόντων,
 τῷ δὲ ζώντων ἀπολαύοντων τῆς τέτων
 ἀρετῆς, ἀλλ' ἐν τοῖς ἰδίοις κινδύοις,
 ὅταν ὁρῶσι τὰς μὲν πρότερον ὄντας φι-
 λας, φεύγοντας πρὸ αὐτῶν ἀποΐαν,
 τὰς δ' ἐχθρὰς μέγα φρονέοντας ἐπὶ τῇ
 δυστυχίαις ἢ τέτων. Μόνοι δ' ἂν μοι
 δοκῶμεν ταῦτά τοις ἐνθάδε κειμένοις
 ἀποδύναμι χάριν, εἰ τοὺς μὲν τέκνας αὐ-
 τῶν ὁμοίως ὥσπερ ἐκείνοι περὶ πολ-
 λὰ ποιέμεθα, τοὺς δὲ παῖδας ἕτως
 ἀπαζοίμεθα ὥσπερ αὐτοὶ πατέρες ὄν-
 τες, ἢ ὅ γινωσκῶν, εἰ τοιούτους βοη-
 δὲς ἡμᾶς αὐτοὺς παρέχοιμεν, οἷοί περ
 ἐκείνοι ζῶντες ἦν. Τίνας γὰρ ἂν εἰ-
 κότως μᾶλλον πρῶτον τῷ ἐνθάδε κει-
 μένων, πῶς δ' ἂν τῷ ζώντων δικαιο-
 τερον περὶ πολλὰ ποιούμεθα, ἢ τοὺς τέ-
 τοις προσήκοντας; οἱ τῆς μὲν τέτων ἀ-
 ρετῆς, τὸ ἴσον τοῖς ἄλλοις ἀπέλαυον,
 ἀποθανόντων δὲ μόνοι γινώσκουσιν τῆς δυσ-
 χίας μετέχουσιν.

Ἄλλὰ γὰρ ἐκ ἑῖδ' ὅπ' δ' εἴ πιαῦτα
 ὀλοφύρεσθαι. ἔ γὰρ ἐλάνθανομεν ἡμᾶς
 αὐτοὺς ὄντας θνητοί. Ὡς τ' ἢ δ' εἴ ἀ
 πάλα προσεδόκωμεν πείσεσθαι, ὑπὸ τέ-
 των νῶϊ ἄχθεσθαι, ἢ λίαν ἔτω βαρέω
 φέρειν ὑπὸ τ' ἢ τῆς φύσεως συμφοραῖς;
 ὀπταμένους ὅπ' ὁ θάνατος κοινός, καὶ
 τοῖς χερείοις, καὶ τοῖς βελτίοις. Οὐ
 τε γὰρ τοὺς πονηρὰς ὑπερβόρᾳ, ὅπ' τὰς
 ἀγαθὰς θαυμάζει, ἀλλ' ἴσον ἑαυτὸν
 παρέχει πᾶσι, εἰ μὲν δῖόν τ' ἦν τοῖς τὰς
 ἐν τῷ πολέμῳ κινδυνεύουσιν διαφυγεῖν
 ἀθανάτους εἶναι τ' λοιπὸν χρόνον, ἀξι-
 ον τοῖς ζῶσι τ' ἅπαντα χρόνον πενθεῖν
 τὰς τεθνεώτας. Νῦν δ' ἢ ἢ τ' φύσις καὶ
 νόσων ἢ πῶν καὶ γήρας, ὅ, τ' δαίμων ὁ
 τῷ ἡμετέραν μοῖραν εἰληχρῶς ἀπαραί-
 τητος. Ὡς τε προσήκει τέτλες δι-
 δαιμονεσάτους ἡγεῖσθαι, οἱ πινες ὑπὸ
 μεγίστων καὶ καλλίστων κινδυνεύουσιν,
 ἔτως τ' βίον ἐτελεύτησεν, ἐκ ὀπτα-
 ςαντες περὶ αὐτῶν τῇ τύχῃ, ἔ δ' ἀ-
 ναμείναντες τ' αὐτίματον θάνατον, ἀλλ'
 ἐκλεξάμενοι τ' κάλλιστον. Καὶ τοι γὰρ
 ἀγήρατοι μὲν, αὐτῶν αἱ μνημαί, ζῆ-

“Οι δαίμων ὁ τὴν ἡμετέραν, ἄγ.] Ità Æf-
 chylus “Αδὲ ἐκ ὅτι βωμὸς. quasi inexorabilis
 fuerit Pluto sive mors quare apud Euripid.
 dicitur θεὸς ἀσπονδός.”

λῶται

λωταὶ ἢ ὑπὸ πάντων ἀνθρώπων αἰπ-
μαί. "Οἱ πενθεῖν ἴδωσι διὰ πλὴν φύ-
σιν ὡς θνητοί, ὑμῶν ἢ ὡς ἀθάνα-
τοι διὰ πλὴν ἀρετήν. Καὶ γάρ τοι θά-
πτον ἴδωσι δημοσίᾳ καὶ ἀγῶνες πένοντες ἑσ-
αυτοῖς, ῥέμης καὶ σοφίας καὶ πλάττει,
ὡς ἀξίους ὄντας τὴν ἐν τῷ πολέμῳ τε-
τελευτηκότας ὅτι αὐταῖς πρᾶξις καὶ τὴν
ἀθανάτην πρᾶσσει. Ἐγὼ μὲν ἐν αἰ-
τῇ καὶ μακαρίζω τὴν θανάτην καὶ ζήλω,
καὶ μόνοις ἀνθρώπων εἶμαι κρείττον ἢ
γενέσθαι, οἱ πνεύσας ἐπειδὴ θνητῶν σωμά-
των ἔτυχον, ἀθάνατον μνήμῃ διδοὺ τὴν
ἀρετὴν αὐτῇ κατέλιπον. "Ομῶς δ'
ἀνάγκη τοῖς ἀρχαίοις ἔδεισι χρῆσθαι, καὶ
θεοσπεύοντας ἃ παῖδὸν νόμον ὁλο-
φύρεσθαι τοὺς θαπτομένους.

Λυσίας τῷ Ῥητορῷ πατρὶ τῷ Κο-
ρινθίοις βοηθῶν Ἐπιτάφιος
πέλος.

L Y S I Æ

Oratoris

Funeris Oratio pro iis Atheniensibus qui Corinthiis adversus Lacedæmonios auxilium ferentes prælio interire.

I. Ex-
ordium à
præclarâ
Athenien-
sium vir-
tute.

SI Fieri posse existima-
rem, ô viri, qui huic
funeri adestis, ut eo-
rum qui hoc loci con-
diti sunt fortium virtus homi-
num oratione ostendi posset,
accusarem profecto illos qui paucos dies
de istorum laudibus dicendum statuis-
sent. Sed cum neque omnis ætas cunctis mor-
talibus parem orationem præclaris horum
facinoribus præstare quiret: eo & ipsa
civitas videtur mihi breve temporis cur-
riculum præscripsisse, quippe quæ his con-
sulare voluerit, qui hic verba facturi sunt.
Sic enim illos veniam ab auditoribus fa-
cilis

cilius affecuturos arbitrabatur. Verum tamen hac mihi de re oratio est habenda. Certamen tamen omne non circa horum res gestas, sed adversus eos qui antea de istorum laudibus dixere, versatur. Tantam enim horum virorum inaudita & incredibilis penè virtus ubertatem, tantam materiam, tantam copiam præstitit, & his qui poemate valent, & his qui dicendi elegantia uti volunt, ut & multa quidem & pulchra, ii qui de ipsis antea verba habuere planè dixerint: multa vero, & ab illis relicta fuerint, quæ satis superque dicendi argumenta posteris omnibus allatura sint. Nullius enim ii neque terræ, neque maris cujuscumque rades extitere. Ubique immortales horum virtutes celebrantur. Primum itaque vetera majorum pericula pro celebrata famæ memoria enarrabo, Dignum est enim ut omnes homines illorum meminerint, & in præconiis cantuum extollendo, & in fortium virorum monumentis dictitando, & in hujusmodi tempestate

honoribus prosequendo, & in defunctorum operibus superstitibus erudiendo. Amazones enim Martis olim filiæ fuere:

II.
De bello Amazonum
cum Atheniensibus.

æ ad Thermodontem fluvium habitabant. Quæ quidem solæ inter finitimos ferro armatæ, primæ omnium equos ascendere.

cendêre. His autem usæ insperato ob imperitiam repugnantium, & fugientes consèquebantur, & insequentes longe relinquebant. Putabantúrque ob animorum magnitudinem viri, potius quàm ob sexum mulieres. Magis namque viris animo præstare videbantur, quàm specie cedere. Cum igitur permultis ex gentibus imperitarent, & in servitutem finitimos egissent ac de máximo hujusce urbis nomine splendoréque accepissent, gloria & spe fretæ, assumptis bellacissimis nationibus adversus hanc urbem exercitum ductavere, ubi probos noctæ viros, ingenio similes animos reddiderunt. Et priore illa frustratæ opinione, ex periculorum potius magnitudine mulieres, quàm ex dissimilitudine corporum visæ sunt. Quibus certe solis non licuit ex erratis commonefactis, quod factum melius in posterum foret consulere, neque domum redeuntes, & suam nanciare calamitatem, & nostrorum patrum virtutem referre potuerunt. Nam in hoc loco pereuntes, & amentis pœnam dantes, hujus quidem urbis ob virtutis decus, immortalem memoriam effecere, suam vero patriam, ob eam quam hic cladem suscepissent, obscuram & ignobilem reddidere.

III.
Aliena appe- Illæ itaque quæ alienum so-
tere noxium. lum injuria contupissent, suum
 jure

jure perdiderunt. Adraſto autem atque Polynice adverſus Thebas legiones ducti-
 tantibus, ac prælio ſuperatis, cum The-
 bani humari cadavera prohiberent, Athe-
 nienſes, ubi ſecum æſtimaffent, illos ſi quid
 per injuriam patraviſſent, pœnam morte
 dediffe maximam, manes vero haud ea
 fortiri, quæ ſua forent, quippe quod per
 ſacrorum piacula, dii ſuperi impietate ir-
 ritentur. Primum quidem miſſis præco-
 nibus, eos deprecantur, ut mortuos hu-
 mari ſinerent. Exiſtimabant enim viro-
 rum fortium eſſe, in vivos hoſtes animad-
 vertere, meticuloſorum autem ac ſuis vi-
 ribus diffidentium in mortuorum corpo-
 pora animi magnitudinem oſtentare. Cum
 id vero aſſequi nequiſſent, ad-
 verſus illos exercitus eduxere. Nec ulla prorsus contentio-
 nis ſeges majoribus noſtris ad-
 verſus Thebanos fuerat. Ne-
 que Argivis ſuperſtitibus gra-
 tificari voluere. Verum cum dignum du-
 cerent, eis qui bello perſiſſent juſta per-
 ſolvi, adverſus alteros, pro utriſque pe-
 riculum ſubiêrunt. Pro illis quidem,
 ne in defunctos vita, etiam delinquentes,
 majore ludibrio deos inſequerentur: pro
 alteris vero, ne prius quàm in ſuam pa-
 triam abiſſent, honorem patrium minus
 fortirentur, Græciſque legitimis privatiſ-

*Bellum Athe-
 nienſium ad
 verſus The-
 banos pro ſe-
 peliendis
 mortuis.*

spe etiam communi planè frustrarentur. His itaque freti rationibus, ac belli fortunas communes omnium hominum *arbitria* trantes, & si hostes sibi quidem *victrix*. permultos comparavere, jure tamen muniti socio, superiores prælio extiterunt. Neque secundis tamen elati rebus majas ex Thebanis supplicium affectarunt, sed illis quidem pro nefario eorum facinore, suam demonstrare virtutem. Eaque consecuti, quorum gratia venerant, Argivorum cadavera in sua Eleusine sepelière. Adversum septem igitur regum, Thebanæ expeditionis interceptas legiones, Athenienses tales se præstiterunt. In posterum vero tem-

IV. pus, postea quàm Hercules humanis rebus excessit, & ejus filii, Eurystheum fugientes, à Græcorum nemine exciperentur : utpote quibus plus terroris Eurysthei vis quàm splendor rerum ab eo supplices non gestarum pudoris afferrent, temerè hostibus tradendi. tes, supplices pro aris confedere. Eos autem Eurystheo exposcenti, Athenienses tradere quidem noluerunt, sed Herculis vereri virtutem, quàm suum formidare periculum maluere, & pro infirmioribus, justè concertare, quàm potentioribus obsequentes, affectos ab illis injuria dedere, dignius censuerunt. Quam
ob

ob rem, cum Eurysteus tum *Bellum ad-*
 suis, tum eorum qui per id *versus Euri-*
 temporis Peloponnesum tene- *sthea pro fi-*
 rent, fretus viribus adversum *liis Herculis.*
 hanc urbem legiones, ductitasset, neque
 in tam præsentis discrimine, maximisque
 terroribus majores nostros pœnituit, qui
 ea sese mente ac sententia præstiterunt,
 qua antea extitissent. Nam tametsi, ne-
 que boni privatim quippiam ob eorum
 patrem susceperant, neque illos norant
 cujuscumque, qui nam essent futuri viri,
 tamen suæ justitiæ esse duxere, ut vel nul-
 lis antea in Eurysteum inimicitiis, neque
 ullo præter gloriæ præmium, quæstu po-
 sito, tantum pro iis periculi susciperent,
 Enimverò & injuriam patientes misere-
 bantur, & inferentes odio insequabantur.
 Proinde & hos arcere ab injuria perge-
 bant, & his auxilium ferre dignum arbi-
 trabantur. Exultimabant enim libertatis
 argumentum, nihil invitò facere, justitiæ
 verò injuria laceffitæ auxilio esse: mag-
 nanimitatis autem pro his utrisque si o-
 pus fuerit, pugnando interiere. U- V.
 trique autem usque adeo elatis ani-
 mis erant, ut neque qui cum Eurysteo
 sentiebant, quicquam ab inuitis assequi
 poscerent, neque Athenienses dignum du-
 cerent, ut Eurysteus ipse supplicans sup-
 plices Herculis filios ab sese extruderet.

Cum

Cum verò privatis viribus in aciem contra perrexissent, ex omni Peloponneso inferentes se legiones prælio superarunt. Sicque Herculis filiis perspexere, ut & eorum corpora in tuto constituerent, & omni sublata formidine, animos etiam ob patris virtutem liberarent. Illos certe suis periculis ipsi coronantes, longe meliore fortuna usos ostenderunt, quam unquam pater extitisset. Ille namque, & si plurimorum mortalibus bonorum fuisset autor, vitam sibi & laboriosam, & contentiosam ambitiosamque constituens, injustos quidem alios mulctavit, in Eury-steum verò, qui & inimicus esset, & injuria se afficeret, animadvertere haud potuit. Ejus autem filii, hujusce urbis beneficio, viderunt eodem die & se salvos

VI. factos, & inimicos supplicio affectos. Enimverò per multa majoribus nostris suberant, quibus una eadem sententia, justitiæ certamen caperent. *Ægitas defendenda.* Nam & ipsa vivendi primordia justitia sequebantur. Non enim veluti alii multi undique confluentes, alienum solum prioribus expulsi coloni, incoluerunt, sed indigenæ hanc ipsam tibi, & matrem & patriam nacti sunt. Iidem verò & primi ea tempestate soli extitere, quod tyrannis ex hac ora ejectis, populi principatum constituerent. Existimabant

mabant enim communem omnium libertatem, concordiam esse maximam. Quare cum spe inter se communium pericula agitent, rem publicam liberis animis gerebant, lege quidem, bonos honorando, malos autem jure *Leges implectendo. Censebant enim rare debent.* belluarum esse, ut vim sibi invicem afferrent: decere autem homines, lege quidem jus diffinire, oratione autem persuadere, re verò hisce inseruire: quippe quod à lege regantur, ab oratione autem doceantur. Itaque & honestè geniti, & honesta sentientes, plurima certè, horum qui hoc loci positi sunt progenitores, & pulchra facinora admirabiliàque gessere. Qui verò ex illis orti sunt trophæa certè sua virtute, tum memoratu digna, tum magna, tum ubique gentium reliquere. Soli namque adversus multa
 VII.
 barbarorum millia pro omni *Bellum à*
 Græcia dimicarunt. Darius *Græcis cum*
 enim Asiæ rex, haud conten- *Dario Rege*
 tus præsentibus bonis, sed spe- *Persarum*
 rans Europam in servitutem *gestum.*
 agere, quingentorum millium hominum exercitum misit. Hi autem rati, siue hanc civitatem sua sponte amicam fecerint, siue invitam superint, faciles reliquis Græcis imperari posse, Marathonem occupavere. Ita namque destitutum iri
 sociis

fociis Græcos arbitrabantur, si trepidante adhuc Græcia, quo pacto invadentibus repugnandum si periculum fecerint. Accedebat ad rem, quod his de hac urbe ex prioribus rebus opinio innotuerat, ut si quidem adversus aliam prius urbem ire perrexerint, & illos forent Atheniensesque repugnantes habituri, quippe quod summa cum animorum alacritate, auxilium injustè affectis scirent allaturos: sin autem copias hac egerint, nullos Græcorum alios fore, qui pro aliorum salute, belli molem subire, præsumerent manifestasque prolis inimicitias adversum se illorum irritare. Barbari itaque huiusmodi sententia fuere. Majores autem nostri non cogitatione ac metu quodam, belli pericula internoscens, at existimantes potius gloriosum letum, probis viris immortalem laudem relicturum, nequaquam hostium multitudinem formidarunt, sed propriæ virtuti potius fisi, & eo pudore acti, inferendum quod suum Barbari agrum occupassent, expectare noluerunt, quo ad focii persuasi auxilio venirent. Neque rati quidem sunt, oportere ut ipsi reliquis Græcis, sed reliqui sibi potius haberent salutis gratias.

VIII. Quæ cum omnes unâ mente sentirent, obviam processere, & pauci illi adversus multos. Putabant enim mortem
sibi

sibi cum multis esse communio-rem, fortium autem virorum esse, ut parva mun-
niti manu alienos animos sua morte re-
dimerent, ac memoriam ex periculis pri-
vatam relinquerent. Non autem absur-
dè censebant quos minùs soli vicissent,
neque cùm sociis quidem possent, & ut
victi quod parùm ante alios interirent.
Si vero vicerint, & reliquos quoque libera-
rint.

Qua propter, cum pro-
bos se viros præstitissent, vir-
tutis autem gratia vitam con-
templissent, magisque suas a-
pud leges veriti essent, quàm
belli periculum timuissent,

*Marathonia
pugna in qua
Duce Militia-
de ducenta
millia Persa-
rum cecidisse
dicuntur.*

Trophæa de Barbaris, qui au-
ri cupiditate, in alienum solum inipetum
fecissent, pro Græciæ libertate, ad At-
ticæ confinia firmavêre. Tanta verò cum
celeritate. id discriminis confecerunt, ut
illi ipsi Barbarorum in hunc agrum ad-
ventum, nostrorùmque patrum victori-
am cætèris nunciarint. Et enim pro fu-
turo periculo metuit reliquorum nemo :
quin de sua libertate certiores effecti in-
credibili quadam lætitia gaudiòque per-
fusi sunt. Nihil itaque miram cesserit,
si ob vetera præclarâque facinora; perin-
de atque si nova essent, & jam hoc tem-
pore cuncti mortales nostro-

IX.

rum majorum virtutem ad-
*Bellum Græco-
rum cum Xerx^o
miren-*

mirentur æmulenturque. Posthæc autem Xerxes Asiæ rex, cum esset Græciam aspernatus, suâque illum fefellisset spes; & ob rem male gestam sese inhonoratum intueretur, excrucieturque animi, autoribus calamitatis iratus utpote qui neque malorum quicquam passus, neque fortissimos viros expertus esset, quos decennium compararat: cum navibus mille ac ducentis veniebat; peditum autem infinitam adeo multitudinem agebat, ut si quis eas nationes, quæ eum sequebantur, numero complecti voluerit, laboriosissimum admodum sit. Quod verò maximum est argumentum multitudinis, cum sibi liceret ad angustissimum Helle-sponti omnes pedestres copias, ex Asia in Europam trajicere, haud voluit. Putabat enim hoc pacto non parum sibi temporis terendum. Quare & natura ingenitas, divinâsque res, atque humana ingenia aspernatus, per ipsum mare iter aggreffus est, & navigatione per continentem facta Hellespontum junxit. Athon dissondit, nemo sustinuit, nemo restitit. Sed alii quidem inviti parvère, alii verò se ultrò deditere. Nam hi quidem satis ad repugnandum virium non habebant, hi verò pecuniis vitiati corruptique fuerant. Ultròque autem inclinabantur & quæstu, & metu. Athenienses verò in hoc Græ-

ciz

cix statu, naves ipsi ascendentes ad
 Arthemisum auxilia contulere. La- X.
 cidæmonii autem & ex sociis aliqui ad
 Thermopylas obviam facti sunt. Puta-
 bant enim ob locorum angustias, transi-
 tum tueri posse, Cum periculum verò
 appeteret per idem temporis, Athenientes
 quidem navali bello superiores evasere,
 Lacedæmonii autem, haud a- *Lacedæmoni-*
 nimorum inopes facti, sed eo- *orum in pug-*
 rum decepti multitudine, & *nando stre-*
 quos pro locorum præfidiis *uitas.*
 futuros existimassent, & adversum quos
 dimicaturi forent, haud quidem ab ho-
 stibus victi sed quo in loco ad pugnan-
 dum positi fuerant, interempti sunt. Hoc
 igitur pacto Lacedæmoniis ea calamitate
 perculsis Persæ qui transitus potiti essent,
 in hanc urbem castra movebant. Majo-
 res autem nostri, ubi de Lacedæmonio-
 rum clade accepissent, ancipiti in periculo
 constituti erant, haud ignari, si quidem
 terrestribus copiis cum barbaris congregi-
 antur, adnavigantes illi cum mille navi-
 bus, vacuum urbem capient: sin autem
 triremes inscendere voluerint, à pedite ca-
 pientur. Utrumque verò nequiverint, &
 repugnare & præsidii satis relinquere. XI.
 Proinde duabas difficultatibus posi-
 tis utrum reliquenda sit patria, an cum
 Barbaris congressi, Græcos in servitutem
 agant.

*Libertas
opibus po-
tior.*

agant. Rati satius esse, vir-
tute & paupertate, & fuga li-
bertatem, quam cum probro,
atque opulencia, patriæ servitutem, quo
Græciæ consulerent, urbem deserere. Sic
enim ex parte, adversus utrasque non au-
tem adversus ambas unâ vires, belli dis-
crimen subeant. Quare & filiis, & ux-
oribus, & matribus ad Salaminam positis,
congregarunt, & aliorum sociorum clas-
sem. Nec multis post diebus, omnis
Barbarorum, tum pedes, tum classis, ad-
ventarat. Quod quis intuens non perti-
muerit? Quam magnum terribileque pe-
riculum, huic civitati, pro Græcorum li-
bertate susceptum est, qua verò mente
fuerant; vel eos intuentes qui in illis na-
vibus essent: præsertim cum & eorum
salus in ambiguo, & periculum foret in
limine, aut qui pro necessitudine, pro-
que præmiis apud Salaminios posita fuif-
sent, navalem pugnam dimicaturi essent.

XII. Tanta verò hostium multitudine
circumdabantur undique, ut inter
præsentia mala minimum sibi foret, mor-
tem suam ante se videre. Maximam verò
miseriam à victoribus Barbaris superatos
passuros credebant. Ubi prop-
ter instantem difficultatem,
& sæpenumero invicem com-
plexati sunt, & merito sese deplorarunt.

*Egregia Hy-
potyposis pug-
næ navalis.*

Vide-

Videbant enim & naves suas admodum paucas, & hostium classē permagnam esse. Sciebant & urbis solitudinem factam, & agrum prædæ datum, Barbarisque refectum: templa exusta, omnes in extremis positos calamitatibus. Audiebant in eodem Græcum Barbaricumque Pæanem commisceri. Utrunque autem ingruerat, & pereuntium clamor, & mare cadaveribus plenum, cum permulta fierent, & amicorum, & hostium naufragia, cum multum temporis mutuo inter se classes concertarent. Cum viderentur quandoque superiores & salvi facti, interdum verò & superati & perditī. Ubi ob instantem formidinem, multa vidisse existimabant quæ non videbant, ac multa audire quæ minimè audierant. Quæ autem deorum supplicationes factæ non sunt, aut sacrificiorum recordationes, & filiorum commiseratio, uxorum desiderium, patrum matrumque lamentatio? Consideratio autem omnis, si minus prosperè successisset, futurorum malorum fuerat. Quis autem deorum ob periculi magnitudinem, non eorum misertus esset, aut quis hominum minus collachrymasset, aut
XIII.
quis denique eorum audentia delectatus non esset? Longe profectò cæteris hominibus virtute majores illi nostri, tum consiliis, tum armis, præstitere.
Nam

Nam & urbem relinquendo, & naves in-
 scendendo, & sese paucos adversus tantas
 Asiæ copias morituros opponendo, navalis
 prælii victoria potiti, cunctis mortalibus
 ostenderunt, longè præstitisse, cum paucis
 pro libertate tuenda dimicare, quàm cum
 multis servitute pressis pro patria servi-
 tutem agere. Plurima verò

*Quenam
 Athenienses,
 præ ceteris
 Græcis, in
 hoc bello præ-
 stiterint.*

illi facinora atque pulcherri-
 ma pro Græciæ libertate con-
 tulerunt. Et ducem quidem
 Themistoclem illam qui ora-
 tione, & consilio rebusque

gerendis, nemini omnium cederet, qui na-
 ves plures quàm reliqui omnes socii, vi-
 ros prætereà experimento singulari duce-
 ret tametsi aliorum Græcorum nonnulli
 sese his & consilio & multitudine com-
 parandos voluerint. Quapropter non in-
 juria præmia navalis pugnae, ab ipsa Græ-
 ciâ haud immeritò suscepere. Pulchrè
 verò & ipsam fortunam periculis congru-
 entem adepti sunt: propriam autem atque
 ingentem virtutem suam, Asiaticis Bar-
 baris ostenderunt. Cum tales igitur se
 Athenienses in bello navali præstitissent,
 ac periculorum longè plurimum ipsi per-
 tulissent, privata virtute, publicam sunt
 XIV. & reliquæ Græciæ libertatem affe-
 cuti. Postero verò tempore, cum

Peloponenses muro Isthmum cingerent,
 suâque

suâque salute contenti essent, putarent autem maritimo se discrimine liberatos, ac reliquos Græcos in Barbarorum servitutem deventuros arbitrarentur, atque contemnerent, irati Athenienses illis, consulere, si ita sint animati, omnem porius Peloponesum muro circudent. Nam si à Græcis hi proditi cùm Barbaris futuri sint, neque illis mille navibus opus erit, neque his proderit Isthmi murus: quippe quod maris principatum rex sit vel sine discrimine habiturus. Edocti verò Lacedæmonii putantésque nec justè facere, nec rectè consulere, Athenienses autem, & jure facere, & eos monere quàm optimè, ad Platæas auxilium tulère. Noctu verò, cùm sociorum plurimi, ob hostium multitudinem, se ex ordinibus subduxissent, Lacedæmonii quidem & Tegeatæ in fugam Barbaros vertère. Athenienses autem atque Platæenses, Græcos omnes qui de libertate desperarent, servitutémque paterentur, pugnando vicère. Illo itaque die pulcherrimum exitum superioribus periculis apponentes, firmam quidem Europæ libertatem præstiterunt, & omnibus in periculis declarantes virtutem suam, & soli & sociati, & pedestri navalique certamine, & in Barbaros & in Græcos, ab omnibus digni habiti sunt, tum à sociis, tum ab hostibus XV.

qui

Bellum inter Græcos inter- qui Græciæ præessent. Postea
stinum. verò tempestate Græcanico

bello ob præteritarum æmulationem, gestarumque rerum invidiam, & ipso constituto, cùm magni se omnes facerent, ac parva singuli crimina deprecarentur, Atheniensibus adversus Ægine-
tas & eorum socios prælio navali belligerantibus, septuaginta eorum cepere na-
veis. Eodem verò tempore

De bello Æ- cùm Athenienses Ægyptum,
ginetico, de- Æginâque bello premerent,
que classe A- juventûsque navibus ac terre-
theniensium stri expeditione abesset, Co-
in Ægypto.

rinthii, Corinthiorûmque socii rati, aut huic urbi solitudinem inducere, aut ex Æginâ exercitum educere, egressi ad unum omnes Geraniam Megaridis montem occuparunt, Athenienses autem, neque absentes, neque propè existentes, ulla ex parte ad se advocare voluere, sed suis animis fisci, & invadentes hostes aspernati, seniores cùm ea quæ domi essent pube, soli pugnam inire maluerunt. Hi quidem experimento, adolescentes verò ingenio, virtutem nacti. Quare cùm seniores pluribus in locis probè, ac fortiter rem gessissent, hi verò illos imitarentur: illis quidem navitèr imperantibus, his autem dicto obtemperantibus, Myronida duce ad Megaricam obviam facti, omnium illorum

rum vires pugnando superarunt. Itaque majores nostri manu partim defectâ viribus, partim nec dùm satis roboris habente, in eos etiam qui suum in solum impetum facere putavissent, in alienum occurrentes, trophæum pulcherrimi quidem sibi, turpissimi verò hostibus facinoris statuere. Qui quidem alteri expertes jam viriam, alteri nondum validi, utrique autem corporum imbecillitatem animorum præstantia superantes, pulcherrimâ insignes gloriâ, in urbem redierunt. Et hi quidem rursus disciplinâ exornabantur, illi verò de reliquis negotiis consultabant. Quæ igitur à multis sunt perpetrata, singula quæque ab uno enarrari, XVI. & quæ in omne tempus gesta sint die uno exponi difficile certè plurimum. Quod enim tempus, quæ oratio, qui rhetores, horum qui hoc loci fortissimi viri positi sunt, præstantiam in medium asferre satis queat? Hi namque plurimis laboribus, manifestissimis certaminibus, pulcherrimisque periculis libertate Græciam donavere, suamque patriam maximam reddidere. Nam etiam annos septuaginta maris imperium tenuerunt: quietos ac pacatos socios præstiterunt. Neque paucos pluribus dominari dignum existimarunt, sed ut æquè omnes inter se viverent cõegere, neque imbecilles socios effecere: quin

quin & illos robore firmaverunt. Eas. *Regem Per-* autem suas vires demonstra-
sarum intelli- runt, ut & magnus ipse rex,
git. ne non solum aliena amplius
 non appeteret, sed & de suis etiam daret,
 atque in posterum pertimesceret: neque
 triremes, id temporis ex Asia solverent.
 Neque tyrannus inter Græcos emerfit,
 neque Græca urbs aliqua à Barbaris in
 captivitatem acta est: tantam sui & ob-
 servantiam, & metum horum divina vir-
 tus cunctis hominibus præbuit. Qua-
 propter hi certè sunt quos solos tum
 Græcorum duces esse, tum urbium prin-
 cipes convenit. Non autem

XVII.
Post hanc
pugnam A-
thenis 30 Ty-
ranni consti-
tuebantur.

in secundis rebus solum verum
 & in diversis majores nostri
 suam probitatem ostendère.
 Nam cum in Hellesponto na-
 ves periissent, siue ducis id vi-
 tio, siue deorum voluntate acciderit, cum-
 que calamitate non ipsi nos modo, ve-
 rum & reliqui omnes Græci miserè per-
 culsi essent, declaarrunt non multi post
 temporis curriculo, hujus reipublicæ vires,
 salutem Græciæ extitisse. Nam cùm im-
 perium apud Alos foret, qui Barbari
 antea in mare egressi essent, hi Græcos
 navali pugna superarunt, in Europamque
 navigarunt. Serviunt Græcorum urbes,
 insurgunt tyranni partim post nostram
 calami-

calamitatem, partim post Barbarorum victoriam.

Quam ob rem, cum par Græciæ fuerat super hoc funere, & deplorare, & lugere hosce qui hic sepulti jacent, nimirum quod eorum libertas cum horum virtute sepulta sit. O infelicem Græciam, quæ talibus viris orbata fuerit: fortunatum verò Asiæ regem, qui aliis adversus se ducibus usus sit. Nam his orbatam servitus Græciam circumsepfit, & aliis certè imperatoribus majorum nostrorum, consilii desiderium magis magisque indies, & renovatur & crescit. Verum hoc pro omni Græcia deplorare perpulsus sum. Illorum autem viro-

XVIII.

& pro jure pugnantes, proque damnato populari insurgentes, cunctis sibi hostibus factis, in Piræum descendere. Neque id quidem coacti legibus, sed natura inducti publicis pericu-

*Bellum quod
adversus 30
Tyrannos:
gestum est
Duce Thra-
sibulo.*

lis veterem progenitorum virtutem imitati communem & reliquis hanc urbem vendicarunt. Mortis cum libertate magis quàm vitæ cum servitute opinionem habuere, non minus pudoris susceperunt ex cladibus, quàm inimicis succensuere: inter suos mori quàm aliena incolentes

F

vivere

vivere maluerunt. Sicque jusjurandum
atque fœdera pro fociis habentes, hostes
autem nacti eos qui itidem antea existi-
tissent ac cives suos, nullo tamen terrore
ex adversa multitudine partiti, quin suis
corporibus discrimen adorsi, trophæum de
hostibus posuerunt, suæ autem virtutis
maiores nostri testimonium præbent Lace-
dæmoniorum quæ hujus monumenti in
proximo sunt sepulchra. Enimverò mag-
nam potentemque pro parva & imbecil-
la, urbem reddiderunt, concordem ex se-
ditiosa ostenderunt: muros pro ruinis
erexerunt. Ipsorum autem nepotes con-
silia horum, qui hoc loci conditi sunt,
rebus similia ostendentes, non in hostium
supplicia, sed in reipublicæ salutem con-
versi sunt. Qui cum neque detrimento
affici possent, & suo ipsi contenti essent,
suæ quidem libertatis eos qui servire vel-
lent participes fecere, illorum verò ipsi
servitutis se participes fieri, haud dignum
arbitrati sunt. Maximis autem præcla-
risque facinoribus demonstrarunt, neque
suo vitio, neque hostium virtute, urbem
antea cladem pertulisse. Nam si inter
se vi dissidentes præsentibus Peloponen-
sibus aliisque hostibus eorum agrum inva-
dere potuerant, perspicuum profecto est,
ut facile his concordem repugnassent. Il-
los itaque ob Piræi discrimina omnes ad-
mirantur

mirantur. Dignum est autem, ut & peregrinos hic positos laudibus prosequamur, qui sua multitudine auxilium afferentes, proque salute nostra fortiter dimicantes & patriæ loco virtutem rati, talem vivendi exitum præstitere. Harum autem rerum gratia, eos civitas, & luctu, & publica sepultura prosecuta est. Et his honoribus in omne tempus ornari voluit, quibus & cives ipsi ornarentur.

Hi verò quorum nunc funus agitur, in Corinthiorum auxilium, qui à veteribus amicis injuria premerentur, publici socii, non eam, qua Lacedæmonii fuerant, mentem præ se tulere. Illi etenim bonis illorum invidebant: hi verò eorum quoniam injuste parentur miserebantur. Neque hi quidem priorum inimicitiarum memores, sed præsentem amicitiam plurimi pendentes, virtutem suam cunctis mortalibus ostenderunt. Ausi enim sunt, quo Græciæ magnitudini consulerent, non solum pro sua salute dimicare, quinimo, & pro hostium libertate interire. Nam Lacedæmoniorum sociis adjuncti, pro illorum libertate decertarunt. Illos etenim si vicissent paribus secum muneribus dignabantur. Sin autem victi essent, servitutem Peloponensibus certè relinquebant. Illis igitur ita affectis, miserabilis quidem vita, mors autem fuerat ad-

F 2

modum

XX. modum ex optanda. Hi verò, & vivi, & mortui admiratione digni sunt, quippe qui & in majorum suorum probitatem eruditi, & ubi virilem in aetatem evasisent, & eorum tum gloriam attigissent, tum suam ipsi virtutem declarassent, plurimarum pulcherrimarumque rerum autores patriæ extiterunt. Et quæ aliorum erratis calamitates accidissent, sua virtute emendarunt, & procul à patrio solo bellum averterunt. Eam autem mortem obiére, quæ probis viris ac fortibus digna judicetur. Alimenta enim patriæ persolvère, parentibus verò moerorem luctumque reliquerunt. Quas ob res, haud injuria superstites & hosce lugeant, & se deplorent, & suorum in omnem vitam misereantur.

Quid enim hi voluptatis jam reliquum habent talibus orbat viris, qui omnia virtute minora ducentes, se luce privavere, uxores viduas effecere, parentibus optatos filios reliquere, fratribus patribus ac matribus solitudinem intulere? Sed in tanta malorum multitudine, acerbitateque, istorum quidem filios beatos existimo, qui juniores sunt, quam ut nosse per aetatem liceat, quibus parentibus sunt orbat. Eorum autem è quibus isti sunt geniti, miseret me plurimum, quod seniores sint, quam ut suæ calamitatis oblivisci

livisci possint. Quid enim aut luctuosius aut tristius quam filios parere, educare, sepelire? In senectute verò corpore quidem imbecillos, & omni desolatos spe, sine amicis, sine opibus degere: & quibus ante admirationi haberentur commiserationi nunc esse: mortis denique desiderium vitæ acerbæ anteponeere. Nam quò hi viri meliores fuerant, eo superstitibus graviolem luctum reliquerunt. Quo autem pacto hi luctu ac
mœrore vacent, in civitatilne cladi- XXI.
dibus? At opus tunc est ut eorum alii quoque meminerint. An in publicis fortunæ bonis? At hoc ipso vehementius dolendum est, quod & natos suos diem obfisse, & superstites vitutis illorum præmiis frui videant, intueanturque suis in periculis eos quibus antea familiarissimè uterentur, suam fugere orbitatem: in inimicos autem in horum miseriis longè exultare. Hanc solam, mea sententia, hi qui hic conditi sunt gratiam retulerimus, si quidem ipsorum parentes æque atque illi consueverant, plurimi fecerimus, filios verò non secus ac ipsi patres delegerimus: uxoribus autem tales nos ipsos Auditores præbuerimus, quales illi cum luce fruerentur extiterant. Quos enim ex his quos hic sepultos intuemur, cumulatione honore rectè prosequamur: quos autem

ex superstitibus justius permulti faciamus, quàm horum necessarios, quibus horum

XXII. virtute juxta, atque aliis frui li-
Epilogus. cuit? Ex morte autem soli mi-
seriæ sunt planè participes. Verum ta-
men, haud scio quid luctu ejulationeque
opus sit. Non enim ignoramus nos ip-
sos mortales esse. Quomobrem quid o-
portet quæ futura expectemus, his ang-
i hoc tempore, aut usqueadeo ferre gravi-
ter naturæ calamitates: præsertim cum
nec nos lateat, & malis mortem, & bo-
nis communem esse. Nam neque igna-
vos despicit, neque superbos suscipit, sed
parem se cunctis præstat. Nam si qui-
dem fieri potuisset, ut hi qui belli discri-
mina effugissent, reliquum tempus æter-
ni forent, dignum profecto esset, ut vi-
vi interemptos in omnem vitam luge-
rent: nunc autem, & natura ipsa, tum
morbis, tum senectuti obnoxia est. Et
genius qui nostrum fatum sortitus est evi-
tari nullo quidem pacto potest. Decet
igitur quàm felicissimos hosce arbitremur,
qui proximis pulcherrimisque facinoribus
dimicantes, itaque diem obeuntes, neque
de se fortunæ decernendum permisere,
neque naturam mortem expectarunt:
quin præclaram potius elegerunt. Et e-
nim ipsorum memoriam nulla unquam
delebit oblivio. Honores autem hujus-
modi

modi sunt, ut apud omnes homines sint
quàm commendatissimi, mortales autem ce-
lebrabuntur, perinde atque virtute immor-
tales. Nam & publicè humari meruère.
Et in ipsorum laudes virium sapientiæ o-
pùmque certamina constituta sunt. Quasi
hi qui in bello perierint, iisdem sint ho-
noribus honestandi, quibus immortales
deos prosequimur. Ego itaque istos bea-
tos esse duco quod huiusmodi letum o-
bière, & admiror admodum vehementer,
hisque mortalium sociis optime consultum
censeo, qui cum essent mortales corpo-
poribus, immortalē virtute memoriā
reliquere. Veruntamen priscos ritus ser-
vemus, ac pro patriis legibus sepultos
deploremus necesse est.

LYSIÆ Orationis Funebris

F I N I S.